

 HÈM TRUYỆN MA

NGƯỜI MẸ QUỶ TRUYỆN MA

HEMTRUYENMA.COM

Người Mẹ Quý

Trường Lê

www.dtv-ebook.com (2019)

Mục lục

- Chương 1:
- Chương 2: Tiếng Động Sau Vườn...
- Chương 3: Mùi Tử Khí
- Chương 4: Đi ền Báo Tai Họa
- Chương 5: Trong Đêm Tối..
- Chương 6: Quá Khứ Của Sư Phụ
- Chương 7: Con Đường Nợ "Nghiep..."
- Chương 8: Ngôi Chùa Ma Quỷ.
- Chương 9: Nhà Sư Bí Ẩn
- Chương 10: Dẫn Quỷ Về Nhà
- Chương 11: Nổi Hầm Oan
- Chương 12: Vết Chân Hôi Thối
- Chương 13: Đi Tìm Vết Bùn Đen.
- Chương 14: Đêm Thứ Hai...
- Chương 15: Thêm Một Đứa Trẻ - Nguồn Gốc Của Bùn Đen
- Chương 16: Bí Mật 20 Năm Về Trước
- Chương 17: Hành Trình Đi Tìm Ngôi Mộ (1).
- Chương 18: Hành Trình Đi Tìm Ngôi Mộ (2).
- Chương 19: Hành Trình Đi Tìm Ngôi Mộ (3).
- Chương 20: Gò Đất Bí Ẩn..
- Chương 21: Nguy Hiểm Tính Mạng
- Chương 22: Tiếng Chuông 12H Đêm
- Chương 23: Quỷ Chiến
- Chương 24: Mất Đồ
- Chương 25: Trưởng Làng Ghé Thăm
- Chương 26: Đêm Trắng
- Chương 27: Nhập Xác Quay Về
- Chương 28: Nấp Hầm Mộ
- Chương 29: Nỗ Lực Bất Thành
- Chương 30: Kết Cục Bị Thương
- Chương 31: Lánh Nạn
- Chương 32: Giải Oan
- Chương 33: Nỗi Ám Ảnh Của Dân Làng
- Chương 34: Quỷ Nhập Tràng
- Chương 35: Người Vợ Đã Chết
- Chương 36: Gia Đình Bất Hạnh
- Chương 37: Linh Miêu Xuất Hiện - Người Chết Sống Lại
- Chương 38: Thầy Trò Tư Được Minh Oan - Ánh Sáng Hi Vọng
- Chương 39: Kết Thúc Để Bắt Đầu - Sự Sống Mới

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 1:

Cuối thu đầu đông là thời điểm thích hợp cho việc cải táng mồ mả cho người đã khuất. Nhà có người mất cũng đã tròn 3 năm, ngày bốc mả cũng đã đến. Trước đó mấy hôm tôi thấy mấy bác trong nhà tất bật chuẩn bị đồ đạc, gọi điện cho những người bốc mộ thuê nhớ phải đến đúng hẹn. Từ trước đến giờ nghe những từ như cải táng, sang cát cũng khá quen thuộc nhưng để mục sở thị tận mắt một lần thì tôi chưa bao giờ được thấy. Vốn tính tò mò, lại là người thích nghe những câu chuyện về kỳ ma, dị sĩ..những chuyện âm hồn người chết nên lần này tôi đánh bạo hỏi một bác lớn trong nhà:

- Hôm nào mà bốc mộ cho cháu ra đồng xem với được không..? Ông bác tôi quay ra mắng:

- Chuyện bốc mộ cho người chết không phải chuyện đùa đâu mà xem với xét. Mà còn phải xem tuổi tác xung hợp thế nào mới được đi. Đâu phải cứ thích là đi được, mà trời lạnh này ở nhà mà ngủ cho sướng. 2h 3h sáng đã phải lịch kịch chuẩn bị đồ rồi đợi người ta đến là phải đi rồi đấy.

Tôi nghe thấy thế cũng hơi ái ngại, nhưng bác gái lên tiếng:

- Ôi dào, con cháu trong nhà, cậu nó ngày còn sống cũng quý nó lắm. Nó muốn đi thì cứ để nó đi, ông cứ quan trọng hóa. Cứ thế sau này giả dụ chết đi con cháu nó muốn bốc mả cho thì nó biết làm như thế nào. Việc này cũng không hay ho gì nhưng nó cần thiết đấy, ngày kia sang đây ngủ khi nào đi bác gọi dậy.

Bác trai nghe thế cau mặt:

- Ừ thì đi, nhưng đợi gọi điện cho bên kia hỏi qua tuổi đã. Không thừa, mà mà tuổi ngựa phải không... .?

Tôi gật đầu lia lịa, đứng chờ đợi đợi kết quả từ phía bác trai. Lát sau ông ấy nói:

- Ừ không sao, nhưng hôm đấy đi thì nhớ cầm củ tỏi cho vào túi. Kẻo cậu cháu hợp vía, sống đã thân nhau rồi sợ lại theo này theo nọ rắc rối lắm.

Bác gái nói:

- Có theo thì nó cũng phù hộ cho cháu nó chứ cũng chẳng hại, mà từ hồi cậu ấy mất thằng này cũng kể năm mơ thấy cậu mấy lần còn gì. Toàn cho lộc đấy mà có biết ăn đâu...

Tôi gãi đầu cười, bác đang nói đến cậu Long của tôi, cậu Long chết cách đây ba năm rồi. Cậu mất năm đó là 45 tuổi, gọi là đi được một nửa cuộc đời. Nhưng cậu lại không có vợ con gì, ngày còn sống cậu quý các cháu lắm. Chẳng hiểu sao bao năm cậu không chịu lấy vợ. Vì không lấy vợ sinh con nên tình cảm cậu dành hết cho các cháu. Nhất là tôi, có gì ngon là cậu để dành cho, lại hay cho tôi tiền nên tôi cũng quý cậu lắm. Đùng một cái năm đó cậu bị ốm, một trận ốm có lẽ cũng rất bình thường nhưng rồi nó đã cướp đi mạng sống của cậu một cách nhanh chóng. Tôi lúc đó còn không tin là cậu Long đã chết, cái chết của cậu đến nhanh rồi khi người ta đưa quan tài của cậu xuống cái huyệt đã đào sẵn cũng nhanh như vậy. Nó quá bất ngờ với tôi, cậu mất được một tuần mà tôi còn không tin đó là sự thật.

Trong tuần đầu họ hàng trong nhà đến, ngày hôm đó tôi nghe được những câu chuyện về cậu trước khi cậu mất. Bà tôi sụt sùi nước mắt khi nghe các bác nói, nhưng ai cũng đều nói cậu bị vong theo, kiểu như có duyên âm không cắt được đến lúc nó bắt đi thì phải chết thôi. Có người còn nói:

- Có phải đui què mẽ sứt gì đâu, còn hơn khối người ấy chứ. Vậy mà cứ yêu ai chỉ được dăm bữa nửa tháng. Cứ con nào mà nó dẫn về đây chỉ ba bốn hôm sau lại sợ mà chạy mất dép. Mà khổ cái thằng này bao năm hề cứ nhắc đến chuyện đi xem thầy cúng viếng cắt duyên là nó lại nổi điên nổi khùng.

Một bác nắm tay bà nói:

- Lúc chuẩn bị ra đi nó còn nói câu cuối cùng: Vợ em đến đón em r ấi.

Nghe những lời đó tôi lại càng thấy thương cậu hơn, duyên âm, ma quỷ là cái thứ chết tiệt gì mà lại ác như vậy. Bẵng một cái cũng đã ba năm trôi qua, và ngày kia là ngày cậu tôi được sang cát. Thấy bác trai đồng ý cho tôi đi cùng tôi vừa mừng vừa sợ, phim kinh dị ma mãnh xem cũng nhiều nhưng chưa bao giờ tôi được tận mắt thấy xương người chết. Sự tò mò đó khiến tôi háo hức đợi chờ đến ngày kia.

R ấi ngày đó cũng đến, đội bốc mộ thuê gồm 5 người đàn ông đã có mặt từ tối ngày hôm trước. Mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ từ mũ, áo, ngựa, ủng giấy, hoa đỏ, vàng mã... cho đến Tiếu, Quách... Rất nhiều thứ mà giờ nghĩ lại tôi cũng không thể nhớ hết được. Hôm đó trời mưa rả rích, vậy nhưng đúng đến tầm 1h sáng thì lại tạnh ráo hoảnh. Sau khi cúng gia tiên ở nhà xong tôi cùng các bác trong nhà và đội bốc mộ đi ra cánh đồng nơi cậu tôi được chôn cất. Trời đêm lạnh cắt da cắt thịt, chốn đồng không mông quạnh lại càng khiến con người ta nổi da gà mà lạnh sống lưng. Cũng may là đi đông người chứ không các vàng tôi cũng không dám ra đây một mình. Sau khi cúng vái làm lễ xong xuôi, dưới ánh đèn mờ mờ những người bốc mộ xem đúng giờ lành bắt đầu đào xúc những nhát xẻng, cuộc đầu tiên.

Không gian im ắng chỉ có những tiếng đào bới, tiếng gió khẽ rít qua những cây bạch đàn tr ờng xung quanh đó. - Thấy r ấi, nhẹ tay thôi kéo lại vỡ.

Giọng một người trong đội bốc mộ vang lên, nhìn cách làm việc của họ rất nhanh nhẹn và chuyên nghiệp. Tôi lúc đó cũng vội chạy lại để nhìn nhưng cũng không được cho đến gần quá:

"Cạch..cạch..kẹt... kẹt.."

Tiếng nắp quan tài được cạy lên phát ra những âm thanh gai người, nắp quan tài bật ra trước sự hoảng hốt của những người bốc mộ, một người nói với giọng khá bàng hoàng:

- Có thật là đã chôn ba năm nay rồi không, sao lại còn nguyên thịt dính vào xương thế này. Cuộc đời tôi làm cái nghề này 30 năm nay nhưng chưa từng gặp trường hợp nào như thế này.

Một người khác hốt hoảng:

- Không được rồi thịt vẫn còn dính cả vào Thiên kiều này khó rồi đấy..

Trong nhà tôi có người thấy cảnh đó choáng váng, mấy bác gái còn có người suýt thì ngất xỉu. Một bác trai hỏi: - Vậy có khi phải dùng rơm đốt nhỉ..?

Ông bác người ban nãy nói làm nghề này đã 30 năm vội hét:

- Để nguyên đấy đừng có đốt rơm, đốt củi gì cả. Thằng Lài mày ra xe lấy mấy cái đèn của tao vào đây, có 4 cái đấy lấy cả vào đây.

Người đàn ông tên Lài chạy vội đi lấy đèn lát sau anh ta quay lại với 4 cái đèn khá to, ông bác ban nãy tiếp:

- Đèn này là đèn Măng Sông, không có đèn này không làm được đâu. Người chết đã tội lắm rồi nếu mà còn dùng rượu hay xăng đốt thì phải tội lắm. Cứ để yên đấy tôi làm cho, mọi người tránh xa chỗ này ra một chút.

Tiếp đó ông ấy bảo mấy người còn lại đặt xác cậu Long lên nắp quan tài, ông ta dùng 4 chiếc đèn măng sông đã được đốt cháy đặt xung quanh xác cậu Long mỗi cái cách xác tầm 40 cm. Xong xuôi ông quay lại nói với gia đình tôi:

- Cứ đốt đèn để thế này đến lúc xác sẽ phân hủy, lúc đó mới lấy xương được. Nói xong ông dẫn tiếp đội của mình:

- Mấy đứa có khi phải chuẩn bị cả dao, lát chỗ nào còn thịt thì phải dùng dao róc ra đấy, Vải bạt, vải đỏ. vải kê đầu cũng chuẩn bị sẵn ra đi. Lúc nào xác rã ra là làm ngay, nhanh làm xong trước trời sáng kéo lại hòng hết việc. Cũng may tôi có tính toán chứ không cũng gay đấy.

Quả thật tuy lúc ở nhà ham hồ tò mò muốn xem nhưng đến khi người ta bê xác cậu Long đặt trên nắp quan tài là tôi không dám nhìn nữa rồi. Khá lâu sau xác cậu Long mới rã ra, lúc này đội bốc mộ mới tưới rượu lên rồi cẩn thận nhặt từng chiếc xương xếp ngay ngắn vào một tấm vải đỏ đã được trải sẵn trước đó. Cảnh tượng khá ghê rợn với những người yếu bóng vía, có những đoạn xương còn vương những miếng thịt nhão nhoét. Chỉ nhìn thôi mà cũng đã lạnh hết người, vậy mà những người bốc mộ đó còn cần dao khế cạo nhẹ lên từng mẩu xương để róc đi chỗ thịt còn dính lại. Tiếp đó họ cẩn thận rửa từng chiếc xương qua nước Vang rồi đặt trên một tấm vải đỏ sạch khác.

Đến đó là tôi không dám nhìn nữa rồi, 6h sáng, vậy là gần bốn tiếng đồng hồ mọi việc mới hoàn tất. Sau lần đó là lần đầu cũng là lần cuối cùng tôi đi xem bốc mộ, bữa cơm quá trưa ngày hôm đó nghĩ đến thôi mà tôi không dám động đũa để gấp một món gì. Ý thế mà nhìn sang bàn đội bốc mộ tôi thấy họ vẫn ăn uống ngon lành, rượu chúc nhau liên tục. Bác tôi cũng ngời ngời đó cảm ơn họ, quả thật may mắn là nhà tôi đã tìm được một đội bốc mộ có kinh nghiệm và khá giỏi. Nếu hôm nay mà vào tay người non kém là cũng rắc rối to rồi. Ông bác đội trưởng cười xòa:

- Cái nghề này không phải ai cũng làm được đâu, nhưng quả thật đây là lần đầu tiên tôi phải mất khá nhiều thời gian vậy đấy. Bình thường căng lăm cũng chỉ 2 hơn 2 tiếng là xong. Nhưng hôm nay gặp xác còn nguyên phần thịt như vậy tốn nhiều thời gian để đốt đèn măng sông quá. Mấy cái đèn đó là bảo bối của tôi đó.

Thấy câu chuyện có vẻ hấp dẫn tôi cũng chạy sang bên đó ngời ngời, cũng có lời cảm ơn đội thợ. Tôi nói:

- Cháu hôm nay là lần đầu tiên đi xem mà sợ quá bác ạ...

Ông bác ngà ngà rượu vỗ vai tôi nói:

- Thanh niên mà yếu bóng vía thế, bốc mộ người đã chết ăn thua gì. Còn có chuyện người chết mấy năm mà vẫn sống đi lại như bình thường nữa cơ. Tôi há hốc mồm, không tin, nghĩ là ông bác đó nói phét. Nhìn tôi ông ấy cười khà khà rồi chỉ vào mấy người thợ xung quanh:

- Nhìn mặt là biết không tin r ồi, có muốn nghe chuyện ma không.
Thanh niên này mà nghe chuyện đó xong có khi sợ vãi ra qu ần ấy nhỉ..? Cả
đội thợ cười phá lên khiến tôi cũng khá bực mình, tôi nói:

- Được, cháu sẽ nghe, làm gì có chuyện người đã chết mà còn đi lại
sống như bình thường. Vô lý... .

Ông bác thấy tôi có vẻ cương quyết nên cũng dừng cười, ng ắ xuống
ông ấy nói:

- Được, để hôm nay ta sẽ kể cho cháu nghe câu chuyện v ềNgười Mẹ
Quý.

Cả bàn đột nhiên im lặng, có người khẽ lắc đầu ra hiệu không muốn ông
ấy kể lại chuyện cũ, nhưng r ồi câu chuyện vẫn được bắt đầu bằng một
giọng điệu nghiêm túc và khá rùng rợn.

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tiếng Động Sau Vườn...

Đó là một câu chuyện xảy ra cách đây 20 năm về trước, cái thời mà ông mới bắt đầu đi theo một thầy Tàu học cái nghề trăn gian có một này: Nghề Bốc Mộ.

Năm đó ông mới chừng đâu 26-27 tuổi, cũng vô công rồi nghề. Cũng chính trong một lần gia đình tìm thầy về bốc mộ cho ông nội của ông. Chẳng biết thầy nhìn tướng số ông thế nào mà sau khi bốc mộ, bốc mả cho nhà ông xong trong bữa cơm thầy mới nói với bố mẹ Tư (tên người bốc mộ):

- Ngộ có chuyện này muốn nói với hai vị. Chẳng hay các vị có muốn nghe ngộ nói... ?

Bố mẹ Tư liền đáp:

- Thầy có gì muốn dạy bảo cứ nói..Gia đình chúng tôi xin lắng nghe ạ..?

Thầy Tàu nhìn mặt Tư từ trên xuống dưới rồi khẽ vuốt chòm râu dài đã điểm một vài sợi bạc trắng nói:

- Ta nhìn con của hai vị có chút tướng số, nó rất hợp với ngộ trong công việc này... Từ trước giờ ta chủ yếu làm công việc này một mình, những người phụ cũng chỉ là tạm thời. Năm nay ta cũng đã hơn 60 tuổi, đi khắp nơi cũng chưa gặp được người có duyên. Hôm nay đến đây thấy hẳn có đi đầu gì đó khiến ta thấy thích thú. Không biết con hai vị hiện nay đang làm gì..?

Bố Tư đáp:

- Không giấu gì thầy, cháu nó năm nay cũng đã gần 30 tuổi mà vẫn lông bông, công việc không có. Gia đình tôi cũng bó tay với nó rồi...

Thầy Tàu khế vuốt râu cười:

- Vậy giờ ngộ muốn đề nghị thế này, hai nị cho nó đi theo ngộ học nghề. Ngộ cũng có đệ tử mà hấn đảm bảo sau này cũng có một cái nghề để đời. Công việc này không phải ai cũng làm được đâu, nói ra có khi các nị không hiểu nhưng nghề đôi khi nó chọn người đấy. Thế nên khi vừa nhìn hấn ngộ đã biết hấn có duyên với việc này.

Mẹ Tư hơi hốt hoảng:

- Nhưng..nhưng cái nghề này phải tiếp xúc với xác chết e rằng không tốt cho lắm... ..Tôi sợ cháu nó...

Thầy Tàu xoa tay đáp:

- Nị đừng lo, ở trên đời này làm nghề gì cũng được miễn sao không cướp của, giết người, làm hại đến người khác đâu được. Ta nói cho nị biết, nếu cho hấn theo ta học nghề đảm bảo cuộc sống của hấn sau này sẽ sung túc. Các ngộ chỉ biết nhìn khi chúng ta tiếp xúc với xác chết, nhưng các nị không biết chính chúng ta đang giúp những người chết cảm thấy an ủi, người chết được thoải mái đẹp. Và Ngộ cũng đã nói rồi, có duyên mới làm được.

Từ khi đó bản tính vốn ngang tàng, bạo dạn, nghe thấy thầy Tàu nói về cuộc sống sung túc cũng khá thích thú. Đang và bát cơm Tư nói với bố mẹ:

- Nếu thầy đã nói con có duyên thì bố mẹ cứ để con đi theo thầy học nghề, con thấy việc này cũng chẳng có gì đáng sợ cả. Ai cũng sợ thì ai dám làm...

Thầy Tàu nhìn Tư cười lớn:

- Ha ha ha... Ngộ đã nói mà, ngay từ khi gặp hấn ngộ đã biết hấn thích hợp với nghề này. Nhất là khi hấn nhìn ngộ rửa từng chiếc xương bằng

nước thơm

chăm chú tỉ mỉ là Ngộ muốn nhận hẳn làm đệ tử rồi. Mong hai vị đồng ý.

Lần đầu tiên trong đời thấy con trai thật sự hứng thú với một công việc, bố mẹ Tư cũng vui mừng lắm. Lại thêm những lời giải thích của thầy Tầu cả hai lại càng yên tâm cho Tư theo thầy đi học nghề bốc mộ. Gia đình giữ thầy ở lại nhà ba ngày để tiếp đãi và chuẩn bị đồ đạc cần thiết để Tư lên đường.

Đúng quả có duyên, hai thầy trò tuy chỉ mới gặp nhau có một vài hôm nhưng nói chuyện vô cùng thân thiết. Rồi hết ba ngày Tư khăn gói quả mướp chào bố mẹ đi theo thầy học nghề, lời thầy nói quả không sai, với những công việc khác Tư khá vụng về, nhưng hễ học về phong thủy, xem hướng, xem giờ, xem mộ, bốc mộ... bất cứ thứ gì liên quan đến người chết Tư học rất nhanh. Chẳng chẳng theo thầy 5 năm Tư khi đó đã có thể thay thầy tự mình giải quyết tất cả công việc từ những chi tiết khó nhất.

Không chỉ vậy thầy Tầu không chỉ đơn giản là một người bốc mộ, ông còn biết bấm độn, xem tướng, đôi khi Tư còn thấy ông làm cả bùa nếu có ai yêu cầu với một số tiền lớn. Nhưng những thứ đó ông không dạy cho Tư, mỗi lần Tư ngỡ ý muốn học ông đều nói:

- Bùa yểm là một thứ không tốt lành gì và không phải ai cũng làm được. Ngày trước ngộ có nói với con là con có duyên trong việc làm nghề bốc mộ. Còn ngoài ra những thứ khác ta không đảm bảo. Con hãy cứ học thật tốt những thứ ta đã dạy, sau này con sẽ hiểu...

Tư nghe thầy nói thế cũng không dám đòi hỏi, tuy nhìn thấy xác chết, xương người Tư không sợ nhưng mỗi lần lén nhìn thầy làm bùa bằng cách cắt máu của bản thân sau đó hòa chung với một thứ nước đen xì, rồi dùng bút lông viết những chữ loằng ngoằng lên tờ giấy đỏ là Tư thấy rùng mình. Không phải Tư sợ máu, mà theo thầy làm nghề ít nhiều Tư cũng có chút căn quả. Mỗi lần thấy thầy làm thế Tư đều mơ hồ nhìn thấy một thứ gì đó ma quái, và sau mỗi lần làm bùa thầy đều trở nên già đi trông thấy. Và Tư

hiều những lời thầy nói là thật, bùa yểm không hề tốt đẹp. Lạm dụng nó sẽ vạ hết vào bản thân người yểm.

Tư càng thấy cảm phục thầy hơn, từ đó sau mỗi lần biết thầy làm bùa cho một ai đó Tư đều ra sức đảm nhận công việc và chăm sóc cho thầy chu đáo. Thầy Tàu cũng biết đi đầu đó, nhiều lúc thầy nhìn Tư cười khà khà:

- Quả đúng cuộc đời ngộ không nhìn lẫn người, ít ra ngộ khi sắp chết cũng có một người đệ tử tốt. Không uống... không uống..

Tư rót trà cho thầy rồi khẽ trách:

- Thầy đừng nói như thế, thầy còn khỏe mạnh lắm. Sắp chết là sắp chết thế nào... Mà theo như thầy nói bùa yểm không tốt vậy sao thầy còn làm... Ảnh hưởng đến sức khỏe của Thầy quá..

Thầy tàu nhìn Tư khẽ nói:

- Đúng vậy, nhưng cuộc đời mỗi người đều có một sứ mạng.. Con cũng biết ngộ không có con cái gì, ngộ làm cái nghề bốc mộ này cũng đâu có thiếu tiền, thiếu của... Nhưng ngộ vẫn có việc cần phải "Trả Nợ.."

Nhìn mặt thầy tàu hơi thoáng buồn Tư cũng không dám hỏi gì thêm, Tư chỉ biết hầu như tiền thầy kiếm được tất cả thầy đều gửi lên chùa, rồi đi làm công đức. Tư còn biết thầy tuy là gốc Hoa nhưng đa số thời gian thầy đều ở Việt Nam. Nhưng chưa bao giờ thấy thầy nhắc đến vợ con hay người thân thích ở bên Tàu. Chỉ biết thầy đi khắp nơi để bốc mộ cho ai cần nhờ vả. Năm nay thầy cũng đã gần 70 tuổi. Đúng là có duyên nên từ ngày Tư đi theo thầy Tư chỉ về nhà một vài lần, chủ yếu Tư gửi tiền về cho bố mẹ ở nhà.

Vì thầy Tàu là một người có tiếng tăm trong công việc bốc mộ nên người đến nhờ vả thầy rất đông, bốc mộ thì chỉ có thời điểm nhưng thầy Tàu còn biết xem phong thủy, xem tướng số nên mỗi nơi thầy đến hầu như đều có người đến viếng thăm. Đi theo thầy Tư đã học được những môn nghề bốc mộ mà không phải ai cũng biết.

Một lần hai thầy trò đi đến một làng quê nhìn khá nghèo ở Thanh Hóa, dân ở đó khi ấy còn ở nhà tranh vách đất. Nhà nào cũng có vườn rau, ao cá, nuôi gà, nuôi lợn. Năm đó cũng là thời điểm cận tết, hai thầy trò được mời về bốc mộ cho một gia đình khá giả trong làng đó. Công việc cũng chẳng có gì vì từ hồi có Tư hai thầy trò làm việc rất ăn ý, mọi việc luôn chu toàn và gọn gàng một cách hoàn hảo nhất. Chẳng thế mà đi đâu hai thầy trò sau khi xong việc gia chủ đều rất quý mến, họ thường mời cả hai ở lại nghỉ ngơi vài hôm và tiếp đãi rất hậu hĩnh. Từ từ ngày theo thầy mới thấy cuộc sống của một người bốc mộ không đáng sợ như mọi người nghĩ.

Đêm đó đang ngủ Tư bỗng giật mình khi mở mắt ra thấy thầy Tàu đang mở cửa sổ nhìn ra sau vườn mặc dù lúc đó là 12h đêm. Tư gọi:

- Sao thầy không đi ngủ đi..?

Thầy Tàu đưa tay lên miệng:

- Suyt... .đừng làm ồn... Không hay rồi...

Nhìn ánh trăng chiếu vào mặt thầy lúc đó khiến Tư suyt chút nữa phải hét lên vì sợ. Khuôn mặt gầy guộc, mái tóc dài buông xõa bạc trắng của thầy tàu lúc ấy không khác gì ma quỷ. Đột nhiên thầy đóng cửa sổ lại, quay trở lại giường thầy nói với Tư:

- Có lẽ chúng ta phải ở lại đây thêm một thời gian nữa... .Không thể ngờ ở Việt Nam cũng xuất hiện thứ ma quỷ này... Con từ mai đi ra đường phải thật chú ý..Tuy ta không thấy quỷ khí của nó muốn hại người nhưng đã phạm là ma quỷ mà xuất hiện ở trần gian thường không tốt đẹp gì.

Tư không hiểu thầy đang nói về vấn đề gì, Tư nhìn thầy gật đầu... Thầy tàu tiếp:

- Giờ con ngủ đi, khi ngủ nếu nghe thấy bất cứ tiếng động gì ở bên ngoài cũng đừng mở cửa hay hé mắt nhìn...

Tư vâng lời thầy tiếp tục đi ngủ, nhưng đêm đó sau khi nghe thầy nói xong Tư không ngủ được. Quá đêm bất giác Tư nghe thấy những tiếng sột

soạt ở bờ giậu sau vườn sát nơi hai thầy trò ngủ. Tiếng động sột soạt đó mỗi lúc một rõ, giống như có ai đó đang chui qua bờ giậu:

- Hay là ăn trộm, làng quê nghèo nên ít nhà có nhà gạch tường rào lắm. Ăn trộm cũng là đi đầu dễ hiểu.

Nghĩ vậy Tư bật dậy, tiến về phía cửa sổ Tư toan mở cửa thì bất ngờ bị kéo lại khá mạnh. Tư giật mình quay lại khi nhận ra đó là thầy Tàu, thầy vẫn chưa ngủ. Thầy kéo giật Tư lại, nhưng tay vẫn nắm chặt cổ áo Tư im lặng không nói câu nào. Bàn tay thầy lúc đó rắn như đá, lạnh như băng, lại thêm khuôn mặt lạnh lùng không hé răng nửa lời Tư sợ đến nổi da gà. Lúc sau thầy tàu mới buông Tư ra nói:

- Ta đã dặn con không được nhìn cơ mà... Sao con không nghe lời ta..

Tư ấp úng:

- Dạ con sợ trộm nó sẽ vào phòng thầy với con... .

Thầy Tàu thở dài, ông ho lên những tiếng khụ khụ nghe khá rát tai. Cả hai thầy trò tuy nằm trên giường nhưng không ngủ được. Tư thì lo lắng không biết chuyện gì đang xảy ra. Sáng hôm sau gia chủ gõ cửa gọi hai thầy trò dậy ăn sáng thì lúc đó Tư mới vừa chớp mắt được một chút. Trời lúc này hãy còn mờ hơi sương, thầy Tàu mở cửa bước ra sau vườn rửa mặt, ông nhìn xung quanh sang bên mấy ngôi nhà tranh xung quanh rồi bước vào nhà.

Ăn sáng xong thầy Tàu tìm đến vị chủ nhà đang pha ấm chè, gia chủ mời thầy Tàu ngồi, khẽ ngồi xuống ông vuốt râu hỏi vị gia chủ:

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Mùi Tử Khí

Rót hai chén trà thơm phức tỏa ra một làn khói trắng nhẹ nhàng, vị gia chủ kính cẩn hai tay đưa chén về phía thầy Tào rồi mỉm cười: - Dạ, mời thầy dùng trà. Trà này là trà móc câu con nhờ người ở Tân Cương mang tận tay về đây thầy ạ. Thầy dùng thử đi.

Thầy Tào thấy gia chủ nhiệt tình nên tạm dừng lại câu hỏi, ông khẽ đưa chén trà lên ngang miệng, nhắm mắt khẽ hít nhẹ một hơi rồi nhấp một hớp thưởng thức. Quả đúng trà ngon, thầy Tào nói:

- Cảm ơn ông đã tiếp đãi hai thầy trò tôi chu đáo như vậy. Không chỉ có đồ ăn ngon mà ngay đến cả trà sáng cũng thơm như vậy...

Tư thầy thầy nói thế thì cũng lấy một chén rồi tu phát hết luôn, nóng bỏng cả lưỡi mà Tư chả thấy thơm ngon gì như thầy nói cả. Tư chỉ thấy một vị chát nhẹ nơi đầu lưỡi, nhưng phải công nhận mùi thơm bốc ra từ chén trà khiến Tư khá dễ chịu. Nhìn cách Tư uống trà cả thầy Tào lẫn gia chủ đều cười khà khà. Chỉ có mỗi Tư là không biết họ cười cái gì, thầy Tào quay trở lại câu chuyện:

- Trà thơm, đồ ăn ngon, khung cảnh thoáng đãng... tuy nhiên vẫn có một mùi gì đó tôi cảm thấy không ổn... .

Vị gia chủ vội vàng hỏi:

- Dạ thưa thầy, đó là mùi gì ạ... Thầy cứ nói con sẽ cho người đi dọn dẹp ngay.

Thầy Tào nhìn vị gia chủ rồi nói:

- Mùi thối... mùi của xác chết lâu ngày... .

Vị gia chủ vội vàng gọi vợ:

- Bà nó đâu, gọi cả con Thi giúp việc lên đây... ..Nhanh lên xem nào.

Ngay lập tức bà vợ và một đứa bé gái tầm 16 tuổi tất bật chạy lên, trước mặt mọi người vị gia chủ hỏi vợ:

- Nhà cửa hai bà cháu dọn dẹp kiểu gì mà để thây đây lại người thấy mùi thối là sao..Xem kỹ lại góc bàn, gầm giường, gầm tủ xem có phải chó mèo nó tha thịt, xương ở đâu giấu đi không... Hay có con chuột nào chết ở đâu không..? Nhanh cái chân lên... Vợ vị gia chủ nói:

- Sao lại có mùi thối được, sáng nào tôi cũng bảo con bé Thi lau dọn nhà kỹ càng. Chưa hết từ hôm thây ở đây nhà mình còn thấp hương trâm thơm phức thế cơ mà.

Tư nhìn thây Tàu nghĩ bụng:

- Sao lại có mùi thối, mình đâu có người thấy gì đâu nhỉ. Mà đúng như vợ vị gia chủ nói, từ hôm bốc mộ cho chủ nhà ngày nào người ta cũng thấp hương trâm, chính Tư còn thấy không khí rất dễ chịu ấm áp.

Thây Tàu nhấp tiếp ngụm trà rồi nói với vị gia chủ:

- Nị nhần rồi, cái ngộ muốn nói ở đây không phải là mùi của miếng thịt hay con chuột chết. Mà là mùi Tử Khí, mùi xác chết của con người...

Tư giật mình khi thấy sư phụ nói vậy, không chỉ có Tư, mà vợ chồng chủ nhà cũng đang há hốc mồm. Còn con bé giúp việc này giờ vẫn cứ ngó nghiêng trong gầm bàn, gầm tủ tìm cái mùi thối mà ông chủ nói. Vị gia chủ lắp bắp:

- Thây... thây..nói... vậy... vậy... .là... sao..?

Vợ ông ta cũng khẽ hỏi:

- Ý thây... là..là... trong nhà con có... người chết lâu rồi..mà không biết.

Thầy Tào vuốt râu khẽ đáp:

- Ngộ mới chỉ nói có mùi xác chết thôi, còn từ lúc tỉnh dậy sáng này ngộ đã đi từ vườn trước lên đến nhà trên. Mùi tử khí chỉ thoang thoảng quanh đây chứ không phải bắt nguồn từ trong nhà này. Có thể nói như này, hai vị đã dẫn người chết về nhà, hoặc xác chết đó đã vào nhà hai vị bằng một cách nào đó. Chính vì thế mùi tử khí mới còn vương lại nơi đây.

Hai vợ chồng gia chủ vốn là người cực tín, chẳng thế mà họ lặn lội bao công sức, không tiếc tiền của để mời được thầy Tào về đây bốc mộ cho người thân trong gia đình. Tiếng tăm của thầy Tào họ đã được nghe rất nhiều. Thế nên khi hai thầy trò đến cả hai vợ chồng đều nhất mực cung kính. Nhìn cách thầy làm lễ, nhìn thầy rửa từng chiếc xương vô cùng tinh tế, nhẹ nhàng mà lại gọn gàng chuẩn từng giờ giấc càng khiến cho hai vợ chồng nể phục. Nay nghe thầy nói trong nhà có mùi tử khí thì cả hai bỗng thất kinh bạt vía. Người chồng quay sang hỏi vợ:

- Gần đây bà có đi đám ma, hay đến nghĩa địa hoặc đến chỗ nào mà có người chết không... ?

Bà vợ đáp:

- Không, cả tháng nay tôi có đi đám ma đám treo nào đâu..Có mà ông thì có..

Thầy Tào khẽ nói:

- Cái này không phải âm hồn theo về, mà là một xác chết vẫn còn lưu lại trần gian. Từ nghe từ này đến giờ thấy khó hiểu vô cùng, Từ bèn hỏi sư phụ:

- Sao xác chết lại có thể lưu lại trần gian vậy sư phụ. Con tưởng chỉ có người chết âm hồn bất tan vẫn lưu luyến cõi trần rồi thành ma, thành quỷ ám hại người thôi chứ. Còn xác sao có thể giữ lại mà ở đây được.

Hai vợ chồng chủ nhà nghe thấy Từ hồi vậy cũng thấy có lý, thầy Tào ra hiệu cho Từ đóng hết tất cả các cửa sổ, cửa chính lại. Xong xuôi ông

nhìn Tư giải thích:

- Con đã từng nghe đến Cương Thi chưa... ?

Tư đáp:

- Dạ con từng nghe sư phụ nói qua một lần. Đó có phải một dạng người chết bị yểm bùa thành quỷ rồi đi hại người không ạ..?

Thầy Tào khẽ gật đầu:

- Đúng vậy, về cơ bản Cương Thi là một dạng xác chết biết đi, chỉ hoạt động khi không có ánh nắng mặt trời. Cương thi thường giết những sinh vật sống nó gặp để hút lấy sinh khí duy trì sự sống cho bản thân mình.

Tư hỏi tiếp:

- Vậy ý sư phụ là ở đây cũng có Cương Thi... ?

Thầy Tào nói:

- Ta không chắc, vì thuật yểm Cương Thi đã thất truyền cách đây hàng trăm năm. Ngay cả ở bên Tào bây giờ muốn tìm một thầy yểm cương thi cũng khó ngang với hái sao trên trời. Nhưng cương thi có hai loại, một loại là bị thầy yểm bùa chịu sự sai khiến của các thầy bùa đi làm những việc mà họ giao. Hai là loại hồn phách bất tan như con nôi, có thể vì họ chết đột ngột không biết rằng bản thân đã chết, hoặc họ vẫn còn đi đâu gì đó vô cùng ám ức, có khi là những điều họ lo sợ vẫn chưa được giải đáp nên cố gắng lưu lại trên gian. Loại bị yểm chịu sự sai khiến thì có thể những xác chết đó là vô tri vô giác được các thầy bùa duy trì sự sống mỗi khi họ cần bằng cách yểm bùa. Còn loại thứ hai do họ chống lại mệnh trời cố duy trì cái xác vốn đã không thuộc về nhân gian nên họ sẽ phải đi hút sự sống từ những sinh vật đang tồn tại. Cái khó để nhận biết đó là ban ngày họ đâu ở trong nhà ít khi ra ngoài, chỉ khi trời sẩm tối họ mới xuất hiện nên ít người có thể nhận ra sự khác biệt. Hơn nữa không phải ai cũng có thể nhìn thấy.

Tư trầ n gầ m gậ đầ i, nhữ n g như sư phự n ói thuậ yế m cươ n g thi n ay đầ khồ n g cồ n thì chỉ cồ n loạ i thứ hai. Nhữ n g trướ c giờ Tư chư a bả o giờ nghe kể v ề loạ i m a quỷ n à y cả, th ầ y Tầ u khẽ nhìn hai vớ ch ồ n g chủ nhà r ầ i n ói:

- Ở Việ t Nam khồ n g có cươ n g thi, mà họ gọ i nhữ n g xác chết đó là Quỷ Nhậ p Trầ n g. Ngộ cũ n g chỉ mới nghe qu a chứ cũ n g chư a từng đượ c gặ p. Có một đi ầ u ngộ chắ c chắ n đó là nhà của hai nị đầ từng có quỷ nhậ p trầ n g ghé qu a.

Nhữ n g lời th ầ y Tầ u n ói quả thậ t trong nhâ n gian có truyề n tặ n g rấ t nhi ề u, nhữ n g chư a ai từng đượ c gặ p. N ói cươ n g thi thì Tư cồ n mớ h ồ , nhữ n g khi sư phự nhắ c đế n Quỷ Nhậ p Trầ n g thì Tư bỗ n g nhiề n nhớ lại nhữ n g câu chuyệ n m a mà ông ấ n mầ y hay ng ầ i ở gố c đầ đầ i lầ n thườ n g kể cho Tư và kỷ bậ n nghe h ầ i cồ n nhỏ. Là một người có trí nhớ khá tốt n ên đế n bầ y giờ nhữ n g câu chuyệ n đó Tư vẫ n nhớ như in. Bắ t giác Tư hỏi th ầ y:

- Sư phự , có phả i Quỷ Nhậ p Trầ n g có liê n quan đế n một con mề o đen khồ n g ạ... ?

Th ầ y Tầ u hơi mớ to mắ t vì Tư lại hỏi một câu như vậ y, th ầ y Tầ u n ói:

- Đứ n g là ở Việ t Nam khi nhắ c tới Quỷ Nhậ p Trầ n g thì người ta thườ n g n ói đế n Linh Miề u. Đó là một con mề o đen cái bị rắ n hỏ m ang quấ n lấ y vầ o dịp tể t Đoan Ngộ trong n ắ m. Người đờ i gọ i nó là Linh Miề u vì nó thườ n g sồ n g ở trê n các xà nhà , đườ i dài, tai dài hơ n nhữ n g con mề o bìn h thườ n g. Cái đắ n g sớ nhất đó chĩ n h là khi nhà nào có người chết mà Linh Miề u nhắ y qu a qu a n tài thì người chết đó sẽ sồ n g lại. Vì nhâ n gian đầ n đặ i rằ n g Linh Miề u có thể mớ đượ c cá n h cửa của Trung Giớ i, n ên khi nó nhắ y qu a sẽ kớ linh h ồ n người chết qu a y ề . Nhữ n g đó chỉ là truyề n thuyệ t, cồ n suy cho cù n g dù cho có là Linh Miề u, do yế m bầ hay do uấ t khí cồ n vươ n g cồ i trầ n thì nhữ n g người đầ chết mà vẫ n cố ở lại trầ n gian đầ trá i với mệ n h trờ i, sẽ khồ n g có kế t cục tốt đẹ p gì. Khồ n g tự hại bản thâ n khó siề u sồ n g thì họ cũ n g đầ n g làm hại đế n gia đĩ n h của chĩ n h mĩ n h. Nhà nào có Tử Khí r ầ i cũ n g dầ n dầ n lậ i bại đầ n đế n tai ương.

Vợ chồng gia chủ vội vã quỳ xuống chấp tay lạy thầy:

- Mong thầy làm ơn làm phúc giúp cho nhà chúng con. Vợ chồng con xưa nay sống tốt với tất cả mọi người, luôn lên chùa làm phúc, chưa làm điều gì hại người... Mong thầy ra tay cứu giúp.

Thầy Tào vội đỡ hai vợ chồng lên rồi nói:

- Hai nị yên tâm, gia đình hai nị chỉ vướng mùi tử khí thôi, chuyện này ta ắt sẽ giúp hai nị hóa giải vì mấy ngày ở đây ta thấy hai nị sống rất tốt. Bồi thí cho kẻ ăn mày, tiếp đãi khách khứa đầy kính trọng. Hơn nữa nhìn cách làng xóm xung quanh đến giúp công việc gia đình của hai nị là ta cũng biết hai nị sống rất được lòng người quanh đây. Tai ương đôi khi đến bất chợt, vạn vật trên đời tồn tại đều có ý nghĩa riêng của nó. Chuyện sống chết cũng vậy, có sinh mới có tử, có họa ắt có cách giải. Chớ vội lo lắng, ta sẽ giúp hai nị thanh tẩy ngôi nhà. Nhưng đó chỉ là cách tạm thời vì nếu khi ta đi Quý Nhập Tràng có thể quay lại mà hai nị không biết thì mọi chuyện vẫn sẽ như thế. Vậy nên ta có một số điều muốn hỏi hai người.

Hai vợ chồng chủ nhà mừng rỡ vội vàng nói:

- Dạ dạ, có chuyện gì thầy cứ hỏi hai chúng con sẽ giúp hết sức mình.

Thầy Tào bảo Tư nói cô bé kia không cần lục sục tìm mùi thối nữa, chủ nhà bảo cô bé đi xuống bếp chuẩn bị cơm trưa. Ở nhà trên trong không khí im lặng, thầy Tào hỏi:

- Trước tiên ngộ muốn tá túc ở đây một thời gian, sau ngộ muốn hỏi hai nị trong làng này thời gian qua có ai ngộ đã chết mà sau đó lại sống lại không..?

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Diễm Báo Tai Họa

Người chết mà còn sống lại nếu như xảy ra trong làng thì nó phải vô cùng nổi tiếng, chuyện như thế nếu có dân làng phải đồn thổi tung lên r ấi. Nhưng khi nghe câu hỏi hai vợ chồng chủ nhà đều nhìn nhau lắc đầu, người vợ nói:

- Thừa thầy, hai vợ chồng con năm nay cũng đã hơn 40 tuổi, ông nhà con thì là người gốc ở đây, còn con về đây làm dâu cũng đã hơn 20 năm nay. Nhưng chưa bao giờ con thấy có chuyện người chết đi mà lại sống dậy cả. Nếu mà có chắc chắn chúng con sẽ biết vì làng này cũng nhỏ. Đến con chó nhà nào hôm qua chết hôm nay ra chợ người ta còn kháo nhau ầm ầm nữa là chuyện người chết đi sống lại.

Thầy Tàu ra đi đầu trần ngâm, suy nghĩ một lát ông hỏi tiếp:

- Thế ở làng gần đây có xảy ra việc mất gà, mất chó hay có người bị giết không..?

Người chống đáp:

- Dạ không thầy ạ, làng Thượng chúng con xưa nay sống ôn hòa lắm. Mà không phải mỗi dân làng Thượng mới sống tốt với nhau đâu. Kể cả bà con làng Hạ có đến đây chúng con cũng tiếp đãi như người làng. Không ai lại ăn trộm con gà con vịt đâu thầy ạ.

Tư nhìn sư phụ cũng cảm thấy đi đầu này có gì đó hơi khó. Tuy làng nhỏ nhưng những chuyện trong làng không phải cái gì cũng được truyền tai nhau. Lúc này Tư chợt nhớ lại sự việc t ầm đêm hôm qua, khi mà đằng sau vườn có tiếng động sột soạt. Lúc ấy Tư muốn mở cửa ra xem có phải trộm hay không thì bị sư phụ ngăn lại. Trước đó Tư thấy sư phụ có những hành động khá bí hiểm. Tư ghé tai sư phụ nói nhỏ:

- Đêm qua có phải...

Thầy Tầu khẽ đưa tay lên ra hiệu cho Tư ngừng lại, những câu thầy Tầu hỏi hai vợ chồng gia chủ đều nói không biết hoặc không rõ. Nhưng việc trong ngôi nhà này có đi đâu gì đó ám ảnh là sự thật, một là hai vợ chồng gia chủ biết thứ gì đó hoặc hai là họ hoàn toàn không biết gì. Nếu bây giờ để Tư nói ra cho họ biết đêm qua có "người lạ" đến thăm từ phía vườn sau e rằng sẽ không hay. Nếu họ không biết chuyện gì thì không sao, nhờ đâu họ biết mà cố tình giấu thì cả hai thầy trò sẽ gặp nguy hiểm. Chính vì vậy thầy Tầu mới ngăn Tư lại.

Nhà trên đang đắm chiêu suy nghĩ hòa trong cái không khí tĩnh lặng, không gian có gì đó ngọt ngào, khó thở ngay khi câu chuyện Quỷ Nhập Trạng được thầy Tầu nói ra. Bất chợt ở nhà bếp phía sau vườn có tiếng người thét lên kinh hãi:

- Á ... á... ..á... Ông ời, bà ời... Xuống đây mà... ..mà... xem... này...

Tiếng con bé Thi giúp việc đang la thất thanh, vợ chồng gia chủ vội đứng dậy chạy ngay xuống dưới. Tư cũng định chạy theo thì bị thầy Tầu ngăn lại:

- Từ từ đã, không cần phải hốt hoảng. Cứ để cho họ nhìn thứ đó là gì đã.

Đợi mọi người chạy xuống bếp hết thầy Tầu mới khẽ đứng dậy cùng Tư đi xuống xem có chuyện gì mà con bé giúp việc lại hét lên như vậy. Ra đến vườn sau Tư thấy vợ chồng gia chủ cùng con bé giúp việc đang đứng ở luống rau cách chuồng gà một đoạn. Cả ba đang chỉ chỗ nhìn vào một thứ gì đó đang nằm dưới đất. Thấy thầy Tầu đi xuống người chồng mặt tái mét chạy lại rồi rút:

- Thầy ời, quả thật nhà con có điếm hung rồi thầy ạ... Thầy lại đây mà nhìn..

Hai thầy trò Tư tiến lại gần luống rau, Tư giật mình khi nằm dưới lớp đất bùn chưa khô vì sương đêm qua, trên luống rau dập nát là xác của một con gà bị gặm nhấm nhỏ, chỉ còn sót lại một chút phần bụng, lông gà vẫn

còn dính máu dính vào lá của luống rau tươi xanh mượt. Thầy Tào ng ồi xuống nhìn vào cái xác con gà nham nhở ấy một lúc, ông lấy đầu ngón tay ấn vào phần đất nơi con gà nằm đó rồi đưa lên nhìn. Đất nơi đầu ngón tay thầy Tào đen xì, khác hoàn toàn với màu nâu của những dải đất xung quanh. Thầy Tào đứng lên nhìn gia chủ nói:

- Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn ở trong làng này có Quỷ Nhập Tràng. Đêm qua nó đã lên vào đây ăn gà sống của hai nị. Nhưng không hiểu vì sao nó chưa ăn hết đã bỏ đi. Đó cũng chính là lý do vì sao sáng nay tỉnh dậy ngộ lại ngửi thấy mùi tử khí.

Nhìn sang Tư thầy Tào nói:

- Con nhìn kỹ nhé, đất nơi quỷ nhập tràng ng ồi thường hôi thối hơn những chỗ khác. Bởi vì bản thân chúng là những tử thi đã chết, vốn dĩ đã thối rữa. Nhưng do cố chấp lưu lại nhân gian nên âm khí vô cùng nặng nề, cộng với mùi tử khí phát ra khiến những nơi chúng đến, những đồ vật chúng chạm vào sẽ có mùi thối rữa. Con nhìn xác con gà kia mà xem, tuy mới bị ăn đêm qua nhưng đến giờ đã bắt đầu có giò lúc nhúc rồi đấy. Giờ con hãy đốt lửa rồi thiêu cái xác đó đi. Tiếp đó dùng rượu đổ lên phần đất nơi xác con gà chết rồi xúc đám đất đó đổ xa ra khỏi ngôi nhà. Trước mắt cứ làm như ta dặn...

Con bé Thi giúp việc nhìn thấy thế sợ hãi lắm, nó lắp bắp:

- Ban nãy con định vào chuồng bắt gà để trưa làm cơm mời thầy, mà đi ngang qua đây thấy xác con gà con sợ quá.

Vợ chồng chủ nhà nhìn thầy Tào cầu khẩn:

- Thầy dự đoán như thế này, mong thầy làm ơn làm phúc, mất bao nhiêu tiền con cũng xin chịu.

Thầy Tào nói mọi người im lặng, vì xung quanh đây tai vách mạch rừng. Để Tư làm nốt phần việc còn lại thầy Tào phẩy tay ra hiệu cho mọi người đi lên trên nhà. Nhìn vẻ mặt sợ hãi của vợ chồng chủ nhà cùng con

bé giúp việc thầy Tầu đoán cả ba người họ đều không biết gì về chuyện này. Quay trở lại vấn đề tìm hiểu ban nãy thầy Tầu nói:

- Trước khi tôi đến đây gia đình đã xảy ra việc này bao giờ chưa..?

Vợ chủ nhà đáp:

- Dạ thưa thầy, nhà con chưa bao giờ xảy ra chuyện như thế này. Như con đã nói làng xóm quanh đây sống với nhau tình nghĩa lắm không ai ăn trộm ăn cắp của ai cái gì. Thầy cũng thấy đấy, nhà con tuy cũng có của nhưng hàng rào cũng chỉ làm tạm bợ vì đã bao giờ mất trộm thứ gì đâu.

Cũng đã gần trưa, thầy Tầu biết có hỏi thêm gì hai vợ chồng chủ nhà có lẽ cũng không biết. Đi đâu đó không có gì lạ, họ cũng chỉ là những người bình thường làm sao có thể phân biệt được đâu là ma quỷ. Vuốt chòm râu bạc trắng thầy Tầu dừng dậy nói:

- Thôi bây giờ hai nị bình tâm để ngộ nghĩ cách. Ăn uống nướng nhờ ở đây đã mấy hôm ngộ cũng phải có trách nhiệm trong chuyện này. Nhưng hai nị phải nhớ khi ra đường không được nói chuyện này cho bất cứ ai, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng ngộ khuyên hai nị hãy tránh ra đường vào buổi tối, theo như xác chết của con gà ngộ nghĩ chắc không bao lâu nữa đâu làng này sẽ có tai họa.

Hai vợ chồng gia chủ gật đầu lia lịa, thầy Tầu thở dài một cái rồi đi vào trong phòng. Từ lúc này cũng đã làm xong công việc thầy giao, vào phòng thấy thầy Tầu ngẩn suy tư đi đâu gì đó khiến khuôn mặt khẽ nhăn lại, Tư hỏi:

- Chuyện Quỷ Nhập Tràng khiến sư phụ suy nghĩ nhiều vậy sao..?

Thầy Tầu nghe thấy giọng Tư bèn đáp:

- Con đấy à, làm xong mọi thứ chưa... ? Hai con gà ban nãy là đi tìm báo sắp có tai họa rồi con ạ... .

Tư thắc mắc:

- Sao lại hai con, con chỉ thấy có một con thôi mà... ?

Thầy Tào giải thích:

- Nơi con gà chết có hai loại lông khác nhau không thể nào chỉ có một con được. Chỉ có đi đâu một con đã bị ăn đến không còn một chút xương nào. Ta dám chắc đêm qua nó đang ăn dở thì thấy động nên bỏ đi. Con có nhớ lúc ta ngăn con mở cửa không... ? Chính là lúc đó, theo ta được biết những xác chết ở lại trên gian thường chỉ hút máu hoặc hút lấy phần dương khí của sinh vật sống để duy trì sự sống nghịch thiên này. Nhưng ban nãy nhìn xác con gà bị ăn mất quá nửa ta biết được rằng dương khí của động vật hiện giờ đã không đủ để nó hấp thụ. Chỉ một vài ngày nữa thôi nó sẽ tìm đến những sinh vật sống có dương khí mạnh hơn... Đó chính là tai họa...

Tư thất thần nghe sư phụ nói, tất nhiên Tư hiểu sư phụ đang nói đến thứ gì:

- Là con người phải không thầy..?

Thầy Tào khẽ gật đầu đáp:

- Không chỉ là con người mà còn là trẻ nhỏ nữa, trẻ nhỏ thường có dương khí cực mạnh, suy nghĩ không có tà niệm. Đó chính là thứ mà ma quỷ thường nhắm đến... .Làng này sắp xảy ra đại họa rồi..

Tư vội nói:

- Sư... phụ... vậy thầy có thể giúp họ tránh được tai họa lần này không..?

Thầy Tào nhìn Tư mỉm cười:

- Con đúng là có lòng nhân hậu, ta cũng rất muốn giúp họ. Nhưng Cương Thi cũng như Quỷ Nhập Trạng tuy rằng có những ghi chép về chúng nhưng ta chưa từng được thấy. Ngay cả sư phụ của ta cũng chỉ biết tìm hiểu cương thi qua sách cổ. Hơn nữa đây là loại yêu thuật nghịch thiên, trái lại luân thường đạo lý nên sư phụ ta cũng không muốn các đệ tử học

rồi đánh mất bản chất con người. Do đó những thứ ta nắm về loại ma quỷ này chỉ có trên lý thuyết. Chưa kể đến việc thầy trò ta chỉ là người nơi khác đến, không thông thổ địa hình nơi đây rất khó để tìm ra nó trong một sớm một chiều. Quỷ Nhập Tròng lột con người không ra ngoài vào buổi sáng, làm sao thầy trò ta có thể tìm được nó trong hàng trăm hàng nghìn con người ở nơi đây.

Tư vẫn im lặng nghe sư phụ nói tiếp:

- Còn đi đâu nữa, ta được biết loại quỷ này không thể dùng những cách trừ tà ma thông thường mà diệt được. Ta cũng đang tính đến việc sẽ đi xung quanh đây xem có phát hiện ra đi đâu gì không..? Càng để lâu mọi chuyện càng trầm trọng, ta từng được nghe sư phụ kể lại một chuyện. Cách đây rất lâu về một thầy yểm cương thi, khi yểm xong không hiểu sai sót hay bị chính bùa yểm phản lại thế nào mà con cương thi đó đã giết chết thầy yểm rồi gây ra đại họa cho cả một ngôi làng...

Tư hốt hoảng hỏi sư phụ:

- Đại..họa... như thế nào... vậy thầy..

Thầy Tàu mắt nheo lại trả lời bằng giọng run run:

- Nó đã ăn thịt 20 đứa trẻ trong làng trước khi biến mất. Cũng không thể nói là biến mất, sư phụ ta có nói nếu hấp thụ đủ dương khí thì con quỷ đó có thể biến thành người bình thường nhưng bên trong là nốt quỷ và tiếp tục sống để làm đi đâu ác... Đó chính là lý do vì sao sau cái chết của 20 đứa trẻ, chỉ một thời gian không lâu sau đó người dân trong ngôi làng đầu biến mất. Tuy chỉ là ghi chép nhưng sự thật là những thầy yểm cương thi đầu đã bị tìm giết, những gì có liên quan đến cương thi chỉ còn lại trong truyền thuyết.

Nhìn Tư thầy Tàu nói tiếp:

- Quỷ Nhập Tròng và Cương Thi về cơ bản là giống nhau, chúng có thể giết người, chúng giết người có mục đích... và chúng hiểu rõ chúng cần gì, muốn gì ở nhân gian. Nó không giống như những vong hồn, ma ám chỉ

còn lại chút hồn phách bất tan, lang thang vô định... .Hồn ma chỉ có thể đeo bám, ám thị âm khí lên dương gian nhưng quỷ nhập tràng với cương thi thì có thể ra tay giết người trực tiếp. Xét về mọi mặt thì quỷ nhập tràng là một loại ma quỷ đáng sợ hơn hồn ma, âm binh rất nhiều lần... Bởi chúng là những con người đã chết nhưng "vẫn sống"

Vuốt chòm râu bạc, khẽ thở dài thầy Tào hướng mắt ra cửa sổ trâm ngâm:

- Không ngờ đến cái tuổi này ta lại được thấy một loại cương thi của Việt Nam, âu có lẽ cũng là do ông trời sắp đặt. Trong họa có phúc, trong phúc có họa... Đúng là ông trời khéo đùa giỡn với con người mà... .Ha ha ha... ha ha ha..

Tiếng cười của thầy Tào vang lên một cách sáng khoái, nhưng nhìn khuôn mặt của sư phụ Tư biết thầy đang cười để che giấu đi một nỗi buồn hoặc một điều gì đó vô cùng bí mật mà thầy không muốn ai biết. Quỷ Nhập Tràng, chẳng lẽ trên đời này lại tồn tại thứ ma quỷ đáng sợ như vậy sao... ?

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Trong Đêm Tối..

Thầy Tào bất chợt ngừng cười, ông nhìn Tư rồi khẽ nói nhỏ:

- Con hãy đi đun nước tắm, ngoài vườn có bụi sả, con lấy ít lá sả đun lên nhớ bỏ thêm một ít muối vào nồi nước. Xong xuôi sau khi tắm xong con hãy theo ta đi một vòng quanh ngôi làng này xem tình hình thế nào. À..còn nữa... trưa nay chỉ ăn cơm nắm, không được ăn mặn.

Tư vâng dạ rồi đi làm theo lời thầy, cách dùng muối để tẩy tà khí là cách mà những người chuyên về bùa phép thường hay dùng. Tuy mỗi nơi, mỗi người sử dụng muối trừ tà bằng những cách khác nhau nhưng theo quan niệm từ cổ xưa của người Trung Quốc muối có tính chất làm sạch, khử tà khí vô cùng hữu dụng. Ở Việt Nam người ta cũng hay dùng muối rắc ra ngoài đầu ngõ, ven đường nhằm mục đích tiễn vong, xua đuổi ma quỷ. Tư từng được nghe thầy Tào nói khi muối được kết hợp với nước càng làm tăng khả năng thanh lọc những khí âm, khí xấu. Do ban nãy Tư và sư phụ đều đã tiếp xúc với phần xác con gà bị gặm nhấm nhờ nên thầy Tào bảo Tư đun nước muối để tắm là đi đầu dễ hiểu.

Sau khi tắm rửa xong xuôi, gia chủ chuẩn bị cho hai thầy trò cơm nắm muối vừng. Thầy Tào đưa tay ra bấm độn, miệng lầm nhảm đi đầu gì đó. Làm xong thầy nói với Tư:

- Đúng chính Ngọ, thầy trò mình xuất phát.

Tư gật đầu, đồng hồ vừa điểm 12h trưa thầy Tào và Tư lặng lẽ mở cửa bước ra ngoài. Bước ra ngoài đường tiết trời hôm nay tuy đang là cận tết nhưng trời lại có nắng, những tia nắng tuy không chói chang như mùa hè nhưng vẫn khiến cho cái không khí se lạnh. Đâu đây của mùa đông đỡ đi phần nào. Thầy Tào nói:

- Vì bây giờ đang là cuối đông, đầu xuân nên thời tiết âm u, hiếm khi có ngày nắng chói. Tại sao ta lại bảo con đi vào giờ này, chính Ngọ là thời điểm mặt trời lên cao trong ngày. Mặc dù ánh nắng không nóng bức nhưng ma quỷ âm hồn đều thu mình trong thời điểm này. Theo quan niệm của người xưa thì đây là thời điểm các quan đi tuần, chúng ta đi vào giờ này sẽ dễ dàng tránh khỏi sự đeo bám của ma quỷ.

Tư khê hỏi thầy:

- Nhưng liệu đi vào giờ này chúng ta làm sao có thể phát hiện ra nó, khi mà thầy nói quỷ nhập tràng sẽ không ra ngoài vào ban ngày..?

Thầy Tào giải thích:

- Mục đích của thầy trò ta hôm nay đi là để hỏi thăm, xem xét tình hình. Chúng ta không thể ngồi ở nhà mà biết được ở bên ngoài đang xảy ra chuyện gì. Hơn nữa bản thân ta cũng có thể cảm nhận được mùi tử khí nếu như chúng ta tiến gần đến nơi con quỷ đang ẩn náu. Tuy khó nhưng với ta thì lại là một lợi thế vì con quỷ sẽ không đi đâu được vào giờ này. Còn ta có thể cảm nhận được nó nếu như may mắn.

Nói là vậy nhưng không hề có một manh mối nào, hai thầy trò dù đã đi một vòng quanh làng nhưng vẫn không phát hiện được gì. Đến gốc đã nằm chính giữa làng Thượng và làng Hạ hai thầy trò ghé vào quán nước của một bà lão có lẽ đã ngồi bán hàng ở đó mấy chục năm nay. Rót hai chén nước mời hai

thầy trò bà lão tinh ý hỏi:

- Hai vị không phải là người nơi đây, phải chăng hai vị đang đi tìm người thân ở đây. Có gì không biết cứ hỏi tôi sẽ giúp.

Thầy Tào giả bộ ho khụ khụ rồi nói với bà hàng nước:

- Dạ cảm ơn bà, hai ông cháu tôi đúng thật không phải người ở đây. Đang đi tìm nhà người quen mà không biết nhà nó nằm ở đâu. Cả buổi trưa lang thang khắp cái làng trên này mà hỏi không ai biết..?

Bà hàng nước bèn hỏi:

- Thế người quen của ông ở làng nào, Thượng hay Hạ.

Thầy Tào nhấm ngụm nước rồi thều thào:

- Làng Hạ bà ạ..?

Bà hàng nước lấy quạt phe phẩy đuổi ruồi rồi che miệng cười:

- Úi giời ôi, làng hạ mà ông lại đi tìm ở làng thượng thì bảo sao không thấy. Đây này, từ gốc đa này đi sang phía tay phải lối ông vừa đi ra đây là làng Thượng, còn bên tay trái này là làng Hạ. Có phải đến đây sớm thì tôi chỉ cho rồi không..? Thế người quen ông tên gì...

Thầy Tào giả bộ chep miệng không nhớ, ông nói:

- Chep chep... Đầu óc dạo này không được minh mẫn. Tôi chỉ biết là có họ hàng xa mới mất ở đây nên hôm nay hai ông cháu về thăm. Nghĩa tử nghĩa tận mà bà...

Bà hàng nước suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Mới mất à, làng này có ai mới mất đâu nhỉ. Thôi thì tôi cứ chỉ đường cho ông đi vào đó mà tìm. Mà tôi bảo nhỏ cái này, dân làng hạ họ đang độn nhau trong làng có ăn trộm đấy. Hai ông cháu người nơi khác đến có gì giá trị nhớ cất cẩn thận.

Như vừa bắt được manh mối thầy Tào dò hỏi:

- Sao tôi thấy họ hàng sống ở đây nói, dân ở đây hiền lành mà... Chẳng bao giờ mất cái gì...?

Bà hàng nước thì thầm:

- Thì thế nên bây giờ mất mới độn lên rồi nghi ngờ lẫn nhau. Thế nên ông là người lạ vào làng cũng phải cẩn thận đấy kẻo họ lại tưởng ăn trộm. Thầy Tào đáp:

- Tôi già sắp chết thế này còn sức đâu mà ăn trộm ... ? Mà mất đồ vật hay tiền bạc gì hả bà..?

Bà hàng nước kể tiếp:

- Ôi dào, dân chúng tôi nghèo tiền lúc nào cũng đi liền với ruột. Có đâu mà để ăn trộm mất... .Mất đây là mất gà, mất chó, mất vịt..Chắc lại mấy thằng thanh niên ăn trộm rồi bán đi lấy tiền rượu chè thôi. Cơ mà lạ cả làng ai cũng kêu nhà bị bắt trộm gà mà không rình được. Ăn trộm nó cứ như ma ấy, canh kiêu gì cũng không bắt được. Kháo nhau mấy hôm nay trong làng rồi. Chỉ có tôi ng ồi đây nên cái gì tôi cũng biết.

Vừa lúc đó cũng có hai người từ làng Hạ đi vào uống nước, vừa ng ồi xuống một người đã nói:

- Mẹ kiếp, hai hôm trước nó vào hản nhà tôi bắt mất con chó nặng 14 cân.ý vậy mà không một tiếng sủa, sáng ra chỉ thấy dây ít máu ở sân. Bọn này láo quá rồi...

Người kia đáp:

- 2 tuần trước đàn gà 20 con của tôi bị bẻ cổ mất 3 con, nhưng lạ ở chỗ mấy con gà bị bẻ cổ nó vút lại nhưng thịt thì cứ xám đen, xám xịt lại. Ăn thì không dám ăn mà nhìn thì xót..

Bà hàng nước rót nước mời hai người đàn ông rồi mở lời:

- À hai chú ở làng Hạ tiện đây có ông cụ đang đi tìm nhà người quen, có gì hai chú để hai ông cháu họ vào làng kéo tối nay lại không tìm được chỗ ngủ. Hai người đàn ông nhìn thấy trò Tư từ đầu đến chân rồi nói:

- Ừm, hai ông cháu cứ đi vào làng. Ai thấy lạ hỏi cứ bảo người nhà của anh Văn nhái là được. À quên chào cụ, con tên là Văn.

Thầy Tàu khế cảm ơn bà hàng nước cùng hai người đàn ông rồi đứng lên làm bộ:

- Đi đi thôi con... Nhanh kéo trời lại tối bây giờ.

Tư đỡ thầy rồi cả hai tiến vào con đường dẫn đến làng Hạ, đi quá khỏi tầm của quán nước nơi gốc đa thầy Tàu khẽ nói:

- Vậy là có chút manh mối rồi đấy con ạ. Quả đúng như ta đoán, con quỷ này đã ở một trong hai làng này khá lâu. Có lẽ trước đó nó chỉ ăn gà vịt ở nhà, sau khi không còn nữa mới ra ngoài trộm của dân làng. Càng sống lại lâu thì nó càng cần một nguồn dương khí mạnh hơn. Ban đầu nó chỉ hút lấy sinh khí của các loại động vật, nhưng đến thời điểm này nó đã phải ăn cả xác của động vật. Không lâu nữa đâu nó sẽ tìm đến con người...

Tư hỏi nhỏ:

- Nhưng sao họ không bắt được nó ạ... ? Thầy Tàu đáp:

- Con đúng là ngốc, dù sao đi nữa nó cũng là ma quỷ không phải người thường. Ngay cả chúng ta cũng không lấy gì đảm bảo sẽ bắt được nó chứ đừng nói dân thường. Đó chính là lý do đêm qua ta ngăn con mở cửa, nếu con nhìn thấy nó đang ăn thịt sống nó sẽ tấn công cả con luôn đó. Nó bỏ đi vì ta có thói quen mỗi khi ngủ ở đâu đâu đặt một tấm bùa ở cửa sổ. Dù là ma quỷ hay âm hồn thì cũng đều có chút kiêng dè với bùa chú. Cũng như ta không biết nó là cái gì thì cũng không dám làm liều.

Từ lúc rời khỏi nhà vị gia chủ họ hai thầy trò cũng đã đi bộ được hai tiếng đồng hồ, ánh nắng về chiều càng lúc càng yếu ớt. Cả hai thầy trò lang thang, len lỏi vào những ngõ ngách của ngôi làng. Nhưng kết quả thu được vẫn chẳng có gì, đúng như sư phụ nói ban đầu, tìm kiếm này không khác gì mò kim đáy bể. Vậy mà đã 5h chiều, sự mệt mỏi lộ rõ trên khuôn mặt Tư. Cả buổi chiều hôm nay Tư đi theo thầy khắp cả hai làng, thấy Tư thấm mệt thầy Tàu nói:

- Chúng ta đi về thôi, hôm đầu tiên biết được một vài manh mối cũng không uống phí rồi. Cứ đi mãi thế này cũng không phải cách hay. Quay về nhà vị gia chủ trước đã, ta cũng có chuyện cần bàn với họ.

Tư vâng lời, hai thầy trò quay về, về đến nhà vợ chồng chủ nhà đã ra ngoài cổng đứng đợi thầy Tàu từ bao giờ. Bước vào trong người vợ liền nói: - Vất vả cho thầy quá, cơm nước đã xong xuôi mời hai thầy trò rửa tay rồi ăn cơm.

Thầy Tàu hỏi vợ chồng chủ nhà:

- Gia đình nì còn có một cháu nhỏ phải không..?

Người vợ đáp:

- Dạ đúng thưa thầy, vợ chồng con tuy tuổi cao nhưng hiếm muộn, cũng đi cầu, đi xin bao năm mới sinh được đứa con gái. Hai vợ chồng tuổi đã ngoài 40 mà cháu năm nay mới có 8 tuổi. Có chuyện gì vậy thầy..

Thầy tàu nhìn xung quanh nhà rồi nói:

- Cũng thương hai nì nên ngộ nói đi đâu này. Từ mai hai nì nên cho cháu ở nhà, bớt cho cháu ra bên ngoài. Ngộ chỉ nói như vậy thôi, không thể nói thêm được nữa. Sáng mai ngộ sẽ tìm cách giúp gia đình hai người.

Vợ chồng chủ nhà cúi lạy thầy Tàu cảm ơn rồi rít, sau bữa cơm Tư hỏi sư phụ:

- Chẳng lẽ nó ở quanh đây hả thầy..?

Thầy Tàu trả lời:

- Ta không rõ, nhưng đêm qua nó đã đến đây. Hơn nữa nhà này lại có trẻ nhỏ, không ngoại trừ khả năng nó sẽ quay lại. Vì vậy ngay đêm nay con cần phải chú ý. Giờ con đem những lá bùa này dán hết vào các cánh cửa trong nhà, kể cả cửa sổ lẫn cửa chính. Cẩn tắc vô áy náy.

Tư vội vã đi làm những điếu thầy dặn, bóng tối dần bao phủ lấy căn nhà. Từ khi phát hiện ra ngôi nhà có quỷ nhập tràng ghé qua Tư cảm thấy không khi xung quanh ngôi nhà có sự thay đổi rõ rệt. Phần vì lo sợ, phần vì Tư nhận thấy ở sư phụ có một điếu gì đó vô cùng lạ, thầy Tàu đến nhà Tư

với công việc của một người bốc mộ. Nhưng theo thầy bao năm nay Tư thấy thầy tàu không chỉ đơn giản như vậy. Nhất là lần này, rõ ràng thầy Tàu nói quỷ nhập tràng rất kinh khủng nhưng Tư thấy sư phụ mình lại hào hứng đối diện với sự nguy hiểm này. Không chỉ vậy, dường như trong ánh mắt của thầy tàu còn toát ra cái nhìn đầy ớn lạnh mỗi khi nhắc đến quỷ nhập tràng.

Bất giác Tư sởn gai ốc vì một suy nghĩ thoáng qua, thân thế của thầy Tàu đối với Tư bao năm qua đến giờ vẫn còn là một bí ẩn. Sự hào hứng của thầy tàu đối với quỷ nhập tràng khiến Tư sợ hãi. Lúc này Tư mới nhận ra mình không hề biết một chút gì về vị sư phụ đáng kính. Trong khoảnh khắc Tư nhìn thấy thầy Tàu đang ở trong một căn hầm tối, chỉ có ánh nến mập mờ. Thầy Tàu đang cầm một bát máu đỏ tươi từ từ đưa vào miệng một xác chết nằm trong quan tài. Bất ngờ cái xác đó mở mắt và ngẩng bật dậy... Tư hốt hoảng kêu lên:

- Á... á... không thể... nào...

Thầy Tàu tiến lại đưa tay ra nhưng Tư bất giác lùi lại, mọi thứ vừa rồi chỉ là tưởng tượng. Hai thầy trò vẫn đang ở trong nhà vị gia chủ nợ. Thấy Tư đỏ mặt hốt hoảng thầy tàu hỏi:

- Con bị ốm à..? Cả ngày hôm nay mặt ửng đỏ... Chợp mắt đi để ta canh chừng cho.. Tư lau vội những giọt mồ hôi đang túa ra lấp bắp:

- Dạ... dạ... Con không sao... Thầy cứ đi...con... .

Thờ phào một cái Tư hoàn hồn vì ban nãy chỉ là ảo giác, chứ sao một người tốt như thầy Tàu lại làm cái chuyện đó được... Tiếng côn trùng bên ngoài vườn rau kêu rì rì, thi thoảng xen lẫn tiếng những con chẫu chuộc ồm ồm. Màn đêm buông xuống, nó im lìm đến đáng sợ, giờ này nếu thật sự có quỷ nhập tràng xuất hiện có lẽ Tư không bước nổi được đôi chân vốn đã cứng đờ từ ban nãy khi ngẩng ở bàn uống nước, thầy tàu đang đọc sách dưới ánh đèn dầu, một quyển sách toàn những chữ Tư không biết đó là loại chữ gì. Ban đêm thầy Tàu xoa bộ tóc dài ngẩng dưới ánh đèn dầu, thi thoảng ông ta lại khẽ mỉm cười như vừa đọc được một thứ gì đó hay ho. Nhìn sư phụ mà Tư sợ đến không dám thở mạnh... ... Thầy tàu lúc đó không khác gì

một con ma với mái tóc bạc trắng. Bỗng nhiên Tư giật mình vì hình như vừa có dì đó đập vào thành cửa sổ.

" Miao... .Meow... ..Meoo... "

Con mèo chết tiệt, tiếng mèo kêu trong đêm như tiếng trẻ con khóc, không gian, con người, cảnh vật... Tất cả những thứ đó đang làm Tư thấy bất an vô cùng...

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Quá Khứ Của Sư Phụ

Mặc dù cả ngày hôm nay đi xung quanh ngôi làng đã rất mệt nhưng trước khung cảnh ghê sợ ấy Tư dù buồn ngủ cũng không tài nào nhắm mắt nổi. Càng về đêm không gian càng tĩnh mịch, bên ngoài vườn tiếng côn trùng cũng đã ngừng kêu rả rích. Sự im lặng bao trùm đến nỗi Tư có thể nghe thấy cả tiếng nuốt nước bọt của mình. Tư chăm chăm nhìn về phía bàn nơi sư phụ đang đọc sách. Bất ngờ Tư giật mình vì thầy Tào quay mặt sang, khuôn mặt gầy gò, mái tóc bạc trắng lòa xòa cùng ánh mắt ma mị của thầy Tào khiến Tư không khỏi hoảng hốt. Thầy Tào nói:

- Hai ngày nữa là đúng hôm rằm, có lẽ trong mấy ngày hôm nay nó sẽ không xuất hiện. Trong này có ghi chép lại khá nhiều điều thú vị nói về Cương Thi. Tư đánh bạo hỏi sư phụ:

- Thừa thầy đó là quyển sách gì vậy ạ..?

Thầy Tào nói khẽ:

- Đây là quyển sách viết về những loại bùa chú đã thất truyền hàng trăm năm nay. Tuy nó không ghi chép về cách yểm bùa, luyện bùa chú nhưng nó có nói sơ qua về những biểu hiện của những loại bùa chú, ma quỷ từ ngày xa xưa. Những loại ma quỷ mà con người có lẽ ai cũng từng nghe qua một lần nhưng chưa bao giờ được chứng kiến. Bởi vì những người từng gặp qua đều đã chết. Chính vì nó quá bí hiểm nên đôi khi con người ta nghĩ chúng không có thật. Nhưng sách này chỉ nhắc đến Cương Thi vì nó là quyển sách ta lấy của sư phụ. Còn ngay ở đây ta cũng không chắc loài ma quỷ này rốt cuộc nó là thứ gì. Cả cuộc đời của ta phần lớn là sống ở Việt Nam, đã bốc không biết bao nhiêu ngôi mộ, rửa không biết bao nhiêu bộ xương người. Nhưng việc gặp xác chết sống lại thì ta chưa từng được thấy.

Thầy sư phụ có vẻ ưu phiền, Tư khẽ nói:

- Con có thắc mắc này bấy lâu nay không biết có nên hỏi thầy không..?
Thầy Tào nhìn Tư gật đầu:

- Con có đi đâu gì cứ hỏi... Tư bèn nói:

- Thầy năm nay đã cao tuổi, con cũng đã đi theo thầy hơn 5 năm nay. Nhưng chưa bao giờ con thấy thầy nhắc đến vợ hay con cái gì. Con hỏi đi đâu này nếu có gì mạo phạm mong thầy tha tội.

Thầy Tào thoáng lộ chút buồn trên gương mặt, ngẫm nghĩ một lúc ông mới đáp:

- Có lẽ ta cũng không sống được bao lâu nữa, với ta con cũng như con ruột của mình. Đúng là cuộc đời ta sống đến tuổi này cũng đã trải qua không biết bao nhiêu biến cố. Thôi được rồi, đêm nay ta sẽ kể lại cho con nghe về những thứ ta đã trải qua trong suốt quãng đời và lý do vì sao ta chưa bao giờ nhắc đến vợ hoặc con... Bởi vì họ đều đã chết.

Tư tròn mắt ngạc nhiên, mồm há hốc vì không ngờ gia cảnh của sư phụ mình lại xảy ra như vậy. Thầy Tào vuốt chòm râu bạc bắt đầu nhắc lại câu chuyện cách đây 40 năm về trước. Năm đó thầy cũng chạc tuổi Tư bây giờ, cũng theo sư phụ theo đường biên giới đi sang Việt Nam tìm mua những cây thuốc quý hiếm như Sâm Ngọc Linh, Tam Thất Rừng, Nấm Linh Chi... Sư phụ của thầy Tào vốn là một đạo sĩ sống ẩn cư trong núi lâu năm. Là một đạo sĩ nên ông thông thuộc cả về mùa ngải lẫn những bài thuốc cứu người. Thầy Tào được ông nhận về nuôi trong một lần xuống núi chữa bệnh cho một nhà giàu trong làng. Sau khi đi ngang qua khu chợ ông thấy thầy Tào ngồi ở một góc chợ thất thểu, quần áo rách rưới, chân tay gầy gò đang ngồi đó với một chiếc bát mẻ miệng chờ những người đi qua đi lại cho từng đồng bạc lẻ. Đạo sĩ vốn tính lương thiện nên đặt tiền vào trong bát cho đứa bé (thầy tào lúc nhỏ) nhưng nhìn vào ánh mắt của đứa bé, vị đạo sĩ thấy trong đó một khả năng hiếm có. Đôi mắt của đứa bé như nhìn thấy thứ gì đang đứng bên cạnh vị đạo sĩ, đôi mắt đó không hướng về phía vị đạo sĩ mà chỉ nhìn chăm chăm vào phần chân của ông. Tư hỏi sư phụ:

- Vậy lúc đó thầy nhìn thấy gì... ? Thầy tàu đáp:

- Ta nhìn thấy một đứa bé gái đang bám lấy chân vị đạo sĩ, nhưng lúc thấy lúc không... Ta ban đầu còn nghĩ đứa bé đó đi cùng với vị đạo sĩ. Nhưng dường như xung quanh đó chỉ có mình ta thấy đi đầu này, chính vì vậy ta mới nhìn chăm chăm vào nó.

Khi đó vị đạo sĩ lấy làm lạ bèn hỏi: - Nhà người nhìn gì vậy..?

Đứa bé (thầy Tàu) đáp:

- Bạn ấy cứ nhìn con...

Vị đạo sĩ nhìn sang bên cạnh mình, rồi nhìn tiếp thầy Tàu khẽ nói nhỏ: - Người nhìn thấy nó à... ?

Thầy tàu gật đầu, vị đạo sĩ gật đầu rồi đưa tay ra đỡ thầy tàu nói tiếp:

- Người đi theo ta, cuộc sống sau này sẽ có cái ăn cái mặc. Có lẽ đây chính là duyên số mà người người đang nhìn thấy muốn dẫn dắt cho ta. Không thể ngờ người lại có thể nhìn thấy được hồn ma. Thứ người đang thấy không phải con người, đó là hồn ma của một cô bé chết đuối ở dưới sông ba năm về trước. Vì không tìm thấy xác nên oan hồn của nó không có chỗ đi về, luôn phải lang thang nơi bờ sông gần đó. Cơ duyên hôm nay ta hạ sơn đi qua đây có công việc nên muốn quá độ cho vong hồn của nó. Ta đang dẫn nó lên núi để làm lễ, không ngờ được rằng người cũng có thể nhìn thấy. Ông trời sắp đặt, không chỉ để ta siêu độ cho một hồn ma mà còn giúp ta gặp được kẻ có duyên. Người có đồng ý làm đệ tử ta không... ?

Mặc dù lúc đó thầy tàu không hiểu nhiều lắm về những lời nói của vị đạo sĩ, nhưng chỉ nghe thấy có cơm ăn áo mặc là thầy tàu đồng ý luôn. Sau đó thầy tàu đi theo vị đạo sĩ lên núi làm đệ tử giúp thầy làm thuốc, trừ tà ma cho những ai đến nhờ vả. Cái năm thầy Tàu theo sư phụ sang Việt Nam khi đó thầy tàu cũng đã học được những ngón nghề về làm bùa, trừ yêu. Những cây thuốc quý báu còn hơn cả vàng ấy không phải ở đâu cũng kiếm được, hai thầy trò lặn lội đường rừng đi sang một bản dân tộc thiểu số vùng núi phía Bắc của Việt Nam tìm mua những loại thuốc quý đó.

Trời xui đất khiến thế nào mặc dù trước khi sang Việt Nam thầy Tầu đã được sư phụ dặn dò rất kỹ về một số loại bùa ngải của đồng bào dân tộc thiểu số ở Việt Nam và vị đạo sĩ còn nhấn mạnh phải cảnh giác với bùa yêu. Vị đạo sĩ cảnh báo với thầy Tầu rằng những cô gái miền sơn cước có một vẻ đẹp hút hồn đàn ông, nếu như họ thích ai mà dùng bùa yêu thì chỉ cần một lọn tóc, một tấm hình, hay thậm chí một bộ quần áo của đối phương họ cũng sẽ nhờ thầy mo khiến kẻ đó yêu say đắm, yêu đến chết đi sống lại, và bùa ngải chỉ kết thúc khi một trong hai người chết đi. Kẻ nào bỏ cuộc giữa chừng sẽ gánh lấy hậu quả khôn lường. Được sư phụ dặn dò như vậy nhưng cuối cùng không biết do thầy tầu trúng phải bùa yêu hay do bản thân thầy tầu không thể cưỡng lại được vẻ đẹp của các cô gái dân tộc mà thầy đã phải lòng một cô gái cực kỳ xinh đẹp trong bản. Bỏ qua tất cả các lời nói của sư phụ, thầy Tầu chấp nhận ở lại bản để cưới cô gái dân tộc họ.

Tư nghe đến đây nóng lòng hỏi sư phụ:

- Vậy là thầy trúng phải bùa yêu của cô ta phải không ạ..? Thầy Tầu mỉm cười:

- Không bao giờ có chuyện đó, vì sư phụ ta khi đó cũng nghĩ như con. Ông nghĩ ta bị người dân bản yểm bùa nhưng ông lại không phát hiện ra bất cứ điều gì mặc dù ông là một đạo sĩ cao tay ẩn. Nếu so sánh với các thầy mo ở miền núi sư phụ ta còn trên một bậc. Nhưng ta đâu có bị bỏ bùa, ta và cô gái đó yêu nhau thật lòng. Chính vì vậy làm sao sư phụ ta có thể giải bùa được. Cuối cùng sư phụ ta cũng hiểu và chấp nhận cho ta ở lại, nhưng sư phụ có dặn ta một câu mà mãi sau này ta mới hiểu, tiếc rằng đã quá muộn... .

Tư sốt sắng:

- Câu gì vậy thầy... ??

Thầy Tầu gấp quyển sách lại nhìn Tư đáp:

- Trước khi đi thầy có dặn ta rằng: " Cuộc sống về sau của người sẽ phải lang thang khắp miền đất này để lấy lại sự thanh thản." Nói xong câu đó

thầy khẽ lắc đầu rồi quay lưng đi không nhìn mặt ta dù chỉ một lần cuối.

Câu chuyện của thầy tàu càng lúc càng khiến Tư tò mò, nhưng nếu lời thầy Tàu kể là thật thì vị đạo sĩ đó đã có thể nhìn thấy viễn cảnh tương lai của thầy Tàu nhiều năm sau đó cũng như cho đến tận bây giờ. 5 năm qua Tư đi theo sư phụ học nghề, đúng như lời sấm mà vị đạo sĩ để lại, hai thầy trò đi khắp nơi, đi đến những miền đất từ thành thị cho đến nông thôn, đi từ miền núi cao xuống đồng bằng. Và tất cả số tiền kiếm được bằng cái nghề bốc mộ, rửa xương người chết thầy tàu đều đem hết công đức ở cửa chùa nơi đó. Nhưng thầy Tàu đã làm gì để phải khiến cuộc đời ra nông nỗi này.

Đêm khuya thanh vắng, ánh đèn dầu dường như đã yếu đi bởi dầu sắp cạn. Tư nhìn khuôn mặt khắc khổ sương gió của thầy lúc này lại cảm thấy sư phụ của mình thật đáng thương. Từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, được nhặt về nuôi nấng, cuối cùng giờ đây đến cái tuổi 70 vẫn còn phải lang thang phiêu bạt khắp miền đất nước Việt Nam. Thầy Tàu tiếp tục kể ...

Nhìn vị đạo sĩ đi khuất thầy Tàu quỳ xuống dập đầu cảm tạ công lao nuôi dưỡng của thầy trong suốt những năm qua. Sau đó ông vui vẻ quay trở lại bản với cô gái xinh đẹp, như có duyên từ kiếp trước, tuy rằng ngôn ngữ bất đồng nhưng hai người họ quấn quýt yêu thương nhau rất hạnh phúc. Lại thêm những ngón nghề được học từ sư phụ nên thầy tàu giúp đỡ được rất nhiều người dân trong bản. Việt Nam những năm đó quả đúng là người dân dabble lên cây thuốc mà không hề biết gì. Với kiến thức, thiên phú, lẫn được học từ một vị thầy cao tay nên thầy Tàu nhanh chóng chiếm được cảm tình của tất cả dân trong bản. Chữa bệnh, trừ tà, làm bùa bình an cho dân làng đi lên nương rẫy tránh con Ma Rừng, cuộc sống của thầy tàu khi đó vô cùng viên mãn. Và rồi hạnh phúc đỉnh điểm khi cả bản mổ bò, mổ trâu mừng đám cưới cho cặp trai tài gái sắc.

Có tiếng tăm, có địa vị không chỉ trong bản mà cả các bản xung quanh, cả những người miền xuôi nghe tên thầy tàu là họ không quản ngại đường xá xa xôi tìm đến bằng được. Cuộc sống khi đó còn gì hạnh phúc hơn khi chỉ một năm sau cô vợ dân tộc xinh đẹp đã hạ sinh cho thầy tàu một đứa

con gái. Một lần nữa cả làng cả bản lại mổ bò, mổ trâu ăn mừng gia đình ba người của thầy tàu.

Tưởng chừng mọi thứ sẽ mãi êm đềm như thế, sống trong cuộc sống êm đềm, hạnh phúc, tràn ngập tiếng cười, tràn ngập lời chúc tụng như vậy thầy tàu quên bẵng đi lời nói của sư phụ năm xưa. Cho đến một ngày tai họa ập đến...

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Con Đường Nợ "Nghiep..."

Nói đến đây Tư thấy khuôn mặt của sư phụ bỗng cau lại, mắt thầy Tàu long lên sòng sọc, đôi hàng lông mày khẽ rung rung. Dường như nhớ lại những chuyện quá khứ đau buồn khiến thầy Tàu cảm thấy đau đớn. Tư vội nói:

- Chuyện quá khứ đã qua cũng không nên nhắc lại nữa thầy ạ. Con xin lỗi vì đã gọi lại chuyện buồn của thầy.

Thầy Tàu nghe Tư nói thì khuôn mặt lại giãn ra, ông gật đầu cười:

- Ta không sao, bao năm qua ta cũng quen với chuyện này rồi, dù cho con có không hỏi thì ta cũng luôn nằm mơ thấy họ. Mỗi lần như thế những ký ức lại giống như vừa mới xảy ra trước mắt. Mấy chục năm nay ta đã giữ kín trong lòng chịu đựng một mình. Nay có con ở bên ta cũng phần nào vơi đi sự dằn vặt. Ta sẽ kể hết cho con nghe, cũng để con biết được rằng cái thế giới này đôi khi con người còn tàn ác, độc địa hơn ma quỷ.

Tư im lặng nghe sư phụ kể tiếp, đó là một ngày mùa hè, thầy Tàu còn nhớ rõ lúc đó cũng đúng vào 12h trưa. Khi đang ngủ trong nhà đi cầu chế thuốc cho một thanh niên trong bản đi rừng bị cây độc đâm vào loét cả chân. Khi đó anh ta không thể tự đi được mà phải nhờ 4 thanh niên trong nhà khiêng đến. Vợ của thầy tàu lúc đó đang cho con bú ở bên trong nhà, Đang già thuốc để chữa cho người thanh niên nợ bỗng nhiên thầy Tàu đứng bật dậy, khi đó thầy Tàu không nhớ được mình đã làm gì. Chỉ biết khi thầy Tàu tỉnh táo trở lại thì bên dưới dưới sàn nhà cô vợ xinh đẹp đang nằm sõng soài trên vũng máu. Thầy tàu sợ hãi ngã xuống lùi người lại khi nhận ra trong đôi bàn tay người vợ vẫn ôm đứa con nhỏ, nhìn xuống bàn tay mình, thầy Tàu thấy con dao quắm sắc nhọn nhuộm đầy máu tươi vẫn đang rỉ từng giọt xuống dưới đất.

Hét lên kinh hãi thầy tàu bò lại gần lật ngửa xác vợ ra thì mọi thứ còn kinh hoàng hơn, phần đầu của cô vợ xinh đẹp bị băm đến nát cả khuôn mặt không còn có thể nhận ra đó là mặt của một con người nữa, đứa bé nằm trong vòng tay mẹ cũng không có động tĩnh gì, cô vợ ôm chặt đứa bé úp mặt nó vào trong, nhưng giờ đây ngay cả một tiếng khóc nó cũng không cất lên. Sự im lặng đáng sợ bao trùm tất cả, đưa tay gỡ đứa trẻ trong lòng vợ ra thầy tàu gào lên như người điên người dại, đứa bé đã chết, không chỉ vậy phần ngực của nó còn bị thủng một lỗ nơi trái tim.

Không biết con bé bị giết xong rồi mọi tim hay quả tim của nó bị moi sống. Chỉ biết rằng trong cái lỗ đỏ au trống rỗng đó quả tim của con bé đã bị móc mất. Cảnh tượng quá kinh hãi khiến thầy tàu trở nên điên dại, bàn tay thầy tàu đầy máu, con dao đi rừng sắc nhọn ban nãy thầy tàu vẫn còn nắm trên tay... Xác người vợ trẻ ôm đứa con bị moi tim vẫn đang nằm trên vũng máu. Thầy tàu đưa tay lên trên đầu gào thét trong tuyệt vọng bởi suy nghĩ chính tay mình giết chết vợ con. Không những vậy cái chết của hai con người đó còn quá man rợ, ông ôm cả xác vợ lẫn con vào lòng òa lên khóc trong đau đớn, Tiếng khóc vang vọng khắp cả núi rừng, quá đau khổ lúc đó thứ nước chảy từ hai khóe mắt của ông không phải nước mắt nữa mà là hai hàng máu đỏ tươi.

Đột nhiên bên dưới nhà có tiếng của một đám người:

- Nhanh lên, nó hóa quỷ rồi... .Nó... nó giết vợ... rồi giết cả con... Không những thế nó còn moi tim con gái rồi nhai ngấu nghiến.

Đám người bên ngoài đang nói đến thầy Tàu, tuy nhiên họ sợ không ai dám xông vào. Trong đám người đó có một người đàn ông đập cửa xông vào, nhìn thầy tàu đang ôm xác hai vợ con người đàn ông hét lên:

- Nó đây rồi... .Ồi giàng ơi nó là con quỷ ăn thịt người...

Mọi người dấn vào xem, nhìn khuôn mặt thầy tàu với hai dòng huyết lệ đang chảy ướt đầm gò má dân bản sợ hãi lùi lại không ai dám lại gần. Họ bắt đầu lấy đá, lấy gậy gộc đập về phía thầy tàu. Ông sợ hãi bò lồm cồm để tránh miệng không ngừng nói:

- Không phải tôi, không phải tôi...

Nhưng không ai dừng lại, trước mắt họ chỉ có một con quỷ giết vợ, giết con. Thầy tàu lúc đó đã bỏ chạy, người dân đuổi theo tiếp tục càn đá, càn gậy đuổi đánh. Thầy tàu chạy đến chảy cả máu nơi lòng bàn chân. Lúc đó bản thân ông vẫn chưa thể tin chính tay mình đã giết vợ, giết con. Đến một con suối ông vực mặt xuống suối uống nước, nhưng chưa kịp uống thì thầy tàu lại một lần nữa thét lên kinh sợ. Ban nãy thầy tàu nghe thấy đám người trong bản nói ông moi tim con gái để ăn. Nhưng bản thân ông không nhớ gì, không biết gì cả. Giờ đây nhìn khuôn mặt mình in xuống dòng nước thầy tàu thấy xung quanh miệng mình quả nhiên chỉ toàn máu là máu.

Đi đâu đó chứng tỏ thầy tàu đã ăn tim của đứa con gái chỉ vừa ra đời được vài tháng, mọi thứ xung quanh như sụp đổ, bóng tối về sự ghê rợn, sự đáng sợ, sự kinh tởm phủ vây lấy thầy tàu. Ông lao cả người xuống dòng nước, vội vã gột sạch những lớp máu phủ trên mặt mũi, tay chân một cách điên dại. Tiếng khóc, tiếng thét nào lòng giữa chốn rừng sâu khiến ngay cả những con chim rừng cũng sợ hãi phải vỗ cánh bay đi.

Tư nghe câu chuyện bỗng nhiên thấy rừng mình, nhìn sư phụ Tư hỏi:

- Vậy... vậy... thầy chính là người đã ra tay giết hại vợ con mình...

Thầy Tàu ngược mặt lên nhìn trần nhà để những giọt nước mắt không chảy xuống, ông thở hắt ra một cái náo nức trần giọng: - Ta còn làm đi đâu kinh khủng hơn thế... .

Tư tò mò không chịu nổi:

- Vậy tại sao thầy lại làm như thế, rõ ràng thầy rất yêu họ cơ mà..?

Thầy Tàu nhìn Tư nói chậm rãi:

- Chẳng lẽ con thật sự nghĩ ta là người muốn ra tay giết vợ con mình sao... ? Đó cũng chính là lời cảnh báo của sư phụ ta khi ta cùng ông ấy đặt chân vào chốn rừng thiêng nước độc của Việt Nam. Đó cũng chính là lý do vì sao dù biết đủ loại bùa yểm, cách chế thuốc nhưng khi sang đây sư phụ

ta không bao giờ ra tay cứu giúp người dân bản địa. Ông chỉ đóng vai một người đi thu mua thuốc quý.

Tư vẫn không hiểu lắm, thầy Tào tiếp tục:

- Sư phụ ta từng dặn dò ở miền sơn cước Việt Nam luôn tồn tại những thầy mo có tâm địa hiểm độc. Cũng giống như các đạo sĩ ở bên Trung Quốc, có người dùng sự am hiểu để cứu người, cũng có những người dùng chính sự am hiểu đó đi đầu khiến âm binh, ma quỷ gieo rắc nỗi sợ cho con người... để rồi họ sẽ ra tay trừng trị và mọi người nơi đó sẽ phải kinh sợ. Trên thế gian có hai cách làm chủ, một là dùng lòng nhân hậu đãi người thu phục nhân tâm khiến họ theo mình, hai là làm cho họ cảm thấy sợ hãi khi nhìn thấy mình và như vậy họ phải tuân phục. Các thầy bùa cũng có thể chia ra làm hai loại như vậy... Và ta đã đến bản mà nơi đó cư ngụ một thầy Mo thuộc loại thứ hai.

Tư thắc mắc:

- Nhưng sao thầy lại biết gã thầy Mo đó yểm bùa vào mình và bằng cách nào ạ..?

Thầy Tào tiếp tục kể, sau khi chạy trốn được thầy tào lại nghĩ đến xác vợ con vẫn còn nằm đó nên ông quyết định quay lại. Chờ đến khi trời nhá nhem tối thầy tào men theo con đường rừng bí mật trở lại ngôi nhà. Nhưng khi quay về, cả ngôi nhà đầu đã bị đốt cháy bùng bùng trong tiếng hô hào của người dân bản. Đứng trước ngọn lửa lớn ấy là gã thầy Mo được dân bản mời về trừ ma quỷ. Gã thầy Mo đứng trước dân bản giơ hai tay lên trời hét lớn:

- Ngôi nhà này là của Quỷ Ăn Tim người, phải đốt sạch ngôi nhà cùng xác của những kẻ sống ở đây tránh hậu họa chúng sẽ sống lại làm ma hại chết dân làng.

Đám người trong bản quỳ xuống cúi lạy gã thầy Mo khi hắn giơ một thứ bùa phép gì đó ra trước mặt mọi người, không khí xung quanh thay đổi gió dầm dề thổi mạnh khiến đám cháy càng lúc càng lớn dữ dội hơn. Thầy tào đứng nép ở lùm cây cách đó một đoạn cổ nuốt nước mắt vào trong sau

khi nghe thấy cả xác vợ lẫn xác con gái đều đã bị thiêu cùng với ngôi nhà. Quá đau đớn nhưng bất lực không thể làm được gì, so với gã thầy Mo hiểm độc kia thì thầy tàu chỉ thuộc hàng đệ tử. Nhìn ngôi nhà cùng vợ con dần dần bị thiêu rụi ngay trước mắt. Thầy tàu mang nỗi oán hận nén đau thương bỏ đi, không đâu khác ông lê lết tấm thân tàn quay lại Trung Quốc tìm lại vị đạo sĩ, cũng là người thầy của mình năm xưa..

Mất ba ngày đường không ăn không uống, cho đến khi quay trở lại ngọn núi vị đạo sĩ ẩn cư thầy tàu chân tay toàn máu, người ngòm như cái xác chết khô cố gọi cửa ngôi nhà lá của vị đạo sĩ. Nhưng chưa kịp gọi thầy tàu đã lăn ra bất tỉnh, chỉ biết khi tỉnh dậy thầy tàu thấy mình đang nằm trên giường tre, đưa mắt nhìn sang bên cạnh thầy tàu thấy vị đạo sĩ đã ngồi uống trà ở bàn trúc chờ đợi. Thầy tàu cố gượng dậy bằng chút sức lực yếu ớt nhìn vị đạo sĩ khóc nức nở như một đứa trẻ:

- Thầy ơi, con đã tạo nghiệp rồi... .

Vị đạo sĩ đặt chén trà xuống nhìn thầy Tàu khẽ lắc đầu:

- Tạo nghiệp trong kiếp này nếu không trả hết thì trả đến kiếp sau. Ngay từ đầu ta đã nói qua với người mọi chuyện. Trách người trước hết hãy tự trách mình, đất thiêng có thần, đất độc có quỷ. Dù là quỷ hay thần thì khi bước chân vào nơi đó ta phải biết giữ gìn bản thân. Ứ đó cũng là cái số phận mà ông trời sắp đặt, có những chuyện thiên cơ không thể tiết lộ. Ta có muốn giúp nhưng quyết định vẫn là ở người, và kết quả này là do người tự chuốc lấy, hại mình hại người, hại cả sinh linh bé nhỏ.

Thầy tàu nhìn thầy quỳ gục xuống hối hận vì đã không nghe lời thầy ngay từ đầu, vị đạo sĩ nói tiếp:

- Gã thầy Mo ở bản ấy là một thầy luyện ngải hại người, những thứ hắc tạo ra chỉ khiến những người dân ở đó càng ngày càng rơi vào sợ hãi và rồi khi lão ra tay cứu thì họ sẽ tôn hắc thành thần thánh. Người đã biết lý do vì sao lại có cái họa sát thân này rồi chứ, ngay cả bản thân ta khi đặt chân đến miền đất đó ta cũng phải kiêng nể hắc vài phần. Ta biết người bản tính tốt bụng muốn giúp đỡ những người ở đó. Nhưng như thế là hại đến những người người yêu quý. Những thầy Mo ở Việt Nam còn độc địa

hơn những thầy pháp của chúng ta nhiều. Tại sao miền sơn cước toàn sản vật quý hiếm mà chúng ta phải sang đó mua mà không tự hái dù có thể đi lại, chính vì chúng ta không được phép. Chỉ cần một dồ đúng trong nhà người, một sợi tóc hay thậm chí chỉ cần nhìn thấy người là một bùa ngải đã sẵn sàng chờ đợi người rồi.

Thầy tàu đã hiểu ra mọi chuyện, thương vợ thương con thầy tàu muốn tìm đến cái chết nhưng vị đạo sĩ nói:

- Chuyện này sâu xa người là người giết vợ con nhưng cũng lại không phải. Người định chết đi để linh hồn hai mẹ con họ mãi không thể siêu thoát sau, người định để con gái người sau khi chết làm ma mà đến trái tim cũng bị mất sao... ? Hãy sống tiếp và trả nợ cái nghiệp mà người đã gây ra đi. Có như thế hồn phách của người người yêu thương mới yên lòng nơi chín suối.

Thầy tàu nước mắt giàn giụa nhìn vị đạo sĩ hỏi:

- Thừa thầy giờ con phải làm sao... ? Mong thầy chỉ dạy... Vị đạo sĩ đã chuẩn bị cho thầy tàu một tay nải và nói:

- Thứ bùa ngải trên người người ta đã hóa giải trong lúc người bất tỉnh. Có lẽ mục đích của gã thầy Mo đã đạt được nên việc hấn gọi ngải về trong lúc ta giải ngải cũng rất nhanh. Đừng nên nghĩ đến chuyện trả thù vì người sẽ không bao giờ làm được điều đó. Người còn nhớ lời ta nói khi người từ chối quay về chứ: Hãy quay lại đó và đi khắp nơi trên mọi miền Việt Nam làm cái công việc an ủi linh hồn người chết, mỗi nơi người đặt chân đến hãy làm điều thiện nơi cửa chùa thanh tịnh. Đó là cách để người giúp vợ con mình, bởi vì trong người giờ đây còn có cả trái tim của cô con gái tội nghiệp. Tội nghiệp của người rất nặng nhưng ta hi vọng cơ duyên sẽ đến để cho người gột rửa được máu của vợ con đã dính trên tay mình. Nghỉ ngơi cho khỏe rồi lên đường.

Những lời dạy của vị đạo sĩ như làm thầy tàu thức tỉnh, đúng vậy chết thì đơn giản nhưng tội lỗi trong lòng sẽ còn mãi cho dù thầy tàu có biến thành ma. Thầy tàu nhìn vị đạo sĩ bước ra khỏi cánh cửa, ông một lần nữa dập đầu lạy thầy từ phía sau.

Tư hỏi sư phụ:

- Thì ra đó là lý do vì sao thầy lại chọn công việc bốc mộ, nhà nghèo thì thầy giúp đỡ, nhà giàu thấy lấy tiền rồi lại công đức nơi cửa chùa ở vùng đó. Cuộc đời của thầy thật quá đắng cay... .

Dứt lời Tư quỳ xuống lạy thầy tàu ba lạy. qua khứ của vị sư phụ thật tàn nhẫn. Thầy tàu mỉm cười vuốt chòm râu bạc nhìn Tư nói:

- Ít ra đến cuối đời ta vẫn có một đệ tử tốt như con bên cạnh. Như vậy với một kẻ như ta đã là quá đủ rồi.

Gà gáy bên ngoài cửa sổ báo hiệu trời đã hừng sáng, một đêm dài trôi qua không có chuyện gì bất thường xảy ra. Nhưng sau đêm nay Tư thấy vị sư phụ đáng kính của mình thật đáng thương và cũng đáng phục. Trải qua bao nhiêu thăng trầm đến cuối đời ông vẫn đang đi trên con đường trả nợ cái nghiệp của mình... .

Hai hôm nữa sẽ đến ngày trăng tròn...

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Ngôi Chùa Ma Quỷ

Cả đêm không ngủ, tuy nhiên câu chuyện đêm qua của sư phụ khiến Tư không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại Tư tự thấy bản thân mình thân là đệ tử mà trong suốt 5 năm qua không hề biết tới quá khứ đau thương của thầy. Đến khi biết được quả thật quá bàng hoàng, trời mới có 5h sáng, bên ngoài vẫn còn mịt mờ hơi sương, cái lạnh sáng sớm khiến Tư rùng mình khi thầy Tào mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Ngoài đường đã có một vài người gánh hàng ra rau, hàng cá ra chợ bán. Tiếng bước chân vội vã, tiếng chào nhau khi lướt qua cửa họ dần xua tan cái không khí ảm đạm của những ngày cuối đông. Tư nói với thầy:

- Có lẽ thầy nên chợ mắt một chút đi ạ. Cả đêm qua thầy đã không ngủ r`ồi.

Thầy Tào búi mái tóc dài bạc trắng lên cao trên đỉnh đầu rồi dùng miếng vải đen buộc túm lại. Quay lại nhìn Tư ông lắc đầu:

- Không sao, ta cũng không thấy mệt. Đêm qua được nói hết ra với con ngược lại ta còn cảm thấy nhẹ nhõm. Sáng nay ta còn phải làm một số chuyện cho vợ chồng chủ nhà này. Sau đó con hãy đi ra chợ tìm mua cho ta những thứ ta đã ghi ra giấy đây.

Nói đoạn thầy Tào lấy trong túi áo ra một tờ giấy đã ghi các món đồ cần dùng đưa cho Tư. Sau đó ông mở chiếc tay nải khá cũ kỹ lấy ra một thứ gì đó được bọc bằng một tấm vải vàng óng, thầy Tào nói:

- Chiếc tay nải này chính là tay nải mà sư phụ ta đã cho ta năm đó. Mấy chục năm nay nó chỉ cũ đi chứ chưa hề bị rách, trong này có những thứ nếu không biết mà động vào sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Thầy Tào mở cái bọc bằng vải vàng ấy ra, bên trong có một xấp lá bùa bằng giấy đỏ có viết những ký tự nhìn rất khó hiểu. Chỉ biết thứ mực dùng để viết chữ lên những lá bùa đó được thầy Tào dùng mực hòa với tàn hương của mỗi ngôi chùa mà hai thầy trò đến làm công đức. Tại sao Tư lại biết đi đâu đó vì mỗi lần đến một ngôi chùa thầy Tào đều ngỏ ý xin trụ trì chùa đó một ít tàn hương trong lúc ông ngoài điện chính. Và đây cũng không phải lần đầu Tư nhìn thấy những lá bùa này. Những năm qua theo thầy ít khi thấy sư phụ dùng đến bùa yểm, chỉ khi nào nơi hai thầy trò đến mà âm khí quá nặng thì thầy Tào mới dùng một hai lá dán lên nhà của người đó với mục đích giúp đỡ chủ nhà tránh khỏi tai ương, phần nào hóa giải vận đen do âm khí của người chết còn vương lại.

Tất nhiên ông làm vậy không để lấy tiền, cũng chính vì thế mà tiếng tăm của thầy Tào đi đâu ai cũng biết. Lúc đó Tư không hiểu gì chỉ biết thầy nói sao thì làm thế, giờ nhìn những tấm bùa đỏ ấy Tư nhìn sư phụ bằng ánh mắt cảm phục. Ông đi khắp nơi trên miền đất không phải quê hương nhưng lại làm những công việc tích đức cho người dân nơi đây, ông giúp đỡ người nghèo không có tiền làm mồi làm mả cho người thân, với người giàu ông lấy tiền mang lên chùa nơi đó công quả, tiếp đó lại xin một chút linh thiêng nơi cửa chùa vẽ lên những tấm bùa giúp lại những người có vận hạn về âm hồn, ma quỷ. Tuy có những lúc Tư thấy sư phụ cũng luyện những thứ bùa bằng máu của mình nhưng số tiền rất nhiều kiếm được đó ông cũng đem lên chùa công đức. Dù khi nhìn thầy cắt máu Tư có phần khiếp sợ nhưng hành động sau đó của ông thì không thể nào ông làm đi đâu xấu được. Chỉ biết rằng sau mỗi lá bùa máu đó thầy Tào già đi trông thấy.

Trời đã sáng hẳn, thầy Tào bảo Tư đi ra chợ cho sớm để mua được đồ tốt. Bản thân ông cũng lấy 12 lá bùa, một lọ nhỏ màu đỏ (có lẽ là máu), vài sợi dây vàng óng rồi bước ra sau vườn. Tư vâng lời thầy đi ra chợ, lúc này vợ chồng chủ nhà cũng đã dậy từ lúc nào, gương mặt của họ khá nhợt nhạt. Có lẽ do cả đêm qua họ cũng phải thức để trông chừng con gái. Cái Thi giúp việc cũng đang nhóm bếp chuẩn bị nấu nướng, sau vườn sương vẫn vương trên những chiếc lá khiến chúng trở nên ướt đẫm, lạnh lẽo. Thầy Tào bắt đầu dán những lá bùa xung quanh nhà, mỗi lá bùa được dán xong ông đều nhúng đầu ngón tay cái vào cái lọ màu đỏ rồi điểm chỉ vào mỗi lá bùa, nơi góc chuồng gà, chuồng vịt ông đều buộc một sợi dây vàng trước

cửa chuồng. Dán từ sau vườn ra trước ngôi nhà hết đúng 12 lá bùa thầy Tàu bước vào trong nhà nơi hai vợ chồng gia chủ đã đứng đó đợi sẵn, ông nói:

- Tạm thời ngôi nhà của hai vị ta đã dán bùa để phần nào chống ma quỷ đến đây. Còn chưa biết nó là loại ma quỷ gì nhưng chắc chắn những lá bùa này sẽ có tác dụng. Tạm thời ta cũng chỉ biết làm cách này, quan trọng là ở hai vị cần phải cẩn thận. Nếu như nhà không có trẻ nhỏ thì lại không đáng lo, nhưng do nó đã đến đây một lần có thể nó cũng ngửi thấy mùi trẻ con nên phải đề phòng trường hợp nó quay lại.

Vợ chồng chủ nhà cảm ơn thầy Tàu rồi rít, họ lập tức chuẩn bị đèn sáng cho ông rồi nhìn nhau mừng rỡ vì may mắn được thầy cứu giúp. Thầy Tàu đợi Tư về rồi mới ăn, ăn uống xong xuôi ông nói với Tư:

- Đã làm phúc thì phải làm cho đến cùng, tuy chúng ta đến đây cũng chỉ là người qua đường nhưng không thể thấy chết mà không cứu, không thể cứu người này mà bỏ rơi người kia. Cả đêm qua suy nghĩ cuối cùng ta đã hiểu cơ duyên mà sư phụ ta nói năm đó là gì. Mấy chục năm qua đã đi đến không ít nơi, những lá bùa ta dùng mực được mài lẫn với bụi tro nơi linh thiêng đến nay cũng không phải ít. Có lẽ ông trời dẫn thầy trò mình tới nơi này là để sử dụng chúng. Con hãy vào sửa soạn rồi cùng ta đi đến những ngôi nhà có trẻ nhỏ dán bùa cho họ.

Tư nghe thầy nói thế thì vui mừng chạy vào phòng lấy tay nải cho sư phụ, hai thầy trò vội vã lên đường. Quả thật thầy Tàu có một tấm lòng bao dung rộng lớn, có lẽ ai nghe xong câu chuyện đau đớn của ông đều nghĩ đến chuyện ông nung nấu trả thù, thậm chí ông còn có thể ghét những con người ở cái đất nước này, nhưng không dù đau đớn trong lòng nhưng bao năm qua ông vẫn chỉ có một suy nghĩ hướng thiện. Biến đau thương, thù hận thành lòng nhân hậu là điều không phải ai cũng làm được.

Tuy vậy mọi chuyện không hề dễ dàng như Tư nghĩ, mặc dù có lòng tốt nhưng không phải đến nơi đâu người ta cũng đón nhận. Những ai nghe danh tiếng của thầy Tàu thì họ đều chấp tay cảm tạ và để thầy Tàu dán bùa vào nhà của mình. Chuyện tâm linh ma quỷ, bùa ngải đâu phải ai cũng tin.

Vì vậy đi xung quanh làng có nhiều nhà có trẻ nhỏ nhưng vào nhà không tin ma quỷ, lại thấy sư phụ Tư là người Trung Quốc họ lập tức đuổi ra:

- Thôi đi đi, ở đây không có bùa yểm gì hết... Đi đi... .Toàn giả thần giả quỷ hại người...

Dù Tư hết mực giải thích nhưng họ vẫn không tin, thậm chí còn đưa ra những lời miệt thị:

- Ma quỷ đâu tao chưa biết, chỉ biết dán mấy cái này vào nhà có khi tối nay lại chết không còn xác. Đi chỗ khác mà dán, nhà này không cần... .

Thầy Tào lặng im nhìn những đứa trẻ trong nhà ấy rồi khẽ lắc đầu, bị chửi, bị đuổi hai thầy trò không còn cách nào khác là bỏ đi. Trên đường đi Tư tức tối: - Sao họ lại không tin chúng ta nhỉ..? Chúng ta chỉ muốn tốt thôi mà..?

Thầy Tào cười đáp:

- Họ có lý do riêng của họ, có thể họ không tin ma quỷ hoặc cũng có thể họ sợ chúng ta tạo ra ma quỷ hại họ. Cũng như con vậy thôi, có những thứ con không tin nếu như bắt con phải tin thì lại gây ra sự hiềm khích. Thôi đừng nghĩ nữa, còn rất nhiều nhà mà chúng ta chưa đến lắm. Ta có ý này, có lẽ thầy trò ta không nên nói là đến trừ ma trừ quỷ gì cả, hãy nói là hỏi đường, hỏi nhà... Nếu thấy nhà nào có trẻ nhỏ thì bí mật dán bùa ở đâu đó để họ không phải lo sợ.

Tư gật đầu vâng lời thầy, hai người đi đến cùng làng cuối xóm, sức người có hạn, họ không thể nào đi đến từng nhà trong làng được. Chưa kể đến những nhà có trẻ em nhưng lại nghi sợ khi có người lạ đến hỏi. Thấy mọi chuyện không ổn thầy Tào nói với Tư:

- Có lẽ ta phải tìm cách khác, không rõ dân ở đây có tin vào người xuất gia không..? Ta đang tính nếu họ không tin ta thì ta nên đến một ngôi chùa ở gần đây nhờ vị sư trụ trì ở đó giúp đỡ. Có khi như thế dân làng lại cảm thấy yên tâm.

Tư thấy sư phụ nói cũng đúng, người dân Việt Nam có phần ghét những đạo sĩ, thầy cúng, thầy bùa nhưng với các nhà sư thì lại vô cùng kính trọng. Nghĩ sao làm vậy, hai thầy trò trở về nhà vợ chồng gia chủ nọ, sau một hồi hỏi han thì người vợ chủ nhà chỉ đường cho thầy Tào đến một ngôi chùa nằm sát bờ sông sau một rừng tre khá dài, người vợ nói:

- Thừa thầy, con e rằng thầy đến ngôi chùa đó cũng không thay đổi được gì đâu ạ..? Bởi vì người dân ở đây cũng không siêng đi chùa chiền gì đâu. Ngày trước tại ngôi chùa đó người ta đồn là có ma thầy ạ. Chuyện này xảy ra cách đây lâu lắm rồi, con cũng chỉ nghe người ta truyền tai nhau rằng có hai kẻ ăn trộm len vào chùa lấy tượng phật đem đi bán. Ở trong khuôn viên chùa có hai cây hoa đại rất lớn, gốc to, cành cao, tán rộng. Mất tượng phật nhưng vị sư trụ trì ở đó vẫn rất thản nhiên, đúng ba hôm sau khi chú tiểu thức dậy quét sân thì hét lên hoảng sợ vì trên mỗi cây hoa đại có một kẻ treo cổ, mắt mũi mồm miệng, lỗ tai đều rỉ máu nhỏ xuống sân chùa. Đáng sợ hơn ở dưới xác hai tên trộm là bức tượng bị lấy cắp được đặt ngay ngắn. Nhưng họ kháo nhau đó không phải tượng phật mà là một bức tượng màu đen hình thù kỳ dị. Có lẽ là bằng đồng đen nên bọn trộm mới sinh nghi.

Người vợ chủ nhà còn nói sau cái chết của hai gã ăn trộm đó dân làng có đến nhận xác nhưng cả hai đều không phải người trong làng nên không ai dám dỡ xuống. Mà tuyệt nhiên cũng không ai đến nhận, mà nghe đâu mấy người làm ở xã có đến nhưng cũng không thể gỡ họ xuống được. Cuối cùng chính vụ trụ trì đó đã đích thân làm lễ an táng cho hai kẻ xấu số. Chỉ biết từ đó về sau dân làng luôn thấy những thứ quái đản ở xung quanh ngôi chùa. Khi thì họ thấy bóng người leo trèo trên hai cây hoa đại cổ thụ. Khi thì ai sáng mà có việc đi qua đó sớm lại thấy bóng người vất vưởng đi qua đi lại, không thì lại cầm chổi quét sân mặc dù chú tiểu của chùa sau lần đó cũng biến mất không dấu vết.

Chính vì vậy nhiều năm qua không ai dám bén mảng đến ngôi chùa, họ cũng ít khi thấy vị trụ trì đi ra khỏi chùa. Còn ngôi chùa càng ngày càng đổ nát, sập xệ vì mưa gió... Chỉ có những tin đồn ma quỷ thì vẫn luôn truyền tai nhau đến bây giờ. Vợ vị gia chủ tiếp:

- Hay là thôi thầy ạ, theo con thầy đừng nên đến đó thì hơn. Chứ không có lửa làm sao có khói... . Thầy Tàu khẽ đáp:

- Ở đời làm ơn đôi khi lại mắc oán, khi hai cái xác không ai đến nhận thì chẳng phải vì sự đó đã ra tay cứu giúp sao. Sao giờ mọi người lại làm như thế, nơi cửa chùa sao lại có ma quỷ được.

Thầy Tàu vẫn quyết định đi đến đó một phen xem sao, hai thầy trò đi theo chỉ dẫn của vợ gia chủ. Đến nơi gặp người đi đường Tư lại gần hỏi xem ngôi chùa đó nằm ở đâu thì được chỉ tay đến cuối bờ sông, người này cũng nói y như vợ vị gia chủ nọ:

- Tốt nhất hết hai ông cháu đừng đến đó thì hơn. Mới sáng nay tôi đi qua đó nhìn mặt ông sư ấy mà tôi còn tưởng là ma. Bao năm nay không thấy ông ấy đâu cứ nghĩ ông ấy bỏ đi rồi, ai ngờ ông ấy vẫn sống trong chùa mà gương mặt như ma quỷ ấy.

Tư nghe thôi cũng đã thấy có chuyện chẳng lành, thầy Tàu nói:

- Có lẽ con nên ở ngoài này đợi ta, nếu như khoảng 1 tiếng sau ta không quay lại thì con cũng đừng tìm ta nữa. Khi chưa đến đây ta còn nghĩ đơn giản, nhưng dù chưa đặt chân vào chùa chỉ mới nhìn về phía rừng tre đó ta đã cảm thấy ở nơi đó quả thực có điều gì vô cùng nguy hiểm.

Tư cố nén nỗi sợ lại nhìn thầy:

- Không được, con sẽ đi cùng với thầy...

Thầy Tàu lúc này nghiêm mặt quát:

- Ở lại đây và đợi... .Ta không nói thêm nữa.

Nói đoạn thầy Tàu lấy trong tay nải ra một con dao không biết làm bằng chất liệu gì chỉ biết nó cứng như sắt, sắc nhọn nhưng lại có màu đỏ au. Phần cán dao được quấn bằng dây gai và chỉ vàng. Thầy Tàu còn đưa thêm cho Tư một tờ giấy màu vàng không viết gì và nói:

- Con dao này là bảo vật sư phụ ta cho ta khi sang đây làm vật phòng thân. Nó có thể giúp con tránh được yêu ma, quỷ quái. Con giữ lại bên mình, còn tấm giấy vàng này nếu ta có chuyện gì thì nó sẽ cháy. Và khi đó con phải đi khỏi ngôi làng này ngay, nhất định không được quay lại đây tìm ta. Người ở trong chùa đó không phải là nhà sư... . Không hiểu sao ta vừa cảm thấy ở đó vừa quen thuộc lại vừa đáng sợ. Nhớ kỹ lời ta dặn, nếu con làm trái ta chết không nhắm mắt.

Tư nghe sư phụ nói mà bủn rủn chân tay, bao năm qua chưa bao giờ Tư thấy sư phụ lại dặn dò những câu kiểu như ông sẽ không quay lại như thế này. Đứng ở cách đó một đoạn Tư nhìn thấy Tầu từng bước chậm rãi tiến về rặng tre cuối bờ sông rồi biến mất sau đó mà lòng nôn nao như có lửa đốt.

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Nhà Sư Bí Ẩn

Thầy Tào bước trên con đường đất nhấp nhô những viên đá tiến đến gần ngôi chùa. Cảm nhận đầu tiên của một người từ nhỏ đã có thể mơ hồ thấy linh hồn ma quỷ đó là bầu không khí cô liêu, tĩnh mịch, lạnh lẽo, âm u đến rợn người của ngôi chùa. Có lẽ một phần do nhiều năm qua ngôi chùa bị bỏ hoang không ai lai vãng, nhưng đó chỉ là lý do thứ yếu. Đi đâu mà người dân ở đây không dám lại gần ngôi chùa đó chính là cái không gian ma quái ở khu vực ngัi chùa ngự tọa. Chỉ cách nhau khoảng tầm 200m nhưng càng tiến sát đến ngôi chùa cái lạnh toát ra đã khác hẳn với đoạn đường làng phía ngoài kia.

Rặng tre lòa xòa những cành tre vắt vẻo hướng ra đến giữa lối đi, tiếng gió lay động từng chiếc lá, thổi qua từng bụi tre tạo nên những âm thanh heo hút, đây là ban ngày chứ nếu là ban đêm những âm thanh phát ra từ bụi tre như có người đang ngัi trong đó khóc lên những tiếng thê lương kéo dài. Hình như có người đặt chân vào cấm địa nên gió thổi càng mạnh:

" Xào... xạc... .xào... xạc... ."

" Hú... .huýt... hiu... .hú... hú... "

Những âm thanh phát ra từ bụi tre càng lúc càng mạnh, không khí càng lúc càng lạnh. Ngôi chùa dần hiện ra trước mặt thầy Tào, hoang sơ, cổ kính, đôi chỗ bức tường bao bên ngoài đã đổ nát. Rêu xanh phủ đầy nơi bờ tường, cánh cổng vào chùa mở toang hoang như đã từ rất lâu rồi không có ai lai vãng.

" Cót két... .Cọt... .Kẹt... Kẹt.."

Sau khi thầy Tào đặt chân vào thì cánh cổng như bị gió thổi lay động tạo nên những tiếng động gai người. Bên trong sân chùa mọi thứ im ắng, bước

thêm vài bước vén những nhánh cây bao năm không người tỉa tót đang che mất lối đi, trước mắt thầy Tầu chính là hai cây hoa đại vô cùng lớn, nơi mà câu chuyện ma quỷ về hai tên trộm đã treo cổ tại đây sau khi mạo phạm đến cửa chùa.

Bất chợt thầy Tầu giật mình khi vừa mới đây ông ngược mắt nhìn lên trên cành cây hoa đại rõ ràng ông thấy một bóng người đang bị treo lơ lửng trên cành. Chớp mắt nhìn lại thì tất cả chỉ còn những cành cây to xù xì những lớp rêu màu xám bạc. Sân chùa lá khô rơi khắp nơi, những chiếc lá bị gió cuốn theo vòng xoáy khẽ lay động. Một sự yên lặng đáng sợ, sự yên lặng chết chóc. Mọi thứ như muốn nuốt chửng những gì đang chuyển động, đứng giữa sân thầy tầu đột nhiên quay lại phía sau khuôn viên của chùa vì dường như có ai đang nấp đâu đó nhìn ông từ nãy đến giờ. Nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng ai cả, đột nhiên thầy Tầu giật mình vì một giọng nói từ phía sau:

- Thầy ơi, đợi con với... .Thầy đâu rồi..

Là giọng của Tư, ban nãy đứng ngoài đợi Tư cảm thấy bản thân không ra gì khi để sự phụ một mình đi vào nơi nguy hiểm. Chính vì vậy Tư bỏ qua lời dặn của sư phụ chạy xộc vào bên trong ngôi chùa kỳ quái. Nhìn thấy thầy đang đứng giữa sân Tư chạy vội lại thở dốc:

- Con không đợi được đâu, thay vì đợi thì con chạy vào đây luôn..

Thầy Tầu lắp đầu: - Sao đến lời ta dặn con cũng không nghe hả..?

Tư đáp:

- Thân làm đệ tử mà để thầy chịu khổ một mình sao con có thể làm theo... Mà ngôi chùa này nhìn thì đáng sợ nhưng bên trong cũng có gì đâu thầy. Chỉ có

điều nó lạnh lẽo vì không có người lai vãng thôi mà..

Nói thế nhưng nhìn sang hai cây hoa đại Tư cũng đủ thấy da gà nổi lên rần rần rỗi. Thầy Tầu khẽ nói:

- Nơi đây nồng nặc mùi tử khí, chuyện vợ vị gia chủ kể không phải là giả đâu. Sự thật ở hai cây hoa này có hai người đã chết. Nhưng xác của một trong hai người vẫn được giữ lại, mà thôi chuyện đó để sau. Bên trong có mùi xác chết, có lẽ chỉ mới đây thôi. Không lẽ nó đã ra tay ăn thịt người rồi sao..?

Thầy Tầu tiến vào trong điện thờ của ngôi chùa, mọi thứ tiêu đi đâu, bụi bặm, mạng nhện giăng tơ chằng chịt. Không khí bốc lên mùi ẩm mốc lâu năm tích tụ. Tư chậm chạp đi theo sau lưng sư phụ cho đến gian nhà sau, dường như đó là gian nhà ở của sư ngày trước. Có một căn phòng đã mở cửa sẵn từ trước, chưa bước chân vào mùi xú uế đã bốc lên vô cùng khó ngửi. Thầy Tầu che mũi lại bước vội vào trong. Ngồi trên chiếc ghế gỗ là xác một người đã chết từ bao giờ, nhưng cái xác này gầy guộc, đầu không có tóc, mặc một bộ quần áo thầy tu. Xác chết tuy bốc ra mùi thối rữa nhưng da phần vẫn còn nguyên vẹn. Không ai khác đó chính là xác của vị sư trụ trì ngôi chùa.

Tư lùi người lại không dám nhìn, thầy Tầu bước vội ra khỏi căn phòng mặt hoảng hốt. Ông nói một cách hoảng sợ:

- Không ổn rồi, chúng ta phải rời khỏi đây ngay. Ngôi chùa này bốc lên mùi tử khí bởi vì tên trụ trì này vốn dĩ là một kẻ yểm cương thi. Hắn cũng giống ta, không phải là người Việt Nam... ..

Tư chạy theo thầy vừa thở vừa hỏi:

- Nhưng ban nãy xác hắn rõ ràng đã chết thối rồi mà thầy.. Thầy Tầu đáp:

- Con có biết vì sao bao năm qua dân làng không hề thấy lão ta xuất hiện không..? Bởi vì lão ẩn mình trong ngôi chùa để luyện thuật yểm cương thi. Hắn chính là một đạo sĩ biết thuật yểm cương thi, nhưng ta không hiểu vì sao lão lại chọn nơi này để cư ngụ... .Thôi chết rồi, mọi thứ đều hợp lý, ta không biết lão năm nay đã bao nhiêu tuổi nhưng nếu đúng như ta dự đoán thì khi bên Trung Quốc săn lùng các thầy yểm cương thi tránh hậu họa thì lão đã sang đây cạo đầu giả làm sư để tránh việc bị săn lùng. Cũng chưa biết chừng những người ở ngôi chùa này đã bị lão giết hết. Theo như

câu chuyện được đồn đại về hai kẻ trộm chết một cách đáng sợ có lẽ cũng là do hắn bày ra... .Và suốt mấy chục năm qua lão đã sắp thành công, ngày mai là ngày trăng tròn. Chính vì thế hôm nay lão mới xuất hiện, nhưng xuất hiện là để nhập hồn vào cái xác quỷ mà lão đã tạo ra... ..

Chạy ra khỏi ngôi chùa, hai thầy trò dừng chân nghỉ, vừa nghỉ vừa thở hổn hển Tư vẫn thắc mắc:

- Tại sao thầy lại biết hắn là người Trung Quốc và còn biết yểm cương thi... Hơn nữa nếu hắn đã làm chuyện này mấy chục năm nay thì sao dân làng ở đây lại không phát hiện ra những việc như mất trộm gia cầm... Chẳng phải thầy đã nói nếu cương thi muốn duy trì sự sống cần phải hút dương khí của sinh vật sống sao..?

Thầy Tào giải thích:

- Đó là trong trường hợp con cương thi đó tự mình sống lại như trường hợp quỷ nhập tràng. Còn đây lão chính là người yểm bùa lên xác chết, nếu như thế lão có thể tự sai khiến cương thi ra ngoài mua bất kể thứ gì mà không bị ai phát hiện. Theo ta suy đoán có lẽ mấy tháng gần đây chuẩn bị luyện đến giai đoạn nhập xác nên lão mới tự mình đi ra ngoài ban đêm để dần thích nghi với thân xác mới. Còn vì sao ta biết lão là người Trung Quốc bởi vì ta cũng là người Trung Quốc. Hơn nữa cái xác thối ban nãy ta không hề nhìn thấy linh hồn, bởi người chết thì trong 7 ngày đầu tiên linh hồn của họ vẫn sẽ vất vưởng ở nơi mình chết.

Hai thầy trò vừa đi vừa nói, Tư đã hiểu ra vấn đề

- Vậy có nghĩa là giờ lão đã nhập hồn mình vào xác con cương thi rồi ả nấp đâu đó phải không ạ..? Thầy Tào gật đầu đáp:

- Đúng vậy, làng này gặp họa thật rồi... Phải đối mặt với kẻ biết nhiều thuật bùa chú thế này có lẽ bản thân ta không đủ sức chống lại. Nếu để lão ăn thịt những đứa trẻ thì lão sẽ hoàn toàn biến thành người, có nghĩa lão sẽ không phải là quỷ nữa, nói cách khác thân xác của lão là con người nhưng mang sức mạnh của ma quỷ. Nếu như vậy truyền thuyết về ngôi làng biến mất bên Trung Quốc sẽ tái hiện ở Việt Nam. Con cương thi trong câu

chuyện được ghi chép không phải đã giết người yếm ra nó mà chính kẻ yếm cương thì đã nhập hồn mình vào xác cương thì sau đó ăn thịt người hóa quỷ... Mau mau trở về nhà vị gia chủ nợ... Trước khi đi đâu đó xảy ra chúng ta cần cảnh báo họ chuyển đi nơi khác. Ngôi nhà đó chắc chắn đã bị lão đẽ y, tuy bùa đã dán nhưng không lấy gì đảm bảo có thể ngăn được... Nhanh lên con...

Hai thầy trò bước vội vã về đến nhà thì trời cũng đã sẩm tối, thầy Tầu tìm vợ chồng vị gia chủ bàn về việc họ nên tránh đi một thời gian để đảm bảo an toàn vì tình hình hiện tại quá nguy hiểm. Tuy nhiên sau khi nghe thầy Tầu nói thì họ bỗng cảm thấy ái ngại, tuy tiếng tăm của thầy Tầu là có thật nhưng nếu giờ bảo họ chuyển nhà đi lánh nạn có lẽ là một đi đầu vô cùng khó khăn, nơi đây là nơi chôn nhau cắt rốn của họ, giờ nếu tự nhiên nghe một người lạ mà bỏ tất cả để đi thì hơi phi lý. Họ xin phép thầy Tầu cho họ một đêm suy nghĩ rồi sáng mai sẽ trả lời, thầy Tầu nói:

- Nếu hai vị có ý lo sợ thầy trò ta lừa mọi người thì chúng ta sẽ đi ngay bây giờ. Ta biết đê nghị của ta là khó chấp nhận nhưng còn một cách này. Nếu hai người sợ ta lừa chiếm mất nhà cửa thì hai người có thể mang con gái đi gửi ở nhà họ hàng xa nào đó. Còn hai người ở lại đây, nếu ta không bảo vệ được hai người thì đó cũng không phải lỗi ở ta.

Nghe vậy vị gia chủ vội quỳ xuống van xin:

- Chúng con nào dám có ý đó, nhưng nếu được con xin ở lại. Còn sáng mai con sẽ để vợ con đưa cháu đi nơi khác. Như vậy có được không ạ... ?

Thầy Tầu vuốt râu gật đầu, người vợ thì cũng muốn ở lại nhưng nghe chồng nói nếu không may xảy ra chuyện gì thì còn có người chăm lo cho con gái nên cuối cùng cũng đồng ý ngày mai đưa con gái bé bỏng đi khỏi làng. Tư nhìn thầy hỏi:

- Vậy còn những nhà khác có trẻ con ở đây thì sao hả thầy..? Thầy Tầu lắc đầu:

- Số trời đã định chúng ta không thay đổi được gì, ta chỉ có thể làm đến như vậy. Như con vừa thấy ngay cả gia đình vị gia chủ đây tin tưởng ta như

thế vẫn còn có chút nghi hoặc thì làm sao những người kia chịu nghe lời ta được. Tất cả đành thuận theo ý trời mà thôi...

Quả đúng như vậy, ngay cả việc dán bùa thôi họ cũng đã không cho làm. Nếu giờ mà đến nói họ sắp có quỷ ăn thịt trẻ con, phải mang con đi trốn có khi họ còn đánh cho mất xác ấy chứ. Dù sao đi nữa thầy Tầu cũng chỉ là con người, không phải thần thánh gì mà một lúc có thể cứu được cả làng. Mà sức người có hạn, mấy ngày nay vì chuyện này mà hai thầy trò hao tâm khổ tứ lặn lội đi khắp nơi mới có thể tìm ra manh mối. Nhưng không thể ngờ là đi đâu không ai nghĩ tới nhất lại xảy ra: Một tên biết thuật yểm cương thi đã thất truyền hàng trăm năm không thể ngờ hẳn lại xuất hiện trong một ngôi làng ở Việt Nam. Đáng sợ hơn hẳn đang tái hiện lại cái truyền thuyết được ghi trong quyển sách cổ. Một tai họa giáng xuống toàn bộ con người nơi đây.

Cả đêm hôm đó thầy Tầu lại một lần nữa thức trắng, ông tiếp tục đọc quyển sách cổ trong ánh đèn dầu le lói đến tận sáng hôm sau. Khi trời bắt đầu hửng nắng khuôn mặt thầy tầu như không còn thần sắc, trên đầu ông những sợi tóc đen còn sót lại ngày hôm qua đến sáng nay đã chuyển hết sang màu bạc. Vợ chồng vị gia chủ sau khi gõ cửa chào thầy Tầu còn phát hoảng khi nhìn thấy bộ dạng của ông. Con bé nhà gia chủ còn phải khóc thét lên vì kinh sợ. Thầy Tầu lấy trong tay nải ra hai phong bao đỏ thắt dây kim tuyến màu vàng óng ánh, ông đưa cho vị gia chủ và dặn:

- Bảo vợ và con người đeo cái này trên người trong suốt quãng đường đi. Mà khoan đã ta có đi đâu này muốn hai vị đồng ý. Vị gia chủ đón lấy hai tấm bùa rồi đáp:

- Có việc gì thầy cứ nói...

Thầy Tầu tiếp tục:

- Ta muốn xin con gái người một chút máu có được không... ?

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Dẫn Quỷ Về Nhà

Nghe thấy vậy mặt vị gia chủ biến sắc, ông ta ấp úng không nói thành câu. Ngay cả Tư cũng không biết ý định của thầy Tào là gì khi ông lại muốn lấy máu của đứa bé gái con vợ chồng chủ nhà. Thầy Tào khẽ giải thích:

- Ta không lấy nhiều đâu, chỉ lấy mấy giọt thấm vào chiếc khăn màu trắng này thôi. Yên tâm chuyện này không hề có hại hay tà ma gì cả. Khi con hai người rời khỏi đây nhưng chắc chắn con quỷ đó vẫn sẽ đến vì nhớ mùi. Ta muốn lấy chút máu của con gái hai người dụ nó đến. Cả đêm qua ta đã tìm hiểu tất cả những gì có thể, và ta đã phát hiện ra một điều. Đó là khi mới nhập vào xác của cương thi trong những ngày đầu con quỷ đó vẫn chưa thể phát huy được hết sức mạnh. Chỉ khi nào ăn thịt được những đứa trẻ thì nó mới bắt đầu bộc lộ sức mạnh của quỷ, càng ăn thịt được nhiều thì nó càng mạnh.

Nói đến đây thầy Tào bỗng ho khụ khụ, ông lấy tay che miệng lại khi bỏ ra trong lòng bàn tay ông đầy máu tươi. Nhưng thầy Tào vội giấu đi, Tư vẫn không biết gì sốt sắng hỏi thầy:

- Vậy có nghĩa là nếu chúng ta giết được nó khi nó vẫn chưa mạnh thì cả làng sẽ được cứu phải không thầy... ?

Thầy Tào nắm chặt bàn tay dính máu ban nãy nói:

- Đúng là như vậy, đây cũng là cách duy nhất để giúp làng này tránh khỏi tai ương.

Vị gia chủ nghe xong liếc nhìn ý, thầy tào đưa cho vị gia chủ một cục gì đó bằng đốt tay rồi nói: - Người đưa cho con gái người thứ này xong ta sẽ ra ngay.

Vị gia chủ cần cục đen đen đó cho cô con gái ngủ, chỉ một lát sau con bé lăn ra ngủ không biết gì. Thầy Tầu lúc này mới cần một chiếc kim bạc tiến lại gần, ông khẽ chích ở 5 đầu ngón tay con bé ra 5 giọt máu rồi lấy chiếc khăn trắng thấm đi. Xong xuôi ông bấm vào huyết con bé thì quả nhiên nó tỉnh lại mà chẳng thấy kêu đau hay nói gì. Mọi thứ đã xong, hai mẹ con chủ nhà tạm biệt thầy và ân nhân lên đường đi khỏi làng.

Tư nhìn sư phụ hỏi:

- Liệu có chắc nó sẽ đến đây không thầy, hơn nữa chúng ta có giết được nó không..? Thầy Tầu đáp:

- Ta cũng không dám chắc nhưng đáng để thử, ngày hôm qua khi đi trong làng thuyết phục mọi người dân bùa ta chú ý một chuyện. Đó là những nhà bị bắt trộm gà vịt thì đều đồng ý để chúng ta dán bùa lên cửa. Và đa số trong những nhà đó đều có trẻ con, chính vì vậy ta mới suy đoán những tháng gần đây chuyện bắt trộm gia súc chỉ là vấn đề thứ nhất, có khả năng lão quỷ ấy đang tận dụng khoảng thời gian trước để thăm dò xem những nhà nào có trẻ em để dễ bề hành động. Nhà vị gia chủ đây cũng nằm trong số đó, nhưng khi chúng ta bày cách cho cô bé cùng mẹ rời khỏi đây sẽ khiến cho lão quỷ không cảm nhận được mùi của cô bé nữa, chính vì vậy ta mới lấy chút máu của cô bé dẫn dụ nó đến. Còn có tiêu diệt được nó hay không thì ta phải dựa vào sức của bản thân mình.

Quay sang vị gia chủ thầy Tầu hỏi:

- Nhà này chỉ còn người và hai thầy trò ta thôi phải không..?

Vị gia chủ đáp:

- Dạ vâng thưa thầy đúng vậy ạ, con bé giúp việc con cũng cho ít tiền để về quê rồi. Dù sao ngôi nhà này cũng là nơi thờ cúng ông bà, tổ tiên nên con muốn ở lại.

Thầy Tầu vẫy tay gọi Tư lại rồi cùng nói với cả vị gia chủ:

- Cũng may có người ở lại nên ta cần người cùng với đệ tử ta giúp ta một số việc. Mà những việc này cần phải làm xong trước khi trời tối.

Ông ghé sát vào tai vị gia chủ thì thầm những gì đó không ai nghe rõ, dặn dò xong ông thở mạnh một cái:

- Đó là mấy việc ta cần người đi làm và chuẩn bị ngay bây giờ. Và nhớ... ai hỏi cũng không được nói lý do thật, phải xong trước khi mặt trời xuống. Đoạn ông nói với Tư:

- Còn con hãy đi bóc hết 12 lá bùa sáng qua ta dán xung quanh nhà. Lại đây ta dặn tiếp...

Lại là những câu nói thầm đầy bí ẩn mà chỉ hai người mới hiểu, mỗi người một công việc. Vị gia chủ thay quần áo, đội mũ rộng vành rồi đi ra ngoài, Tư thì vòng từ vườn sau ra trước nhà bóc những tấm bùa và những sợi dây đỏ mà ban sáng thầy Tào đã dán sáng ngày hôm qua. Sau đó Tư đi chuẩn bị một số thứ mà sư phụ đã dặn dò, còn riêng thầy Tào ông vào trong phòng đóng kín cửa không cho ai vào trong và cũng đã nghiêm cấm khi nào ông chưa ra thì bất cứ ai cũng không được nhìn trộm hoặc tự ý mở cửa xông vào.

Suốt từ sáng cho đến trưa trừ căn phòng của thầy Tào được Tư ngăn ở bên ngoài canh chừng không cho ai đến gần ra thì cả ngôi nhà tập nập người chuyển đồ vào. Và tất cả những đồ vật họ chuyển vào đều được đưa lên tầng trên. Vốn đã biết đó là những thứ thầy Tào nhờ vị gia chủ sắp xếp nên mới chủ nhà mới thuê nhiều người đến như vậy. Đó cũng chính là lý do vì sao sư phụ lại dặn Tư phải ngăn ở cửa phòng tránh người lạ bén mảng đến gần.

4h chiều mọi thứ dường như đã ổn định, người làm cũng đã đi về hết. Tư nhìn chủ nhà hỏi:

- Tất cả đã chuẩn bị xong rồi chứ, không biết thầy tôi giờ sao nữa..?

Chủ nhà lau những giọt mồ hôi nhễ nhại trên trán rồi đáp:

- Đã xong hết rồi ạ, sao cậu không thử gọi thầy xem sao..Thầy cũng đã ở trong đó từ sáng đến bây giờ rồi. Mặt trời giờ cũng chuẩn bị xuống núi rồi, liệu có xảy ra chuyện gì không..?

Tư vội ngăn lại:

- Không được, sư phụ đã dặn không được làm phiền tới lúc thầy bước ra. Trước giờ tôi cũng có thấy mấy lần thầy đóng cửa phòng làm gì đó một mình. Nhưng chưa bao giờ thầy lại ở lâu như lần này... Nhưng lời thầy đã dặn thì phải nghe... Thầy nói chuẩn bị xong mọi thứ trước khi trời tối, có lẽ thầy cũng sắp xong rồi. Phải chờ thôi... .

Vị chủ nhà mở cái bọc giấy bên trong có một ít bánh trái ra rồi bảo Tư:

- Cậu lại đây mà ăn chút gì đi không đói, cả ngày chưa ăn gì rồi... Phải ăn thì mới có sức chứ... ..

Tư lắc đầu:

- Ông cứ ăn đi, tôi phải ngồi đây đợi thầy ra thì mới ăn được.

Nghe vậy vị gia chủ lại đặt cái bánh xuống gói lại, 6h tối khi Tư vẫn đang chăm chú ngồi canh cho sư phụ ngoài cửa, còn chủ nhà có lẽ đã mệt mỏi nên ngồi dựa vào ghế ngủ gật. Cánh cửa phòng mở tạo ra những âm thanh gai người:

" Kẹ... .ket... .. kẹ... .."

Tư giật mình quay lại, thầy tàu bước ra với bộ dạng khá mệt mỏi, Tư nhìn thấy vội hỏi trong lo lắng:

- Có phải thầy lại dùng máu của mình để luyện bùa phải không..?

Thầy Tàu nhìn Tư mỉm cười, nhìn chỉ mới một ngày mà ông phải già đi thêm mấy năm tuổi. Mới tầm tuổi 70 mà nhìn ông già như người 90100 tuổi. Mái tóc bạc trắng bây giờ xác xơ mà đã rụng đi quá nửa. Thầy Tàu gọi Tư và vị chủ nhà vào rồi nói:

- Mọi thứ ta dặn hai người làm đã xong chưa..?

Chủ nhà và Tư đều gật đầu lia lịa, thầy Tàu tiếp:

- Tốt lắm lát ta sẽ đi kiểm tra, còn đây là 12 lá bùa ta mới làm, bắt đầu từ bây giờ hai người chia nhau. Sau khi phát hiện con quỷ đã vào trong nhà thì lập tức dán 12 lá bùa này xung quanh nhà, cửa sổ, cửa ra vào. Việc còn lại để cho ta... Hãy nhớ kỹ đi đâu đó, ở trong phòng không được gây ra tiếng động, nếu con quỷ đã vào trong thì lập tức dán bùa xung quanh nhà.

Đưa những lá bùa màu vàng bên trên có viết những dòng chữ cổ bằng máu cho Tư và vị gia chủ thầy Tàu bước lên tầng hai ngôi nhà xem xét những thứ đã được chuẩn bị. Ông vào phòng cô bé con chủ nhà lấy hết quần áo của nó đổ ra giường, sau đó ông hé cửa sổ buộc tấm vải trắng có thấm máu của cô bé vào đó. Nhìn trong phòng mọi thứ đã được chuẩn bị theo đúng yêu cầu thầy tàu bước xuống dưới nhà cùng Tư và gia chủ ăn tạm một chút bánh để lấy sức chờ đợi.

Màn đêm bắt đầu buông xuống, mọi thứ dần trở nên tĩnh lặng. Tiếng ếch kêu sau vườn trong đêm khuya thanh vắng càng rõ rệt hơn bao giờ hết. Mọi người đều đã vào vị trí với tất cả sự tập trung xen kẽ với lo lắng và hồi hộp. Cánh cửa phía sau vườn được bỏ ngỏ không khóa, chỉ có cửa sổ là được đóng kín. Tư cùng vị chủ nhà ở trong căn phòng sát với vườn sau nín thở chờ đợi, còn thầy Tàu không ai rõ ông ở đâu. Có lẽ ông đang ở một nơi nào đó trên tầng hai.

12h đêm vườn sau có tiếng sột soạt như ai đó đang lên vào, Tư nín thở không dám động đây vì sợ gây ra tiếng, bên cạnh là vị gia chủ đang run như cây sậy bởi tiếng động phát ra ngoài vườn, ông ta khẽ lẩm nhẩm:

- Có... phải... có... phải nó đang... đến không... .

Tư cũng rất sợ, cũng phải thôi giữa đêm lại nghe những câu chuyện thầy Tàu kể trước đó, bây giờ lại có thứ đang di chuyển trong vườn thì nỗi sợ còn tăng lên gấp bội.

" Cạch... cạch... cạch... .Kẹt.."

Tiếng cửa sau đang bị đẩy ra một cách nhẹ nhàng chậm rãi, vậy là nó đã xuất hiện... Vị gia chủ sợ đến ướt đẫm mồ hôi, ông ta quá lo lắng đến độ thở gấp, ngẩng sát mép cửa phòng trong ánh đèn mờ mờ bật ngoài phòng uống trà có cái gì đen đen đang đổ bóng dài in lên trên vách. Chẳng hiểu do sợ quá hay vì sao mà bỗng nhiên vị gia chủ:

" Ách... hách... xì... "

Một cái hắt hơi rõ mạnh khiến cho Tư cũng giật bắn cả người... Đúng lúc đó bên ngoài cũng có một tiếng động thét ré lên trong màn đêm... ..

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Nỗi Hàm Oan

" Miao... Miao... Meooo... Ngaaaa... "

Tiếng mèo kêu ré lên vì bị đánh động, kèm theo đó là tiếng xoong n ấ kêu loảng xoảng. Không hiểu con mèo nhà nào gần đây mà có vẻ như quen mui nên nó hay mò sang lên vào bếp ăn vụng. Tiếng mèo chạy làm ầm ĩ hết cả lên, Tư khẽ thở phào nhẹ nhõm vì dù sao đó cũng không phải cái thứ ma quỷ mà Tư đang nghĩ đến. Lắm bữa Tư chửi thề

- Tiên sư con mèo, không biết đây là lần thứ mấy nó dọa mình chết khiếp r ấ...

Quay lại nhìn vị gia chủ Tư thấy ông ta đã ng ấ bệt xuống đất từ bao giờ, tất nhiên tay chân vẫn không ngừng run rẩy. Nhìn ông ta Tư vừa thấy thương vừa thấy bức, nếu như ban nãy là con quỷ thật thì cả hai một là gặp nguy hiểm, hai là nó đã bỏ đi r ấ... ..Nhưng ngay đến bản thân Tư là một người bốc mộ, tiếp xúc với quan tài, xác người, xương xẩu thường xuyên ban nãy còn xem chút nữa là rụng tim ra ngoài.

Không chỉ vậy, cái tiếng mèo kêu ban đêm bình thường chỉ nghe thôi đã đủ thấy gai người r ấ. Cái giống mèo nửa đêm mà kêu không khác gì tiếng những đứa trẻ con đang khóc, mà nửa đêm tưởng tượng ra thôi cũng đủ khiến cho ai nghe thấy sẵn sàng nhịn tiểu vì sợ không dám đi ra ngoài r ấ. Đàng này... đang trong lúc nước sôi lửa bỏng, trong cơn tập trung cao độ mà con mèo chết tiệt nó lại ré lên như thế bố ai mà chẳng sợ.

Tiếp tục đợi cho đến gần sáng nhưng rốt cuộc ngoài con mèo có viếng thăm ra thì đêm hôm đó không có gì lạ xảy ra cả..Trời ửng sáng, thầy Tàu đi xuống nhìn Tư và vị chủ nhà vốn đã thối mệ, ông nói:

- Ban ngày hai người nên tranh thủ đi ngủ một chút, đêm nay sẽ tiếp tục canh chừng... . Tư đỡ vị gia chủ đã ngủ gật từ lúc nào lên giường rồi hỏi sư phụ:

- Liệu có chắc nó sẽ đến đây không thầy ... ?

Thầy Tào trầm ngâm đáp:

- Chuyện này cần có thời gian, không thể nóng vội được. Tất cả chỉ nằm trong suy đoán của ta... Có thể nó sẽ không đến đây, nhưng ta chắc chắn con quỷ đó đang ở trong làng này..

Tư vâng dạ rồi đi ra đằng sau vườn rửa mặt, nhìn đồng hồ rồi nghĩ mà con mèo làm đổ hôm qua Tư nhặt lên rồi sắp xếp lại, cánh cửa vẫn khép hờ hờ, nhưng trên cánh cửa sau có những vết cào khá dài và sắc. Tư vội gọi sư phụ:

- Thầy ơi, thầy lại đây xem này... .Có vết gì trên cửa... .

Thầy Tào vội bước ra đằng sau, quả thật trên cửa có những vết cào xước, thầy Tào nhìn một lúc rồi mãi mê suy nghĩ. Tư hỏi:

- Có phải con quỷ nó đến đây nhưng chúng ta không biết không thầy..?
Thầy Tào lắc đầu:

- Không phải, cái này không phải do con quỷ tạo ra. Đêm qua ta cũng không cảm nhận được mùi tử khí của nó.

Tư lẩm bẩm:

- Vậy chắc chắn là của con mèo đêm qua rồi...

Thầy Tào nhìn sát lại vết cào rồi chép miệng:

- Đúng là vết cào của động vật, nhưng sao con mèo lại có thể cào ra vết xước dài và sắc như thế này được... .

Tư vội lấp bấp:

- Hay nó là mèo ma hả thầy, con chú ý gần đây không biết mèo nhà ai nhưng nó thường xuyên sang đây... Mà chỉ sang tầm 12h đêm trở ra, tiếng kêu của

nó nghe ghê lắm... .

Thầy Tào cũng không biết giải thích làm sao, lúc này vị gia chủ cũng đã tỉnh dậy, ông ta đi ra sau vườn thấy hai thầy trò đứng đấy vội dụi mắt rồi nói:

- Thôi chết, đêm qua con sợ quá mà ngủ quên mất... Nhưng cũng may không có chuyện gì xảy ra. Đến giờ nghỉ lại con vẫn còn run, giờ con rửa mặt xong sẽ đi ra chợ mua đồ ăn về cho mọi người.

Thầy tào cũng dặn dò vị gia chủ ban ngày nên cố gắng ngủ một chút, ông lấy trong túi ra một chiếc vòng bạc rồi đưa cho vị gia chủ nói: - Đeo cái này vào, người yếu bóng vía như người nếu sợ hãi quá sẽ rất dễ bị nó cướp mất hồn phách.

Chủ nhà nhận lấy chiếc vòng rồi cảm ơn rồi rít, sau đó ông ta đi chợ mua thức ăn. Trong nhà chỉ còn Tư và thầy tào, thấy sư phụ vẫn đang suy nghĩ Tư rót trà cho thầy rồi khẽ hỏi:

- Chuyện xảy ra lần này tuy chỉ được nghe thầy nói nhưng con cũng cảm thấy vô cùng nguy hiểm. Đêm qua mới chỉ là tiếng mèo kêu thôi mà con đã suýt mất cả hồn vía rồi.

Thầy Tào đỡ chén trà từ tay Tư gật đầu:

- Dù thế nào đi nữa thì đó cũng không phải là một con mèo bình thường, chính vì vậy con thấy sợ không có gì lạ, chẳng lẽ nơi này còn có điều gì đó mà ta đã bỏ qua... Ta suy nghĩ từ nãy đến giờ vẫn chưa thể lý giải nổi... Nhưng trong lòng ta lại rất bất an và sự bất an này không đến từ con quỷ mà chúng ta đang đợi... Hoặc có lẽ do ta lo lắng quá mà suy nghĩ linh tinh mất rồi. Mà thôi, việc trước mắt chúng ta cần làm là tìm được gã nhà sư đội lốt quỷ cái đã... Nhưng có khi nào ta dự đoán sự việc sai rồi không...

Tư biết thầy đang rất lo lắng liề lần trấn an:

- Thầy đừng tự trách bản thân, mọi chuyện thầy cũng đã cố hết sức lực rồi. Hơn nữa bản thân thầy cũng chưa từng đối mặt với loại ma quỷ này thì làm sao có thể biết rõ từng đường đi nước bước của nó được.

Thầy Tàu khẽ cười:

- Cảm ơn con, nhưng dù sao ta vẫn hi vọng là lần này ta sai, có như thế làng này mới không xảy ra chuyện gì... ..

Hai thầy trò đang ng ồi nói chuyện thì cánh cửa chính mở toang ra, một cái mở cửa khá mạnh và vội vã. Chạy thộc vào trong là vị chủ nhà đầu tóc nhể nhại m òhội, khuôn mặt xanh xao đang thở gấp như vừa bị thứ gì đó đuổi đến mức phải chạy bán sống bán chết. Tư thấy vậy vội chạy ra đóng cửa lại, vị gia chủ vẫn đang thở chưa thể nói thành lời, Tư vội hỏi:

- Có chuyện gì mà sao ông lại thở như bị ma đuổi thế... ?

Vị gia chủ đưa tay lên vuốt ngực rồi cất ra từng lời chậm rãi;

- Thầy... ời... ..trong..làng xảy ra... .chuyện... lớn... rồi... .Đêm qua... .đêm qua...

Tư khó chịu nói:

- Đêm qua làm sao...

Thầy Tàu ra hiệu cho Tư đỡ vị gia chủ xuống ghế, ông rót nước đưa cho chủ nhà rồi từ tốn đáp:

- Con cứ lặng yên để chủ nhà nghỉ ngơi chút đã, uống nước đi rồi kể cho ta nghe xem có chuyện gì... ?

Vị gia chủ uống hết chén nước rồi nhìn thầy Tàu luống cuống:

- Đêm qua... đêm qua trong làng đã có hai đứa trẻ bị mất tích... Không cũng không phải là mất tích mà là bị giết vì trên giường chúng chỉ còn lại

toàn máu và máu... Những chuyện thầy dự đoán là có thật rồi... Nó... nó...
đã bắt đầu ăn thịt trẻ con... .

Thầy tàu hoảng hốt đứng bật dậy ông run run nói:

- Hai... đứa..trẻ... .trong một đêm... người có chắc không... ?

Vị gia chủ quả quyết:

- Thừa thầy chắc chắn là thế, ban nãy con ra chợ khắp nơi người ta đã
đồn ầm lên rồi. Con còn chạy đến cả nhà đó thì thấy cả gia đình đang khóc
lóc ầm ỹ, người mẹ mất hai đứa con còn đập đầu vào tường đòi chết..Một
trai một gái, năm nay chỉ mới có 5 và 7 tuổi.

Thầy Tàu hỏi tiếp:

- Có phải ngôi nhà đó là ngôi nhà nằm trong con đường mà lối đi vào
trường rất nhiều cây xương rồng làm hàng rào không... ? Trước cửa nhà còn
có một bụi tre khá lớn... ?

Vị gia chủ há hốc mồm ngạc nhiên:

- Đúng vậy, chính là ngôi nhà đó... .Nhưng... nhưng làm sao thầy biết...
Thầy đã đi ra ngoài đâu..

Thầy tàu loạng choạng ngã xuống ghế một tay đưa lên bóp trán, Tư
nghĩ một lúc rồi nhớ lại, thì ra là ngôi nhà đó, Tư nói:

- Đó chính là ngôi nhà mà hai thầy trò chúng tôi đến muốn dán bùa vào
cửa để tránh tà ma nhưng chủ nhà không những không chịu còn mắng chửi
chúng tôi thậm tệ. Nếu đúng là nhà đó có hai đứa trẻ 1 trai 1 gái thì không
sai vào đâu được. Chính vì nhà đó có hai đứa trẻ con nên thầy tôi mới đến
với ý định cứu giúp... Sau đó thầy tôi còn đến cả chùa để nhờ... .

Thầy Tàu ngăn Tư lại không cho nói tiếp, vin vào thành ghế, thầy Tàu
cố đứng dậy bảo với Tư:

- Con chuẩn bị đồ rồi ta với con đến nhà người đó xem thực hư ra sao. Biết đâu ta sẽ phát hiện ra được con quý đó đang ẩn nấp ở đâu... .Nếu cứ như thế này trẻ con trong làng sẽ bị nó ăn sạch, rồi sau đó cả làng này sẽ bị xóa sổ.

Tư định chạy vào phòng lấy tay nải cho sư phụ thì vị chủ nhà vội kéo Tư ngăn lại;

- Không được đâu thầy ơi, nhất định thầy không được đến đó... .

Tư nhìn chủ nhà thắc mắc:

- Tại sao lại không, đây là cách để chúng ta tìm được con quý đó..Sao ông lại ngăn cản. Vị gia chủ liền nói:

- Lý do con phải chạy học tốc về đây, đầu tiên là để thông báo với thầy, thứ hai còn một chuyện khác đó là... ..

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Vết Chân Hôi Thối

Thầy tàu nhìn vị gia chủ khẽ hỏi: - Vẫn còn chuyện gì nữa sao... ? Vị gia chủ đáp:

- Không giấu gì thầy, người bố của hai đứa trẻ bị ăn thịt ấy đã nói với mọi người rằng mấy hôm trước có một tên người Trung Quốc đi cùng một gã thanh niên đến đây muốn làm bùa, làm phép nhưng hắn không chịu nên tên người Trung Quốc đó đã quay lại trả thù... .Hắn còn nói mọi chuyện đều do hai thầy trò người làm ra... Chính vì vậy giờ dân làng đang ráo riết truy lùng thầy... . Thầy mà đến đó họ sẽ đánh chết mất..

Tư tức giận quát:

- Vô lý, sao có thể như thế được, thầy trò tôi muốn cứu giúp dân làng này không quản ngại đường xá đi đến từng nhà để mong sao mọi người qua được cái nạn này. Nay không nghe thầy tôi dẫn đến họa sát thân, sao giờ lại đổ hết lên đầu chúng tôi được. Thật là làm ơn mắc oán mà... .

Thầy Tàu lắc đầu ngẫm lại xuống ghế đưa tay bảo Tư nói khẽ lại, ông tiếp:

- Không thể trách người dân được, từ xưa đến nay chuyện ma quỷ vốn chỉ là thứ để hù dọa con người. Cuộc sống cái gì cũng có hai mặt t ần tại song song, thiện ác, tốt xấu, có tin thì cũng có nghi. Nhất là khi mất đi một thứ gì đó quan trọng con người ta có hai cách để vượt qua. Một là nhờ cậy thần thánh, hai là đổ cho ma quỷ gây nên để nuôi lòng thù hận. Đó cũng là lý do vì sao lại chia thành tam giới Th ần - Nhân - Quỷ. Và đó cũng là lý do vì sao con người lại được xếp ở giữa. Vì tâm h ồn và lòng tin của con người sẽ tạo ra Th ần hay biến ra Quỷ. Họ suy cho cùng cũng chỉ là người trần mắt thịt không thể nhìn thấu được sự việc. Bản thân ta là một đạo sĩ có

một chút căn cơ nên thấu hiểu được ma quỷ, còn ví dụ con hãy đặt bản thân vào người đàn ông đã mất đi hai đứa con đó con sẽ hiểu... Hơn nữa giữa Chính và Tà nó chỉ cách nhau một sợi chỉ.

Tư im lặng nghe thầy giải thích, vị gia chủ nghe xong vội quỳ xuống nói:

- Thầy thật có tấm lòng nhân hậu, nhưng chính vì thế con càng không thể để thầy đến đó được. Ngay bây giờ đây có nói gì họ cũng sẽ không tin, cũng may những ngày qua ở đây khi ra ngoài hai người đều đi vào lúc vắng và trở về vào lúc sẩm tối nên không có ai phát hiện ra. Hay là... hay là con có ý này... .

Thầy Tào đỡ chủ nhà dậy rồi đáp: - Người có gì cứ nói...

Vị gia chủ ấp úng:

- Hay đêm nay con sẽ ra ngoài thăm dò, nếu không có ai thì con sẽ đưa hai người ra khỏi làng... .

Thầy tào vuốt chòm râu bạc rồi cười:

- Nếu chủ nhà đây sợ liên lụy thì hai thầy trò ta sẽ đi ngay bây giờ... Nhưng bảo ta rời khỏi làng thì ta sẽ không đi. Vị gia chủ vội vã nói:

- Dạ không... Con không có ý đó... Con chỉ lo cho thầy và cậu đây sẽ gặp nguy hiểm khi dân làng phát hiện ra. Từ xưa đến nay tuy dân ở đây rất hiền lành nhưng những việc như trộm cắp, giết người họ đều đánh chết, đến lúc có người đến giải quyết cũng không thể làm gì vì cả làng đều đứng ra nhận tội. Có thể nói ở đây phép vua còn thua lệ làng, nguy hiểm lắm..

Thầy tào đáp:

- Cảm ơn người đã lo lắng cho hai thầy trò ta, nhưng chuyện trốn đi thì ta không làm. Chỉ mong người tiếp tục cho ta ở lại đây thêm ít hôm nữa, sau khi xong chuyện này ta sẽ đi. Tuy ta không chắc sẽ làm được gì nhưng

nếu ta bỏ đi thì ta chắc chắn người dân ở đây sẽ chết hết. Ta không thể làm như vậy được... .

Tư nhìn sư phụ thở dài:

- Nhưng rõ ràng người ở đây đang muốn tìm thầy trò ta để trả thù mà..?

Thầy tàu mỉm cười:

- Nếu ta cũng nghĩ như họ thì ta đâu phải là ta nữa...

Vị gia chủ nghe vậy cúi đầu cảm tạ thầy Tàu:

- Con đội ơn thầy, ơn này của thầy đối với gia đình con, đối với cả làng này con sẽ không bao giờ quên. Không có thầy chắc chúng con cũng chỉ biết ngửi đờn chết...

Thầy Tàu khẽ thở dài đáp:

- Ta làm vậy cũng chính vì bản thân ta mà thôi..

Quay sang Tư thầy Tàu nói tiếp:

- Nhưng vẫn cần có người đến đó xem xét, thăm dò ngôi nhà và cách mà hai đứa trẻ biến mất ra sao. Con phải đi, nhưng cần cải trang che mặt mũi lại tránh để họ nhìn thấy...

Vị gia chủ sốt sắng:

- Vậy để con đi cùng cậu ấy, dù sao con cũng là người trong làng. Hơn nữa con có thằng người họ hàng cũng trạc tuổi cậu ta, đi với nhau sẽ không bị nghi ngờ. Chỉ cần mặc thêm cái áo khoác ngoài, đội thêm cái mũ là không ai nhận ra đâu.

Thầy tàu đồng ý, Tư theo vị chủ nhà đi ra ngoài, đi ngang đường Tư thấy phần lớn các nhà đều đóng cửa cẩn thận, rất ít người đi ra ngoài. Chủ nhà nói:

- Bắt đầu từ khi tin đồn rộ ra có kẻ giết trẻ con cả làng ai nấy đều lo sợ và cảnh giác. Tôi nghe nói họ chỉ lập một đội gồm các thanh niên khỏe mạnh sẽ tăng cường tuần tra vào ban đêm, ngăn cản người lạ đi ra, đi vào bên trong làng. Cậu phải cẩn thận, ai hỏi cứ nói là em con cô con cậu của tôi nhà ở gò đá phía cuối làng.

Tư gật đầu ghi nhớ, phiên chợ thường ngày tấp nập nhưng hôm nay bỗng dưng ảm đạm đi một cách lạ thường. Rẽ vào cái ngõ mà hai bên đường có rất nhiều những rặng xương rồng đầy gai mà người dân tận dụng luôn làm hàng rào, đi khoảng chừng 100m nữa thì Tư đến đứng ngôi nhà hôm trước mà hai thầy trò bị đuổi đi. Tiếng khóc như xé nát cổ họng vọng ra từ trong ngôi nhà, bên ngoài người người nhốn nháo. Hàng xóm, gia đình, những người đến xem cũng khá đông... .Khó có thể len vào bên trong, bên ngoài người làng bắt đầu có những tin đồn:

- Khổ thật, hai đứa con ngủ ở gian trong cách phòng bố mẹ có một bức vách thôi mà sáng mẹ vào trong gọi hai con dậy, gọi mãi không thấy đứa nào thừa... .Lật chăn ra thì cả một vũng máu còn chưa khô... .Nhưng ngay cả xác của hai đứa nhỏ còn chẳng thấy đâu.

Người khác nói tiếp:

- Không thấy xác nhưng quần áo thì bị xé vụn ra nhiều mảnh, xen lẫn còn nhúm tóc trong vũng máu. Chính tôi ở gần đây chạy sang nhìn còn phát hoảng, lúc đó chị vợ như phát điên cứ đòi tự tử... .Sao lại có thể giết trẻ con một cách man rợ như vậy được..

Câu chuyện vẫn được tiếp tục:

- Bà điên à, làm gì có ai lại ra tay như vậy được... Nghe thấy bảo là có thầy bùa, thầy yểm gì từ Trung Quốc sang sử dụng bùa yểm nên chúng nó mới chết mà không thấy xác như vậy đấy. Có khi cả người biến thành máu hết rồi... ..Bà không biết chứ tại trung quốc nó lắm trò lắm...

Người kia đồng tình:

- Ông nói tôi mới nhớ, đúng là hôm nọ có một ông già, già lắm phải tầm 100 tuổi, mặt mũi nhìn kinh lắm, như ma ấy cứ đi trong làng xong nhòm ngó, thì thoảng lại ghé vào một nhà. Đấy bây giờ không biết được thế nào, cái làng này như có ma ấy, hồi xưa xưa thì chùa chiền có người treo cổ gõ không xuống. Từ đó ngôi chùa thành chùa ma luôn không ai dám bén mảng. Bây giờ thì lại trẻ con bị giết... .Thôi tôi đi về đây, cứ đóng cửa ở nhà cho chắc.

Tiếng khóc bên trong vẫn thấm thiết đến tận cả lòng, những người bên ngoài không còn gì xem nữa cũng dần dần lục tục kéo nhau đi về. Vừa lúc đó có một thanh niên dạng như công an bây giờ đi từ trong ra, vừa may đó là người quen của vị chủ nhà, chủ nhà liền gọi với:

- Cảnh... .cảnh... .lại đây bác hỏi... ?

Anh thanh niên quay lại nhận ra người quen:

- Ơ, bác Phúc đấy à... ? Sao bác cũng đến đây xem cái này làm gì... ?

Vị chủ nhà hỏi nhỏ:

- Ủ, bác cũng tò mò... Mà trong đấy có gì mà sáng giờ dân làng đồn ầm lên thế. Anh thanh niên đáp:

- Hai đứa trẻ bị giết, nhưng chúng cháu vẫn chưa phát hiện được gì. Trong gian nhà chỉ còn mấy mảnh vải được xé ra mà theo mẹ tui nhỏ đấy là quần áo hôm trước hai đứa mặc. Trên giường thì bê bết máu, trong vũng máu đó chỉ còn lại chút tóc, một vài cái răng với cả móng tay móng chân... ..Kiểu như hai đứa nhỏ bị ăn thịt vậy... Chính vì vậy nên tạm thời mọi thứ vẫn còn lộn xộn lắm. Bọn cháu đã bao giờ phải chứng kiến cảnh này đâu, trong kia có người còn sợ không dám nhìn kia kìa... .Mà chuyện này nghiêm trọng lắm, bác cũng phải cẩn thận... Còn chưa biết kẻ nào gây ra việc này đâu... Dân làng thì đang kháo nhau là do thầy bùa với ma quỷ... ..

Tư làm bộ quay mặt đi chỗ khác nhưng lắng nghe từng chi tiết, vị chủ nhà hỏi tiếp: - Thế không phát hiện được manh mối gì à..?

Anh thanh niên trả lời:

- Có bác ạ, trong nhà toàn vết chân trần dính bùn đen, nhưng vết chân như thế cũng không thể xác định là của ai. Chỉ biết chỗ bùn đó thối lắm, mà tài hai đứa trẻ bị giết ngay trong nhà mà bố mẹ không biết gì. Cửa họ cũng nói là có cài then cẩn thận nhưng đến sáng thì thấy bung ra. Trong khi đó chỉ có người bên trong mới mở được chốt... .Mà thôi cháu phải đi đây, bác nhớ bảo bác gái giữ em cẩn thận. Vụ này rõ ràng nó nhằm vào trẻ con, vì hai bố mẹ nằm ngay bên gian ngoài có bị gì đâu...

Vị gia chủ đáp:

- Ủ, bác biết rồi, bác gái với em về quê ngoại hai hôm nay rồi có nhà đâu. Nên bác này đi chợ thấy họ đồn âm lên, tò mò bác ghé qua xem chút thôi. Bác cũng về giờ đây... ..

Anh thanh niên chào vị chủ nhà rồi vội đi mất, vị chủ nhà kéo Tư đi khỏi chỗ đó rồi nói:

- Thằng cháu tôi, con người em... Trước tôi cũng giúp đỡ quà cáp cho nó được chút cước sắc trong làng. Đấy ban nãy cậu cũng nghe nó nói rồi đấy, dân làng ở đây bây giờ bán tín bán nghi, mà chuyện xảy ra hãi hùng như thế chỉ nghe thôi tôi cũng thấy rùng mình. Giờ sao hả cậu... .

Tư kéo lớp cổ áo che miệng xuống rồi trả lời:

- Có lẽ bây giờ chúng ta phải quay về nhà nói với thầy tôi những đi đâu vừa nghe được, trên đường về nhờ ông chú ý giùm tôi những ngôi nhà này xem họ còn để không..?

Vị chủ nhà thắc mắc: - Để cái gì cơ... ?

Tư đáp:

- Để bùa, chẳng là mấy hôm trước thầy trò tôi có dán những lá bùa vào một vài ngôi nhà có trẻ con, và họ đồng ý... .Theo như thầy tôi dự đoán thì tuy bùa ấy chưa chắc đã ngăn được nó nhưng vẫn có chút tác dụng. Nghĩa

là nó sẽ chọn những ngôi nhà có trẻ con nhưng không có bùa như nhà ban nãy trước. Đó cũng chính là lý do mà hôm qua thầy bảo tôi xé hết bùa đã dán trước đó đi để dụ nó... .Nếu quả thật suy nghĩ của thầy đúng thì nhiều khả năng nhà ông nó sẽ đến trong nay mai. Tôi cần ông nhìn xem những lá bùa ở mấy nhà đó còn không..? Nếu không thì có nghĩa họ đã sợ mà xé ra, như vậy rất nguy hiểm...

Tư vẫn nhớ những ngôi nhà được dán bùa trong làng, đi một vòng Tư thở phào nhẹ nhõm vì bùa được dán ở mấy ngôi nhà đó vẫn còn nguyên. Có lẽ họ nghe được tin hai đứa trẻ bị giết và nhớ lại lời thầy Tầu dặn dò hôm nọ nên không dám xé bùa. Tất cả vẫn chỉ là suy đoán nhưng việc đã có trẻ em bị giết là sự thật, hai người rảo bước quay về nhà với những thông tin quý giá mà người cháu vị gia chủ vừa cung cấp với hi vọng thầy Tầu sẽ phát hiện ra được điếu gì đó từ những manh mối này.

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đi Tìm Vết Bùn Đen.

Chap 13: Đi Tìm Vết Bùn Đen... .

Trở về đến nhà Tư nhìn trước ngõ sau thấy không có ai mới đẩy cửa cùng vị gia chủ bước vào. Trong phòng khách thầy Tầu vẫn ngồi đó chờ đợi, vừa thấy Tư ông vội hỏi:

- Sao rồi, con đi đến đó có phát hiện ra điều gì không... ?

Tư tháo mũ, cởi cái áo cao cổ che kín miệng rồi trả lời sư phụ:

- Dạ thưa thầy, con với vị chủ nhà đây cũng nghe ngóng được một chút thông tin. Đầu tiên đó là ngôi nhà mà có hai đứa trẻ con bị ăn thịt đó chính xác là ngôi nhà mà hai thầy trò mình ghé qua. Trong gian phòng hai đứa trẻ trong vũng máu còn sót lại một ít thịt, móng tay, móng chân, răng tóc... Chắc chắn là của bọn nhóc rồi, cánh cửa ở ngôi nhà tuy đã được cài then bên trong nhưng vẫn bị mở ra một cách bất ngờ mà hai vợ chồng nhà đó không hề biết gì cả. Cuối cùng là trong nhà có in lại vết chân dính một thứ bùn đen rất hôi thối... .Và còn điều này nữa, hiện tại trong làng mọi người đang lập thành một đội có thể là đang tìm cách truy bắt thầy trò mình vì họ đều nghĩ chuyện này do thầy và con yểm bùa tạo ra...

Thầy Tầu đắm chiêu suy nghĩ, lát sau ông khẽ nói:

- Vết bùn đen hôi thối à... ? Giá mà mang được loại bùn đấy về đây thì ta sẽ có thể tìm được xuất xứ của loại bùn đó. Nhiều khả năng nơi ấy chính là chỗ con quỷ đang ẩn náu, bởi vì dù đã nhập hồn vào cương thi hóa quỷ nhưng vào ban ngày nó vẫn không thể ra ngoài. Chắc chắn nó phải chui vào nơi nào đó âm u để giấu mình chờ đến ban đêm... Bùn đen à... ?

Mọi người im lặng suy nghĩ, thầy Tầu hỏi vị gia chủ:

- Ở trong làng này có nơi nào mà người biết dạng như bùn lầy, ẩm ướt hay có chỗ nào mà dân làng rất ít khi lui tới vì sợ không... ? Vị gia chủ im lặng suy nghĩ rồi nhăn mặt đáp:

- Nếu là bùn thì chỉ có mấy chỗ ven sông thôi thầy, hơn nữa lại là bùn đen thì con nghĩ không có đâu. Vì đường xá ở đây tuy thô sơ nhưng mấy hôm nay cũng đâu có mưa mà có sinh lầy được. Còn nơi nào dân sợ hãi ít đến thì chỉ có ngôi chùa nằm ở cuối sông, ngôi chùa đó đã từng được truyền tai nhau là ngôi chùa ma vì có người treo cổ chết ở đó. Con cũng chưa dám đến đó bao giờ, đi qua thôi cũng lạnh hết sống lưng rồi.

Tư nói tiếp:

- Ngôi chùa đó chính là nơi mà thầy trò ta nhìn thấy xác của lão... .

Thầy Tàu gật đầu:

- Chính là nơi đó, nhưng chắc chắn nó đã bỏ ngôi chùa đó để tìm chỗ mới. Ngôi chùa đó nếu ta đoán không nhầm thì chỉ là nơi lão giả sư, tạo ma, khiến quỷ dọa nạt mọi người để lão ở bên trong yểm bùa cương thi. Và khi đã thành công lão từ bỏ cái xác già nua nhập hồn vào xác cương thi để mong muốn được hóa quỷ bằng cách ăn thịt trẻ con trong làng. Con quỷ xuất thân từ đó nhưng nó không ở đó... .

Tư thở dài;

- Vậy thì vết bùn đó có thể là ở đâu được chứ... ?

Thầy Tàu cau mày đáp:

- Nghĩa địa... .Chính xác là nó từ nghĩa địa...

Chủ nhà vội nói:

- Thầy nói nghĩa địa sao... ? Nhưng nghĩa địa của làng con hiện tại nằm ở nơi khô ráo, ở một bãi đất khá rộng ở phía cuối làng, chỗ đó đâu có kênh

rạch gì... ? Hơn nữa ở đó luôn có người trông coi nếu có gì lạ có lẽ người ta sẽ biết vì nghĩa địa đâu phải lúc nào cũng có người ra vào..?

Tư nhìn chủ nhà lắc đầu:

- Chúng ta đang nói đến ma quỷ đó, không phải người bình thường đâu. Ông đừng dùng suy nghĩ đơn giản như vậy..? Cửa khóa, cài then trong sàng đây hai đứa trẻ còn bị ăn thịt kia kìa...

Thầy tâu giải thích:

- Đúng là khi chôn cất người chết bình thường người ta sẽ chọn những gò đất cao để đào huyệt. Tất nhiên vùng đất được chọn làm nghĩa địa cũng rất sạch sẽ, thoáng đãng nhưng đó chỉ là trên bề mặt. Có những huyệt khi đào sâu xuống dưới sẽ gặp mạch nước, và đào sâu thì sẽ gặp một lớp bùn. Cái ta đang nghĩ đến đó chính là con quỷ đang ẩn mình dưới một ngôi mộ, thậm chí là ở dưới một chiếc quan tài. Thứ bùn bình thường mọi người thấy có màu nâu, nhưng trước đây ta từng kể rằng những nơi mà cương thi hay quỷ nhập tràng ở đâu phát ra mùi hôi thối. Hai người còn nhớ chỗ đất nơi xác con gà chết ngoài vườn chứ. Chỗ đất đó cũng bị biến thành màu hơi đen, bốc mùi vì con quỷ từng ng ồi ở đó ăn thịt.

Tư như vừa được vỡ ra, mắt Tư sáng lên nghe sư phụ lý giải tiếp:

- Chính vì vậy ta mới suy đoán nó đang ở dưới mộ, trốn trong chiếc quan tài và quan tài đó có thể đã rất lâu năm, bị nứt, bị rỉ nước... ..Và khi nó xuất hiện thứ bùn đen trong quan tài đó chính là dấu vết nó để lại nơi hai đứa trẻ bị ăn thịt.

Tư vỗ đùi khâm phục sư phụ rồi nói:

- Thầy nói không sai, bao năm qua đi theo thầy làm nghề bốc mộ, quả thật nếu gặp phải những ngôi mộ nằm trúng mạch nước hoặc gần kênh rạch, sông ngòi mỗi lần mở nắp qua tài ra đều có nước và bùn bên trong. Có lần còn thấy cả những con cá da trơn quẫy tung bùn đất bên trong quan tài lên ấy chứ... ?

Vị gia chủ tròn mắt ngạc nhiên:

- Sao trong đó lại có cả cá được, khó tin quá...

Tư khế cười r ồi nói:

- Lần đầu gặp chuyện đó như ông tôi cũng thấy hoảng, tại sao một con cá to như cổ chân lại có thể nằm ngay ngắn trong cái quan tài kín như bưng ấy được. Vậy mà lại có đây, có con thì đen xì như cục than, có con thì trắng ỏn, có con thì màu vàng óng ánh... ..Đã bảo chỉ làm cái nghề như thầy trò tôi đây thì mới nhìn được những thứ mà người bình thường cả đời không bao giờ thấy được. Lý do thì cũng chẳng có gì, chỉ là những quan tài được chôn ở đó bị nước ngấm vào nhiều năm thì sẽ mục d ần, gặp đúng mạch nước thì nước sẽ rỉ vào bên trong, còn chỗ nào gần kênh rạch thì chẳng có gì lạ khi trứng cá hoặc những con cá nhỏ cũng theo nước từ kênh rạch chảy vào bên trong qua vết nứt, qua lỗ nhỏ trong quan tài. Mà cá da trơn thuộc loài ăn tạp, mùi thịt thối rửa sẽ thu hút chúng, việc áo quan bị nước làm mục cũng là khả năng để chúng phá lớp gỗ mục mà chui vào trong. Sống trong quan tài lại sẵn có thịt người ở đó bảo sao vài năm sau khi cải táng mở nắp quan tài ra con nào cũng béo tròn béo trục, da căng bóngNghĩ đến thôi cũng ghê hết người r ồi... Cũng chính vì thế mà truyền thuyết cá th ần mới xuất hiện... .Th ần hay không thì tôi không biết chỉ biết là làm gì có ai đủ bản lĩnh để mà ăn những con cá đó.

Vị gia chủ vừa nghe, vừa tưởng tượng r ồi lắc đầu ngao ngán. Tư nói với sư phụ: - Vậy thưa thầy, bây giờ con có cần đi đến nghĩa địa đó để tìm hiểu không ạ... ? Thầy Tầu gật đầu đáp:

- Tất nhiên là con phải đi r ồi, không những con mà cả ta cũng phải đi... Vì ta đi chỉ cần đến đó thôi ta sẽ có cách phát hiện ra mùi của nó. Tuy ở nghĩa địa chôn người chết tất nhiên sẽ nồng nặc mùi tử khí, đó cũng chính là lý do vì sao ta càng khẳng định chuyện con quý đang trốn ở nghĩa địa vì ở đó nó sẽ khó bị phát hiện. Nhưng với ta thì ta sẽ có cách... .

Tư vội ngăn sư phụ:

- Không được đâu thầy, thầy mà đi ra ngoài bây giờ sẽ bị lộ ngay. Ở làng này người già như thầy không còn nhiều, hơn nữa cả làng đang truy tìm thầy. Thầy mà đi ra ngoài họ sẽ không tha cho đâu. Trước khi tìm được con quý thì thầy đã bị họ giết rồi... .Hãy để con đi, dù sao con cũng là thanh niên sẽ dễ giấu thân phận hơn.

Chủ nhà nói:

- Đúng vậy, thầy yên tâm con sẽ tiếp tục đi cùng cậu ấy... .Thầy mà đi sẽ nguy hiểm lắm...

Thầy Tàu lưỡng lự:

- Nhưng nếu ta không đi thì dù có phát hiện được nó hai người cũng sẽ không làm gì được. Hơn nữa ở đây chỉ có ta là có cách để tìm được nó, cho dù nó có ở đó thì với hai người cũng không phân biệt được gì... ?

Cách này không được, cách kia không xong... .Mọi thứ càng lúc càng rối rắm... .Tư nhất định không cho sư phụ đi vì bên ngoài đang bị truy tìm gắt gao. Nhưng nếu thầy Tàu không đi thì cũng khó mà phát hiện được manh mối. Bất chợt thầy Tàu gọi Tư vào trong phòng rồi khẽ nói nhỏ:

- Thực ra ta vẫn còn một cách, nhưng cách này sẽ khiến con trở nên mệt mỏi vì bản thân con sẽ bị yểm... .Những năm còn sống ở trên miền sơn cước tại Việt Nam trước khi ta ra tay giết vợ con, thời gian đó ta cũng có tìm hiểu về một thứ mà những gã thầy Mo gọi là Ngải. Con cũng biết bản thân ta xuất phát từ học nghề của đạo sĩ nên rất hứng thú với những chuyện kỳ ma, dị đạo. Với khả năng cùng căn cơ trước đó của mình ta cũng học được một chút ít về Ngải. Ngải không xấu, chỉ có người dùng nó vào mục đích xấu thì nó mới xấu. Khi ta tìm hiểu về Ngải cũng với mong muốn là dùng để cứu người... .

Thấy sư phụ lại nhắc tới chuyện xưa rồi buồn bã Tư nói:

- Có cách gì để thầy ở nhà an toàn con cũng xin nghe, những việc thầy làm cho đến bây giờ con còn chưa báo đáp được chút nào. Thầy Tàu mỉm cười:

- Con nghe ta nói hết đã, Ngải thực chất là một loại thuật ám thị, có thể sai khiến kẻ bị yểm. Ta chính là ví dụ rõ nhất cho việc đó... .Nhiều lúc ta nghĩ có lẽ ta đã quá tham lam khi tìm hiểu về bùa Ngải để rồi chính ta bị thứ bùa Ngải đó hại. Vậy nên ta đã từng thề sẽ không bao giờ nhắc đến Ngải nữa. Nhưng hôm nay có lẽ ta sẽ làm trái lại đi đâu đó, ta sẽ yểm lên người con. Có nghĩa là con đi nhưng ta vẫn có thể sai khiến hành động, lời nói của con, cũng như nhìn được những thứ con thấy. Nhưng ta không phải thầy Mo cao tay nên loại Ngải của ta cũng không mạnh được như họ. Có đi đâu người bị yểm sẽ mất đi thần sắc và rất mệt mỏi đấy.

Tư vội đáp:

- Có cách hay như vậy sao thầy không nói từ đầu... Thầy làm đi, con không sợ đâu, mệt mỏi mà giúp được người con không sợ đâu..

Thầy Tào gật đầu, ông lấy tóc của Tư xong bảo Tư đi ra ngoài. Còn một mình ở bên trong thầy Tào làm bùa rồi đốt chung với tóc của học trò, sau đó ông cắt máu nhỏ vào đám tro, miết chỗ tro đen ấy thành một cục tròn... .Tiếp đó ông nẩy trong tay nải ra một cái phong bao nhỏ màu trắng đục có một sợi dây đen như dùng để đeo vào cổ. Mở phong bao ra thầy Tào bỏ phần tro đen ban nãy vào trong. Đặt phong bao trên bàn thầy Tào đốt nhang cầu khẩn những câu chú vô cùng khó hiểu. Cuối cùng ông tiếp tục cắt máu ở lòng bàn tay cho máu chảy thẳng xuống phong bao trắng, máu cứ thế chảy cho đến khi chiếc phong bao đổi sang màu đỏ au. Đáng ngạc nhiên máu từ tay thầy Tào chảy xuống bị chiếc phong bao hấp thu hết không vương ra bàn một giọt nào.

Tiếp tục đọc chú, tầm 1 tiếng sau thầy Tào bước ra gọi Tư lại và nói:

- Con đeo cái này lên người rồi đi cùng chủ nhà đây đến nghĩa địa... .Mọi việc còn lại để ta lo... À còn đi đâu nữa... Nếu phát hiện ra đi đâu gì bất thường mà con không thể nghe thấy ta nói thì cả hai phải bỏ chạy khỏi nơi đó ngay không được nán lại... ..

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đêm Thứ Hai...

Tư gật đầu vâng dạ rồi lại đội mũ che mặt đi theo chủ nhà đến nghĩa địa cuối làng. Giữa trưa trên con đường đất đầy nhấp nhô những viên đá cuội hai người đàn ông lấm lét bước đi về phía cuối làng, nơi có những hàng bạch đàn trải dài hai bên. Thời tiết se lạnh, những cơn gió khẽ thổi qua khiến Tư có chút rùng mình. Đi bộ được cũng khá tốn thời gian, đứng trước lối vào khá tiêu điều, Tư ngap lập tức có một cảm giác lạ lạ, dường như cơ thể Tư có chút gì đó thay đổi. Và rồi Tư nghe thấy giọng của sư phụ vắng vắng bên tai:

"Đừng... bước... vào... vội.."

"Bắt... đầu... từ... bây... giờ... ta... sẽ... đi... đâu... khiến... con.."

Vậy là chuyện thầy Tào yểm bùa Ngải lên người Tư để sai khiến là có thật, Đang ngờ ngác không biết bắt đầu từ đâu thì ở dưới cánh đồng có một ông bác cũng phải tầm 50 tuổi bước từ trong ngôi nhà lá đi ra gọi với lên trên:

- Hai người đi thăm mộ đấy à..? Cứ vào đi nhé... Tôi đang ăn dở bát cơm...

Người chủ nhà đi cùng với Tư (ông Phúc) vẫn đang bối rối thì Tư (lúc này đang là thầy Tào) chạy xuống bên dưới cánh đồng gọi theo: -ý ấy... .bác ơi cho cháu hỏi chuyện một chút... Bác cứ ăn cơm xong đi đã..

Ông bác quay lại cười:

- Vậy hai người cứ ngồi ngoài bàn uống nước đợi tôi một chút, cũng xong rồi đây... Có mỗi mình nên nhanh thôi.

Ngôi nhà tranh vách đất nằm trên bãi đất giữa cánh đồng ven đường khá t ỉ t ỉ, chẳng có đồ vật gì ngoài bộ bàn ghế đặt ngoài sân, gọi là sân cho sang chứ thực ra là rìa bên mép cửa sổ của ngôi nhà, một cái dây phơi treo đôi ba bộ quần áo cũ kỹ đã sờn cả vải, bên trong nhà độc một chiếc giường bằng nứa khá sập sệ, hai cái n ỉ cũ, vài cái bát, cái đĩa ... Dọn dẹp xong xuôi ông bác bước ra cười:

- Bên trong nhà cũng không có gì nên thôi ng ỉ ngoài cho nó thoáng, thế hai người đi thăm mộ hay gì mà không vào..? Có chuyện gì muốn hỏi tôi à, hay là đi tìm mộ... ?

Ông Phúc cười r ỉ nói:

- Anh có nhận ra tôi không..? Ông bác nhìn r ỉ đáp lại ngay:

- Nhà anh mới bốc mộ cho ông cụ ở đây mấy hôm trước chứ gì... Chuyện ở ngoài tôi không biết chứ chuyện ở cái nghĩa địa này chẳng có gì mà tôi không nhớ...

Tư bèn hỏi tiếp:

- Nói vậy chắc bác phải ở đây lâu lắm r ỉ nhỉ..? Ông bác trả lời:

- Nhà tôi chính là ngôi nhà mọi người đang ng ỉ ở đây, tôi ở đây còn trước khi dân làng thống nhất để chỗ này làm nghĩa địa. Cũng chính vì vậy mà trưởng làng cùng mọi người giao cho tôi nhiệm vụ canh nghĩa địa luôn, ban đầu cũng còn hơi sợ, sau quen dần giờ có chuyển đi chỗ khác có khi lại thấy nhớ. Với lại bà nhà tôi mất sớm, chết cả mẹ lẫn con... .Tôi ở đây cũng là để gần gũi với hai mẹ con họ... Ngày nào tôi chẳng đi dạo quanh mấy vòng nghĩa địa, thế nên mộ phần của ai chỉ cần nói tên là tôi d ắt đến tận nơi... Thế cuối cùng hai người muốn hỏi gì nào... ?

Tư nhìn ông lấy làm đáng tiếc r ỉ khẽ nói:

- Dạ cũng không giấu gì bác, cháu cùng bác Phúc đây hôm nay đến đây muốn hỏi qua chút về chuyện m ồ mả..? Chẳng là mới đây cháu cũng có giúp nhà bác Phúc bốc mộ, nhưng mới được mấy hôm có đi xem th ầy thì

người ta nói sau khi chuyển về đây dường như không đúng Huyệt Kết, ngược lại còn chạm vào mạch nước thành ra bị cụt quả trách. Nhưng bác Phúc đây cũng nói trước khi chọn huyệt mới cũng có nhờ người xem và được biết khu này là gò đất cao không có ảnh hưởng gì... Nên nay hai bác cháu muốn qua xem lại một vòng, tiện ban nãy thấy bác nên muốn tham khảo chút ý kiến..

Ông bác canh nghĩa địa xưa tay:

- Chết thật, m ồ mả mới bốc xong mà đã vậy rồi á... Nhưng có chắc không chứ bao năm nay có nhà nào than vãn về chuyện long mạch, hay mộ kết hay mạch nước gì đâu nhỉ..? Cái này tôi cũng không rõ lắm...

Dần dần lần la câu chuyện Tư tiếp tục:

- Vậy dạo gần đây có ngôi mộ nào mà xuất hiện bùn đen vương vãi hay có hiện tượng gì lạ xảy ra trong nghĩa địa không ạ... ? Ý cháu là bác trông coi ở đây có thấy ai hay ra vào nghĩa địa lúc ban đêm, gần sáng không..?

Ông bác cười:

- Gồm t ần đó thì chỉ có ma chứ người nào dám bước vào đây, hơn nữa tôi còn có con chó xích ở sau nhà. Nói hai người không tin chứ tôi h ồi bà nhà tôi mất ở vậy một mình cũng buồn nên nuôi mấy đời chó rồi. Nhưng cứ hề nuôi chó ở đây thì chó không bao giờ sủa người, nhưng cứ đến đêm lắm hôm là nó sủa. Lắm hôm tôi cũng tò mò nhìn lên đường nhưng chẳng thấy ai. Vừa hai người xuống nhà đấy nó có sủa đâu, thế nên tôi nghĩ chó nuôi ở nhà tôi chỉ sủa ma. Nhưng dạo gần đây cũng chẳng thấy nó sủa gì vào ban đêm cả, nên tôi nghĩ cũng không có gì bất thường. Mà ngày nào tôi cũng đi mấy vòng, làm gì có thứ bùn đen nào vương trên mộ...

Tư nói:

- Hay bây giờ bác dẫn cháu với bác Phúc đi xem một vòng quanh đây được không ạ..?

Ông bác canh mộ đồng ý luôn, hai người đứng dậy đi theo người canh nghĩa địa dạo quanh những ngôi mộ lớn nhỏ trong khuôn viên chôn cất người chết. Quả thật khác với những nấm mồ được chôn nơi đồng không mông quạnh cỏ mọc tùm lum, những ngôi mộ trong nghĩa địa được sắp xếp theo những hàng lối rõ ràng, mộ to, mộ nhỏ đều có nhưng ngôi mộ nào cũng sạch sẽ, cỏ lá được cắt gọn gàng dưới bàn tay của người canh nghĩa địa. Ông bác canh nghĩa địa nói:

- Đấy hai người thấy đấy, ở đây sạch sẽ như vậy nếu có gì thì tôi sẽ biết ngay... .

Tư vội nói:

- Dạ cái đó cháu biết chứ, tại cũng đến đây rồi mà... Khổ cái thầy xem bảo thế thành ra gia đình mới phải xem xét thế này. Ông bác cười rồi đáp:

- Đúng rồi, các cụ đã từng nói sống vì mồ mà chứ không ai sống vì bát cơm. Chuyện gì thì chuyện nơi chôn cất của các cụ lúc nào cũng phải đàng hoàng. Nói đâu xa, đến như tôi đây thôi, tuy ở đây chỉ có mộ của hai mẹ con bà ấy nhưng ngày nào tôi cũng dạo quanh rồi cắt cỏ, dọn dẹp cho tất cả. Nghĩa tử nghĩa tận, nhưng cũng vì thế mà mọi người ở đây ai cũng quý mến cứ cho cái này cái nọ suốt, nhưng tôi cũng không dám nhận. Mình làm vì cái tâm mình cảm thấy thoải mái mà... .

Đi cũng đã hai vòng, ghé qua cả những nơi mà ông bác nói trời mưa dễ bị đọng nước cũng chẳng phát hiện ra gì khả nghi cả. Cũng đã chiều, mặt trời đang dần tắt nắng, ông bác canh nghĩa địa đang ghé qua mộ của vợ con nhìn ngắm rồi thấp nhang..Bác Phúc nói với Tư:

- Thế cậu có phát hiện được gì không..?

Tư khẽ lắc đầu, lúc này giọng thầy Tào lại vang lên:

" Ta cũng không cảm nhận thấy gì cả... Mọi thứ ở nghĩa địa này vẫn bình thường.."

" Có lẽ ta đoán sai rồi... .Con nên trở về đi.."

Tư tiến lại chỗ ông bác, chấp tay đứng trước mộ vợ con ông vái lạy rồi nói:

- Cũng sắp muộn rồi có lẽ cháu về đây... Nơi này thoáng đãng sạch sẽ như thế này làm sao có chuyện động mồ động mả được. Chắc thầy xem nhàn rồi... Ông bác lắc đầu lo lắng:

- Không nói thế được, thực ra trước kia khi người ta chưa biến nơi thành thành nghĩa địa thì bãi đất này cũng hoang vu lắm. Sau khi dân làng đồng ý chuyển những ngôi mộ về đây thì mới được chăm lo cải tạo thành thế này. Cũng tại trước đó mộ phần toàn chôn ở ngay cánh đồng, ruộng lúa bỏ bê lắm. Nghe đâu còn có người đi cuốc ruộng, cuốc kiêu gì mà chạm cả vào ván thiên... Chắc có lẽ quan tài đặt dưới đất ruộng, mùa xả nước bị úng rồi đẩy cả quan tài lên thành ra cuốc phải. Từ khi chuyển mộ về hết đây ai ai cũng yên tâm...

Từ lúc đó cũng chỉ biết ậm ờ gật đầu cho qua câu chuyện, chào ông bác Tư cảm ơn vì sự nhiệt tình ngày hôm nay rồi cùng vị chủ nhà ra về. Mặc dù đã đến cả nghĩa địa nhưng cuối cùng cũng vẫn không thu hoạch được điều gì cần thiết, trời càng lúc càng nhá nhem, hai người bước vội về nhà trong điệu bộ khá thất vọng. Đêm ngày hôm qua đã có hai đứa trẻ bị ăn thịt, trong khi con quỷ gây ra điều đó vẫn còn là một bí ẩn cực lớn... Còn dân làng vẫn đang ráo riết truy lùng người đang cố gắng tìm cách giúp họ là thầy Tàu... Quay về nhà, Tư cùng bác Phúc mở cửa đi vào, thầy Tàu đã đợi ở ngoài từ bao giờ, nhìn thấy hai người ông khẽ lắc đầu:

- Mọi chuyện không đơn giản như ta nghĩ... Ta không làm gì được rồi... Nếu như đêm nay con quỷ không đến đây thì ta cũng hết cách...

Mọi người ai nấy đều tỏ ra lo lắng, không có manh mối, không có gì đảm bảo rằng con quỷ sẽ đến đây cả. Nhưng đi đâu chắc chắn, đêm nay nó sẽ tiếp tục đi săn trẻ con là có thật. Thầy Tàu dặn dò:

- Đêm nay mọi người cần cố gắng thêm vậy, giờ chúng ta chỉ biết hi vọng mà thôi..

Tư cùng chủ nhà vâng dạ, sau khi cố gắng ăn chút đồ để lấy sức Tư cũng được thầy Tào giúp gỡ bùa yểm ra khỏi người. Màn đêm lại dần buông xuống, vẫn như đêm hôm qua, cái im lặng đến đáng sợ của bóng tối tiếp tục tái hiện. Nhưng có một điểm khác duy nhất đó là nỗi sợ con quỷ sẽ đến đã được thay bằng niềm hi vọng nó sẽ đến. Bởi sau khi hai đứa trẻ mất tích mọi người trong ngôi nhà đều hiểu được rằng cách duy nhất ngăn chặn chuyện này là giết được con quỷ.

Tiếng gà gáy báo hiệu trời sáng, một đêm nữa đã qua đi nhưng ngôi nhà vẫn chưa có gì thay đổi... Một đêm trôi qua trong sự yên bình đáng sợ bởi con mèo quái dị vẫn ghé mỗi đêm vậy mà đêm qua nó không xuất hiện... ..

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thêm Một Đứa Trẻ - Nguồn Gốc Của Bùn Đen

Ngồi nghe ông Tư kể cũng đã khá lâu đến lúc này mới thấy nhắc đến vợ con của người bốc mộ là có liên quan đến cái tiêu đề của chuyện mà ông Tư nói ban đầu: Người Mẹ Quỷ.

Tôi vội hỏi luôn:

- Thế có phải vợ người bốc mộ ấy là bà mẹ quỷ trong câu chuyện không ạ... ? Chắc bà ấy bị chết xong rồi mất cả con nên biến thành quỷ, ông trông nghĩa địa chắc chắn là che giấu vợ con mình rồi...

Mấy người làm cùng trong đội ông Tư cũng nhao nhao:

- Ủa đây tao cũng đoán thế ...

Tôi lấy làm lạ quay sang hỏi:

- Ở cháu tưởng mấy chú cũng nghe bác Tư kể chuyện này rồi cơ mà... ? Một ông trong đội nói:

- Ờ thì ban đầu nghe tao cũng cứ tưởng ông ấy nói đến cái chuyện mấy năm trước cũng nói về một người phụ nữ đang mang thai nhưng thai còn nhỏ hay vì một lý do nào đấy mà cô ấy không thông báo với người nhà. Cô ta bị tai nạn oto chết cả mẹ lẫn con... Sau thấy bảo lúc chôn có người cứ nghe thấy tiếng trẻ con khóc bên trong quan tài... Chứ chuyện này nào đã được nghe, bọn tao đi theo ông ấy làm cũng mới được mấy năm nay thôi..

Ông Tư làm chén rượu rồi khà một cái nói:

- Đừng vội đoán già đoán non, thế giờ có muốn nghe nữa không... ? Thắc mắc nữa thì giải tán cho tao uống rượu...

Cả bàn im bất vi chẳng ai muốn đang nghe một câu chuyện ma mà lại bị bỏ dở nửa chừng cả. Thấy ông Tư có vẻ gắt nên tôi cũng chỉ dám gật đầu nói: - Có nghe nữa chứ... Bác cứ kể tiếp đi... Cháu không dám hỏi gì thêm...

Im lặng cho bớt hơi rượu sộc lên ông Tư tiếp tục. Sau cái đêm thứ hai căng mắt ra canh chừng nhưng vẫn con quỷ ăn thịt trẻ con ấy vẫn không mò đến mọi người ai nấy cũng đều chán nản. Thầy tàu đã xuống dưới nhà ngửi suy nghĩ từ bao giờ, vị gia chủ đêm qua cũng không sợ hãi đến nỗi run rẩy như hôm trước. Trời vừa sáng là ông ấy nói:

- Hai thầy trò cứ ở trong nhà, con lại đi ra ngoài xem có tin tức gì không... ?

Thầy Tàu gật đầu đồng ý, ông Phúc đội nón bước ra cửa. Vừa bước ra đến ngoài cổng thì ông gặp một đội toàn thanh niên trai tráng trên tay cầm gậy gộc, cuốc, xẻng đi đến. Nhìn thấy ông Phúc một người chào:

- Bác Phúc đấy à, bác đi đâu mà sớm thế... .Đêm qua nhà bác có xảy ra chuyện gì lạ không... ?

Ông Phúc hơi giật mình nhưng vẫn bình tĩnh đáp:

- Tôi đi chợ, bà nhà tôi dẫn con gái về quê thăm ngoại cách đây 34 hôm rồi. Nhà có mỗi mình nên ăn gì thì tự đi mua về cho tiện, đỡ phải nấu nướng.

Người kia tiếp:

- Vậy nhà bác may mắn rồi, đỡ phải lo... Trong làng bây giờ đang có chuyện, bọn cháu phải đi tuần cả đêm giờ mới về đây... Nhưng cả đêm qua cũng không thấy gì, chắc lão thầy bùa ấy trốn mất rồi cũng nên...

Đang nói chuyện thì có một thanh niên khác chạy hốt hải đến với vẻ mặt tái mét:

- Không xong rồi... .Lại có trẻ con bị mất tích... Là nhà cô Thìn chỗ cánh đồng... Cả nhà đang lội xuống mương vừa khóc vừa tìm con kia kia..

Đám thanh niên vội vàng hỏi lại:

- Nó bị chết đuối hay sao mà lại mò dưới mương... ?

Cậu thanh niên vừa chạy đến thở hổn hển đáp:

- Không biết, chỉ biết sáng dậy bố mẹ không thấy con đâu... Con bé mới 5 tuổi, ngủ cùng giường với bố mẹ... .Không có vết máu... Cửa trong nhà mở toang, cũng như lần trước trên sàn nhà chỉ có vết chân lấm với bùn đen thôi. Vợ chồng cô Thìn vô vọng không biết tìm con ở đâu nên cứ lao xuống mương, chứ cánh cửa chốt trong con bé 5 tuổi với sao tới mà mở.

Từ bên trong nhà khẽ nhòm qua vết nứt cửa sổ cũng nghe được từng câu từng chữ, bên ngoài đám thanh niên hò nhau chạy đến chỗ cánh đồng nơi nhà cô Thìn có con bị mất tích. Ông Phúc cũng vội vã chạy theo sau, quay lưng lại Tư nói với sư phụ:

- Nó lại bắt thêm một đứa nữa rồi thầy ạ...

Thầy Tào lặng im một lúc rồi khẽ nói:

- Nếu không tìm được nó e rằng chưa đến 2 tuần trẻ con của làng này sẽ chết hết.

Vậy mà giờ ta vẫn chẳng thể nào biết được nó ở đâu... Chẳng lẽ ta phải chấp nhận để yên cho nó ăn thịt hết người này đến người khác mà vẫn phải ngồi đây sao... ?

Tư nhìn thầy Tào biết sư phụ đang rất dằn vặt, những ngày qua ông đã hao tâm tổn sức đến kiệt quệ, nhìn ông già đi trông thấy. Vì chuyện này mà ông đã cắt rất nhiều máu để làm bùa mong sao tìm ra con quỷ giải cứu cho làng này thoát khỏi đại họa. Nhưng đến nay con quỷ ở đâu ông vẫn chưa thể biết vậy mà hai ngày đã có 3 đứa trẻ bị mất tích. Quá khư đau thương ngày xưa vẫn ám ảnh ông mỗi ngày, giờ đây lực bất tòng tâm nhìn những đứa trẻ con trong làng đang bị ma quỷ làm hại ông là người đau đớn, thấu hiểu hơn ai hết.

Tầm gầi tiếng sau ông Phúc quay về, khẽ nhòm trước ngó sau xem có ai theo dõi không ông Phúc mới chốt chặt cửa bên trong, mặt mày có chút vui mừng ông Phúc đi lại chỗ thầy Tàu khẽ móc trong bụng áo ra một gói vải màu đen. Hình như miếng vải đó được xe ra từ quầi của ông. Từ từ giờ miếng vải đen ra, một mùi thối nồng nặc lập tức tỏa ra khắp ngôi nhà. Thầy Tàu mở to mắt nhìn vào miếng vải đen nói:

- Đây... đây chính... là... ?

Ông Phúc vừa bịt mũi vừa trả lời:

- Dạ thưa thầy, đúng vậy... Đây chính là chỗ bunn sót lại trong nhà cô Thìn có con gái mất tích đêm hôm qua. Hôm qua thầy nói nếu có chỗ bunn ấy thầy sẽ đoán được con quầi nó đang ở đâu nên con phải cố gắng lắm mới lấy được một ít từ nhà cô Thìn đấy ạ...

Tư thắc mắc:

- Tại sao ông lại lấy được... ? Ông Phúc nói:

- Cũng may sáng nay vừa đi ra cổng thì gặp đội trai làng đi tuầi, đúng lúc đó có tin báo nhà cô Thìn con gái bị mất tích nên tôi chạy theo đám trai làng đến đó. Vì cũng vẫn còn sớm nên nhà cô Thìn chưa đông người, với lại mọi người vì không thấy máu me gì trong nhà nghĩ con bé bị bắt cóc mang đi nên chạy khắp nơi tìm, người tìm dưới nương người đi hỏi han nên tôi theo chân đám trai làng vào trong nhà. Nhớ lời thầy nói hôm qua tôi vội dẫm chân lên đám bunn đen đó, sau đó ra ngoài chỗ vắng xé miếng vải ở quầi gói chỗ bunn dưới dép lại. Quả thật loại bunn này nó thối còn hơn cả phân nữa...

Tư gật đầu ra đi đầu ông Phúc thông minh, nhìn vào chỗ bunn đen xì thối hoặc đó Tư cũng có chút cảm giác quen thuộc. Thầy tàu sau khi xem xét kỹ ông nói:

- Chính xác thì thứ bunn này có nguầi gốc từ huyết mộ... Không thể nhầm lẫn được... Còn vì sao nó có màu đen và thối thì hai người đã biết rồi...

Tư vội đáp:

- Đúng vậy, làm nghề bốc mộ mấy năm nay con cũng nhìn thấy loại bùn này rất quen. Nhưng hôm qua chúng ta đến nghĩa địa thầy cũng không phát hiện được gì mà..?

Thầy tàu nói với Tư:

- Con thấy quen cũng đúng, nhưng con có biết được rằng những huyệt mộ nào thường có loại bùn này không... ? Tư nhìn vào miếng vải một lúc sau rồi đập tay ò lên:

- Những huyệt mộ có nước rỉ vào trong, không nói chính xác hơn là những ngôi mộ được chôn gần mạch nước, đồng ruộng... Những nơi ẩm ướt... . Thầy Tàu gật đầu:

- Đúng vậy, đó là lý do vì sao ta đoán con quỷ trốn dưới huyệt mộ nhưng khi đến nghĩa địa lại không phát hiện được gì... Bởi vì... .ngôi mộ nó đang ở không nằm trong nghĩa địa..tại nghĩa địa ở nơi cao ráo và khá sạch sẽ thoáng đãng. Chúng ta đã đoán đúng nhưng tìm sai địa điểm rồi...

Ông Phúc chủ nhà nghe thầy Tàu nói mà nuốt nước bọt ừng ực vì hồi hộp, Tư nói tiếp:

- Vậy theo thầy có nghĩa là bây giờ chúng ta phải đi tìm những ngôi mộ được chôn ở không phải trong nghĩa địa...

Ông Phúc vội ngắt lời Tư:

- Nhưng nhưng... .tuy có thể là vậy... nhưng làng này không phải nhà nào cũng chuyển hết mộ phần về nghĩa địa đâu...

Thầy Tàu đáp:

- Đúng vậy, đó chính là lý do ta đang đau đầu suy nghĩ... .Bởi hôm bốc mộ cho nhà ông ta cũng đã nhìn thấy ở rải rác xung quanh đó còn có khá

nhieu ngôi mộ khác, có những ngôi mộ nằm đó đã hàng chục, hai chục năm.

Tư khê thở dài, thầy Tào nói Tư mới nhớ... .Tuy làng này có nghĩa địa nhưng trước khi có nghĩa địa dân nơi đây vẫn chôn cất người chết nơi cánh đồng, tuy rằng nghĩa địa của làng rất sạch sẽ, cao ráo nhưng trong làng có 1000 người thì đâu phải cả 1000 nhà sẽ đồng ý chuyển mộ phần tổ tiên về nghĩa địa. Thầy tào đã đoán đúng được việc con quý đang lẩn trốn, nhưng vấn đề hiện tại làm sao có thể đi đến từng ngôi mộ nằm rải rác xung quanh làng để tìm nó được.

Một lần nữa mọi chuyện lại đi vào ngõ cụt...

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Bí Mật 20 Năm Về Trước

Ông Phúc lắc đầu chán nản:

- Chẳng lẽ không có cách nào sao hả trời... Làng con sắp chết hết rồi sao...

Tư nói với ông Phúc:

- Hay bây giờ chúng ta bảo với dân làng trong làng đang có quỷ ăn thịt người. Nói mọi người lập tức đưa con nhỏ trốn đi... Nhân lúc trời sáng có thể ra khỏi làng...

Ông Phúc đáp:

- Dân làng ở đây tất cả đều là người bản địa, hàng mấy đời đều cắm dùi ở mảnh đất này... Cậu cũng thấy đấy, đa phần dân ở đây rất nghèo, làm ruộng làm đồng sống qua ngày..Giờ nếu bảo họ đi thì biết đi đâu, hơn nữa làm sao họ tin được. Dù có bỏ làng đi cũng bỏ sao được mãi, nếu quay về con quỷ vẫn còn chẳng phải mọi việc vẫn như thế hay sao... ?

Lời ông Phúc nói rất chí lý, quả thật làm sao có thể bảo được dân làng đi cả cơ chứ. Hơn nữa nói có quỷ thì phải có bằng chứng để họ tin, người có thể thuyết phục họ hiện tại là thầy Tầu còn đang bị cả làng tìm giết. Tư giận dữ nắm mạnh một cái vào tường đến rỉ cả máu nơi bàn tay. Ngôi nhà im lặng một lúc khá lâu, mọi hi vọng đang đổ dồn về phía thầy Tầu nhưng từ nãy đến giờ ông vẫn nhắm mắt không nói lời nào. Sự im lặng đến bức bối đó khiến Tư cảm thấy khó chịu, đứng bật dậy Tư nói:

- Con sẽ đi tìm mọi người để nói rõ... Biết đâu họ sẽ nghe, cả làng sẽ chung tay tìm ngôi mộ quái quỷ đó sẽ nhanh hơn. Ông Phúc vội ngăn Tư:

- Không được đâu, sau khi sáng nay đưa trẻ thứ ba bị bắt dân làng bây giờ chỉ còn thiếu mỗi nước xối tung từng ngôi nhà lên để tìm hai thầy trò. Cậu mà đi thì sẽ chết chắc, trước khi nghe cậu giải thích thì họ đã đánh chết cậu rồi, hơn nữa cậu giải thích mà không đưa được ra bằng chứng thì sao họ tin nổi...

Tư cau mày đáp:

- Thế chẳng lẽ cứ ng ồi im thế này đợi nó ăn thịt hết trẻ con trong làng à... Phải làm một cái gì đó chứ... - Ng ồi xuống..

Tiếng thầy tàu vang lên một cách đột ngột và đ ầy quyết liệt. Ông nói tiếp:

- Nóng giận chỉ làm cho con người ta không suy nghĩ được gì dẫn đến làm những đi ều ngu xuẩn. Chủ nhà nói đúng đấy, con mà đi thì chỉ vong mạng uổng phí thôi... .Nếu như thế càng có lợi cho con quý. Nghe ta nói đã... .

Tư vội ng ồi xuống im lặng, thầy tàu nhìn vị gia chủ hỏi:

- Có chuyện này ta muốn hỏi người... . Ông Phúc vội đáp:

- Dạ, thầy có chuyện gì cứ hỏi... .Con biết con sẽ trả lời không dám giấu...

Thầy Tàu gật đầu nói:

- Ngôi chùa ma trong làng cách đây nhiều năm về trước có hai người đàn ông treo cổ trên cành cây hoa đại là có thật phải không... ? Ông Phúc trả lời:

- Dạ thưa thầy đúng vậy, chuyện đó cũng khá lâu rồi, không phải là rất lâu rồi mới đúng... Năm nay con ngoài 40 thì ít nhất chuyện đó cũng phải xảy ra cách đây 20 năm. Cái chết của hai tên ăn trộm tượng phật trong chùa đã trở thành câu chuyện ma truyền miệng trong làng con suốt những năm qua. Đáng sợ hơn sau cái chết của hai gã ăn trộm ngôi chùa biến thành

chùa ma quái, người nhìn thấy ma quỷ trong ngôi chùa đó không phải ít. Đến hiện tại thì không ai dám đến gần ngôi chùa nữa rồi...

Thầy Tào vuốt râu hỏi tiếp:

- Hai tên ăn trộm treo cổ ở đó có phải không ai gỡ xuống được không..?

Ông Phúc gật đầu:

- Cái đó thì con cũng nghe dân làng đồn nhau vậy, họ nói không ai đưa xuống được ngoại trừ vị sư trụ trì ở đây.

Thầy Tào tiếp tục:

- Hai tên ăn trộm đó không có người thân thích, họ hàng đến nhận xác... ?

Ông Phúc tròn mắt ngạc nhiên:

- Sao thầy biết cả những chuyện đó, quả đúng như vậy... Hai người chết nhưng không ai nhận xác... Cuối cùng dân làng cũng sợ hãi không dám chôn cất, mọi chuyện đều phó thác hết cho vị sư trụ trì năm đó. Mà nghe đâu vị sư đó cũng đã chết lâu rồi... .Mà sao thầy lại hỏi chuyện đó ạ..?

Thầy Tào nhắm mắt lại thở hắt một hơi rồi nhìn ông Phúc bằng ánh mắt đáng sợ:

- Thế ông có biết ngôi mộ chôn hai tên ăn trộm ấy ở đâu không... .?

Câu hỏi của thầy Tào khiến Tư lạnh hết sống lưng, cảm giác như lúc đó có người cầm đá lạnh trườn hết tất cả những đốt sống chạy dọc khắp người Tư vậy. Một câu hỏi như sấm nổ bên tai, đúng vậy nếu ban đầu thầy tào đã xác định gã sư trụ trì đó chính là kẻ yểm cương thì cái chết của hai tên ăn trộm thoát nghe tưởng chừng như một câu chuyện ma được thêu dệt để tránh dân làng tiếp cận ngôi chùa thì giờ nó lại đang mở ra một bí mật mới, một bí mật được chính lão sư trụ trì sắp đặt từ những ngày đầu tiên.

Làng này còn hàng trăm ngôi mộ nằm rải rác khắp nơi nhưng chỉ có một hoặc cùng lắm là hai ngôi mộ có liên quan đến lão trụ trì ma quỷ. Từ nhìn thầy tàu bỗng toát mồ hôi hột, thì ra này giờ, không đúng hơn là những ngày qua thầy tàu vẫn đang căng hết sức ra để suy đoán tìm ra chân tướng mọi chuyện. Có vẻ như ông Phúc cũng đã hiểu ra vấn đề sau câu hỏi của thầy Tàu, ông cứng miệng ấp úng đáp:

- Chuyện này... chuyện.. này con quả thực không biết... Hồi đó con cũng chỉ tám hơn 20 tuổi. Những chuyện chôn cất người chết này con không chú ý... Hơn nữa mấy chục năm qua làng cũng thay đổi nhiều. Ruộng đồng cũng đã bị đổ đất kín nhiều mảnh, mộ phần cũng di dời đến nghĩa địa... Hơn nữa nếu đúng như thầy nói thì ngôi mộ đó là mộ vô chủ, sẽ khó có ai biết được nó nằm ở đâu..

Thầy tàu ngời thẳng lại, vẻ mặt hơi giãn ra khẽ nói:

- Đúng vậy, mộ vô chủ lại do chính tay sư trụ trì chôn cất thì chỉ có lão biết rõ. Nhưng lão không thể nào đào huyệt mộ một mình được, có thể chủ nhà đây không biết nhưng không ai dám chắc những người lớn tuổi trong làng này lại không biết. Nói như câu chuyện ngôi chùa ma có hai tên trộm treo cổ cũng đã trở thành giai thoại trong làng. Giờ ta có thể chắc chắn con quỷ đang ở trong ngôi mộ của hai tên ăn trộm năm xưa, đúng hơn nữa ngôi mộ đó thực chất chẳng có cái xác nào cả, nó được xây để phục vụ cho mục đích của lão sư ấy hiện tại. Qua mấy chục năm huyệt mộ đó nước ngấm vào tạo thành bùn lầy. Khi con quỷ ở trong đó ban ngày bùn chuyển thành hôi thối... Một kế hoạch man rợ đã được bắt đầu từ 20 năm về trước... ..

Tư thở gấp sau những phân tích của sư phụ, Tư nói:

- Vậy có khi nào cái chết của hai tên trộm cũng là do hấn... Thầy Tàu gật đầu:

- Không ngoài khả năng, con có nhớ trong câu chuyện còn có chi tiết hai tên trộm quay lại chùa treo cổ trên gốc đại, dưới chân chúng còn có một bức tượng gì đó đen xì không..? Đó nhiều khả năng cũng là một loại bùa ngải giống như loại bùa ngải sai khiến mà ta đã yểm lên người con hôm qua. Tuy nhiên thuật yểm bùa ngải của hấn quả thật rất đáng sợ... Hai cái

xác không ai có thể gỡ được xuống ngoại trừ hắc..Càng tìm hiểu được chân tướng ta càng lo sợ khi không biết mình đang phải chống lại thứ gì... Càng đáng sợ hơn khi nghĩ đến chuyện hắc ăn thịt đủ người và biến thành một thứ ma quỷ mà ta cũng không tưởng tượng nổi...

Ông Phúc vội hỏi thầy Tàu:

- Thưa thầy, thế hiện tại bây giờ chúng ta phải làm gì ạ... ?

Thầy tàu đáp:

- Tuy rằng ta đã xác định được ngôi mộ cần phải tìm, nhưng nếu không biết được nó nằm ở đâu thì cũng công cốc. Nhưng ta có một cách, có thể sẽ rất khó khăn giống như mò kim đáy bể... Người sẽ phải tốn rất nhiều công sức đấy... .

Ông Phúc nói:

- Chỉ cần có cách thì con sẽ thử... ?

Thầy Tàu khẽ tiếp:

- Chuyện ngôi chùa ma có lẽ chỉ những người lớn tuổi trong làng là rõ nhất. Chuyện chôn cất có năm đó với hai mạng người không ai nhận xác tuy là chuyện trong làng nhưng không phải chuyện nhỏ. Chắc chắn những hương thân phụ lão trong làng phải đưa ra quyết định chôn xác ở đâu, có được chôn cất trong làng hay không... .Chính vì vậy người phải tìm đến những người này để khéo léo tìm hiểu câu chuyện năm xưa... Như vậy mới có hi vọng tìm ra ngôi mộ đó...

Tư vội nói:

- Nhưng con sợ những người đó đến hiện tại cũng khó mà còn sống ...

Thầy tàu thở dài:

- Vậy nên ta mới nói việc này vô cùng khó khăn... Nhưng đó là cách duy nhất hiện tại đối với một ngôi mộ vô chủ trong rất nhiều những ngôi mộ

ngoài kia...

Ông Phúc chủ nhà gật đầu mặt đầy hi vọng:

- Không thử thì sao có thể biết được, làng này tuy nghèo nhưng những người sống đến 7080 tuổi cũng không phải ít, cách của thầy con nghĩ sẽ có tác dụng... .Vậy giờ con đi ngay đây...

Tư cũng định đi theo ông Phúc thì bị ông Phúc ngăn lại:

- Không được, cậu không được đi... Hiện tại trong làng rất gặt gao, hơn nữa đi gặp những người lớn tuổi họ sẽ nhận ra cậu không phải người làng này ngay... .Để tôi đi một mình... .Việc này một mình tôi sẽ dễ làm hơn. Hai thầy trò ở nhà nếu không phải nghe thấy giọng tôi gọi thì tuyệt đối không được mở cửa.

Lại một lần nữa ông Phúc đội nón bước đi, Tư cảm thấy hôm nay ông Phúc có gì đó thay đổi khác lạ so với sự sợ hãi đêm hôm trước. Thầy tàu nhìn Tư như đoán được tâm ý, ông nói:

- Cái đó người ta gọi là sự hi sinh, có thể bản thân con rất sợ hãi một thứ gì đó nhưng khi thứ đó làm hại đến những điều con gìn giữ thì con sẽ vượt qua được nỗi sợ để đổi mặt. Sau này có con nhất định con sẽ hiểu... ..

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Hành Trình Đi Tìm Ngôi Mộ (1)

Trên đường đi ông Phúc cố nhớ lại xem trong làng trước đây những cụ nào từng nắm giữ vai trò trong làng. Làng Thượng lẫn làng Hạ vẫn là hai ngôi làng khá cổ hủ, vẫn giữ những nếp sống gần giống như hồi phong kiến cho nên nghĩ thôi cũng đã thấy khó rồi. Mà đúng ra những cụ có chức sắc trong làng đến nay cũng đã về với trời đất cũng không phải ít, có cụ nào còn sống chắc có lẽ cũng không còn đủ minh mẫn để mà nhớ được chuyện cách đây hơn 20 năm. Đến ngay cả trưởng làng hiện tại cũng chỉ tầm tuổi với ông Phúc. Cuối cùng ông Phúc quyết định đi đến nhà trưởng làng đầu tiên.

Tuy nhiên cái khó là làm sao để hỏi về ngôi mộ vô chủ một cách tự nhiên nhất, vừa đi vừa nghĩ chẳng mấy chốc ông Phúc đã đứng trước cổng nhà của trưởng làng. Tiếng chó sủa bên trong vang lên inh ỏi, ông Phúc đứng ngoài gọi với vào trong:

- Bác Phát ơi, bác Phát có nhà không... ?

Một cô gái tầm hơn 23 tuổi đi ra quát con chó rồi bước về phía cổng nói:

- Ở bác Phúc đấy ạ, bố cháu đi cùng với mấy anh trong làng đã về đâu. Cháu cũng đang đợi cơm đây, bác vào nhà chơi ngồi uống nước. Chắc bố cháu về bây giờ đấy... .

Ông Phúc gật đầu rồi bước vào trong, con gái ông trưởng làng rót nước mời ông Phúc rồi lại đỡ tay bắm bèo cho lợn. Độ đâu tầm 10 phút sau thì thấy tiếng cổng mở, con chó trong sân vội chạy ra vẫy đuôi mừng. Ông Phát đã về, thấy vậy ông Phúc đứng lên chào:

- Bác đi công chuyện về rồi đấy à... ?

Ông Phát thấy ông Phúc bèn cười đùa:

- Ồi chà, hôm nay r`ông lại đến nhà t`ôm cơ đấy, ông thông cảm tôi vừa đi ra đây một chút. Chuyện làng mình cả ấy mà... Chắc ông cũng biết r`ồi phải không... Tôi từ sáng đến giờ phải đi từng nhà dặn dò từng người phải chú ý cẩn thận mà đã xong đâu. Định về ăn cơm xong sẽ đi sang mượn nhà ông để thông báo đây, có ông đến ng`õ uống nước lát tôi nói luôn.

Ông Phúc như tìm được lý do khẽ nói nhỏ:

- Chẳng giấu gì bác, hôm nay tôi đến đây cũng chính là vì chuyện ấy đấy ạ...

Ông Phát vội hỏi lại:

- Thật hả, chẳng hay ông có thông tin hay manh mối gì sao..? Ông cứ nói đi tôi nghe.. Ông Phúc ng`õ sát lại gần ông Phát nói khẽ:

- Bác cũng biết tôi là người mê tín, những chuyện tâm linh, ma quỷ tôi rất tin... Chẳng giấu gì bác cách đây một tháng tôi có đi xem bói của một ông trên huyện. Lúc đó ông ấy nói sắp tới nơi tôi sống sẽ xảy ra họa sát thân. Mà họa này do ma quỷ gây ra, tin thì tin nhưng cả đời chưa nhìn thấy ma bao giờ nên

lúc đó tôi cũng chỉ nghe cho có. Nhưng tôi vẫn cố hỏi lý do vì sao lại có họa này thì lão thầy bói ấy nói... . Ông Phát chăm chú vào câu chuyện vội hỏi:

- Gã nói sao... ?

Ông Phúc tiếp tục:

- Gã nói làng mình nhiều năm về trước đã xuất hiện ác linh, nói nôm na là một loại linh hồn ác hiểm không siêu thoát. Mà linh hồn đó đã tồn tại ở làng nhiều năm tích tụ oán hận sau đó hóa quỷ hãm hại dân làng... .Lúc đó tôi còn nghĩ mình bị mất tiền ngu cho một gã thầy bói phán xằng phán bậy. Nhưng hai hôm nay trong làng xảy ra chuyện lạ, đêm qua ngủ bỗng nhiên

tôi lại nhớ lại lời gã thầy bói đó nói. Chính vì vậy trưa nay tôi mới vội đến đây để nói với bác đây...

Ông Phát cau mày suy nghĩ đăm chiêu, ông Phúc nói tiếp:

- Nhưng tôi nghĩ mãi làng mình bao đời nay có xảy ra giết người, cướp của, ăn trộm gì để đến chết đâu mà có ác linh được nhỉ..?

Lời nói của ông Phúc tuy ra vẻ tự nhiên nhưng đang khơi gợi lại những ký ức về câu chuyện quá khứ trong làng, tất nhiên chỉ nghe đến một vài từ gợi ý là ông trưởng làng nhớ ra luôn. Ông Phát nói:

- Không đâu ông, có đấy... Làng mình từng xảy ra chuyện người chết không rõ ràng đấy ông ạ..? Ông Phúc làm bộ không biết:

- Thật hả bác, sao tôi không nhớ gì nhỉ..? Ông Phát làm mặt nghiêm nghị nói:

- Không, chuyện này cả làng ai cũng biết... Có đi đâu người già thì biết nhỉ ầu người trẻ thì nghe kể lại thôi. Chẳng phải câu chuyện về ngôi chùa nằm ở cuối bờ sông đó sao. Hai tên ăn trộm treo cổ chết trong khuôn viên chùa, sau đó ngôi chùa toàn xuất hiện ma quỷ trèo lên cây cười đùa, trêu chọc những ai đi qua đó lúc sáng sớm.

Lúc này ông Phúc mới ồ lên:

- Thôi đúng rồi, hai tên ăn trộm mà nghe các cụ nói xác treo trên cây nhưng không ai gỡ xuống được. Treo cổ mà mất mũi, tai, miệng máu chảy thành dòng... Đúng nó rồi không sai vào đâu được.

Ông Phát tiếp:

- Nhưng sao dân làng đều nói là do gã thầy bùa già người Trung Quốc làm nhỉ..?

Ông Phúc chép miệng:

- Dân làng nói thế nhưng cũng có cơ sở đâu, đây tôi tình cờ nhớ lại chuyện xem bói nên đến nói với bác thôi.

Ông Phát gật đầu hỏi tiếp:

- Thế gã thầy bói có nói cách gì để hóa giải không... ?

Ông Phúc lắc đầu:

- Nói thật với ông khi đó tôi nghĩ là chuyện xàm nên không hỏi cách hóa giải. Đến sáng nay tôi tức tốc lên huyện tìm gã thầy bói nhưng gã không còn ở đó nữa. Đúng là trời chỉ điểm mà không biết... .

Ông Phát nghe xong thở dài nói:

- Ông đúng là, cả đời tin đến lúc gặp cao nhân thì lại bỏ qua... .Giờ trong làng lại xảy ra chuyện này... Đến hôm nay là có 3 đứa trẻ con mất tích rồi, mà tôi cũng nghĩ chuyện này chỉ có ma quỷ làm chứ con người nào có thể bế mất trẻ con trong khi bố mẹ nó đang ôm nằm giữa, đã vậy cửa cài then, khóa trong vẫn bị mở như có người bên trong mở hộ... .Chẳng ma chẳng quỷ thì là cái gì... .

Ông Phúc làm mặt hối lỗi, nhưng nói lại ngay:

- Từ trước đến giờ vong hồn, ma quỷ quấy phá, hãm hại người trần đều là do họ không được thờ cúng cẩn thận, rồi chịu oan khuất, đôi khi do mồ mả chôn cất nằm ở mảnh đất độc... .Tuy không tìm được gã thầy bói nhưng tôi cũng có cách này không biết có nên nói không, vì cũng lâu quá rồi...

Ông Phát gắt lên khiến cô con gái đang bằm bèo cũng giật mình:

- Cái ông khỉ gió này, nói chuyện cứ úp úp mở mở... .Không nói thì ai biết đường nào mà lần, đúng cái kiểu nghe nhà giàu nói chuyện cứ chậm chậm tức hết cả người...

Ông Phúc khẽ mỉm cười rồi vội xoa dịu:

- Bác đừng nóng, như tôi vừa nói chuyện m òmả, thờ cúng rất quan trọng phải không... ? Cũng như mình thôi, chôn cất tổ tiên không đến nơi đến chốn các cụ chả quả cho ốm liệt giường...

Ông Phát cúi:

- Ủ đúng, thì sao... ? Ông Phúc tiếp tục:

- Tôi nghĩ từ ngày hai tên ăn trộm ấy treo cổ chết đến nay đã hơn 20 năm, nhưng trong làng có ai biết mộ phần của chúng nằm ở đâu không..? Bao năm qua có ai chăm sóc mộ phần hay thắp hương thắp khói cho họ không... ? Ông thử nghĩ xem cái chết của họ đã kinh dị đến nỗi trở thành một câu chuyện ma trong làng, vậy mà những năm qua không ai thắp cho nổi một nén nhang... .Là ông có khi ông còn hóa thành đại quỷ vì oán hận đấy chứ...

Nghe xong ông Phát gật gù đồng ý:

- Đúng vậy, ông nói tôi mới thấy hợp lý... Dù sao họ cũng là người chết mà không ai nhận xác. Lại chết ở đất làng khác, chết còn tức tuổi nữa... .Càng nghĩ càng thấy đúng... .Đến thân tôi làm trưởng làng bao năm nay cũng có biết mộ của họ được chôn ở đâu đâu... Chỉ biết rằng ông sư trụ trì trong ngôi chùa ma ấy được dân làng giao cho nhiệm vụ chôn cất hai cái xác. Mà tôi còn nghe phong thanh là vì hai cái xác không gỡ được xuống, phải tụng kinh siêu độ mới cắt được dây thừng. Sau đó làng còn bắt chôn chung ấy...

Ông Phúc giật mình:

- Trời đất ơi, lại còn chôn chung một m òm. Bảo sao đại họa ập đến... Chuyện m òmả, xác người không thể đùa được đâu..Tôi thấy bây giờ lập tức phải tìm xem mộ của họ ở đâu mà cúng bái, làm lễ cho phải phép thì may ra... .

Ông Phát đứng dậy bảo với con gái:

- Bố đi với bác Phúc có công chuyện, con cứ ăn cơm trước đi không phải đợi đâu...

Quay sang ông Phát nói với ông Phúc:

- Ông đi với tôi, trong làng này có một vài cụ h ồi đó cũng hay đi chùa đi chi ền, giờ phải đến hỏi các cụ thì may ra... .

Ông Phúc vội gật đầu r ồi đứng dậy đi theo trưởng làng luôn, quả thật ông Phúc rất sáng suốt khi tìm đến ông trưởng làng. Tuy ông trưởng làng không biết ngôi mộ đó nằm ở đâu nhưng trong đầu ông ta nắm được hết những nhà nào có người c ần hỏi. Hơn nữa việc đi cùng trưởng làng mọi chuyện sẽ thuận lợi hơn. Hai người thỏa thuận r ồi cùng nhau đi đến ngôi nhà đầu tiên đó là nhà cụ Thuận, cụ già nhất trong làng, năm nay cụ đã ngoài 80 tuổi với hi vọng cụ Thuận biết chút gì đó về ngôi mộ vô chủ năm xưa.

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Hành Trình Đi Tìm Ngôi Mộ (2)

Nhà cụ Thuận nằm trong một cái ngõ nhỏ sâu trong làng, ban sáng ông Phát cũng vừa mới ở khu này về xong. Nhà không có chó, chỉ có mỗi cụ Thuận sống một mình. Con cái cụ cũng đều đã lớn tuổi, ngày chỉ mang cơm cho cụ hai bữa như một nghĩa vụ. Năm nay chính xác thì cụ Thuận đã 85 tuổi theo như lời ông Phát. Bước vào ngôi nhà đất tạm bợ, cụ Thuận đang nằm trên giường quay mặt vào trong, nhìn cụ gầy với bộ quần áo rách vá lỗ chỗ khiến ông Phúc cảm thấy xót xa vô cùng. Không hiểu con cái cụ nghĩ gì mà lại để bố sống một mình ở nơi như thế này. Ông Phát gõ gõ vào cái cửa gỗ đã mục khế gọi:

- Cụ Thuận ơi, cụ còn thức không con muốn hỏi cụ ít chuyện... Gọi đến mấy câu cụ mới quay ra mồm móm mém:

- Anh Tín mang cơm sang đây à... Cứ để đấy... Lát tôi ăn...

Ông Phát đi vào trong nói:

- Dạ là con, Phát... Trưởng làng đây cụ ạ... Không phải chú Tín...

Cụ Thuận nhồm dậy cổ ngoái lên nhìn rồi chớp chớp mắt:

- À... à... .xin lỗi các anh, tôi nhầm... .Cứ nghĩ chúng nó mang cơm sang cho... Mắt mũi, tai giờ này kém lắm. Nghe câu được câu không... ? Hai anh đến đây có chuyện gì thế... .Nhà không có ghế đâu, hai anh ngồi tạm lên giường này..

Ông Phát lấy tạm hai viên gạch trong góc nhà đặt dưới đất rồi cười bảo:

- Dạ thôi cụ cứ kệ chúng con, cụ ăn cơm muộn thế ạ... Cụ Thuận đáp:

- Nào đã có cơm mà ăn đâu... Chắc lát nữa tụi nó mới mang sang... Mà tôi gọi là ăn chứ rằng còn mấy cái đâu mà nhai được. Toàn chan canh vào r ồi nuốt cho trôi trôi. Già r ồi sống cái cảnh này khổ lắm... .Thế hai anh đến có việc gì..?

Ông Phát với ông Phúc sau khi ng ồi xuống hai viên gạch bên nói:

- Dạ thưa cụ, con đến đây hôm nay muốn hỏi cụ một chuyện, cũng khá lâu r ồi mà may ra chỉ có cụ là biết thôi ạ... .Biết cụ đang nghĩ thì con cũng không dám đến.

Cụ Thuận cười đáp:

- Ôi dào, các anh cứ khách sáo... Tôi nằm thế thôi chứ ngủ nghê gì, có các anh đến nói chuyện lại thấy vui, già như tôi mà giúp được các anh thì tôi sao lại không giúp, cứ hỏi tôi xem nào..?

Ông Phát hỏi:

- Thưa cụ, con nhớ ngày xưa t ần cách đây 20 năm trước làng mình có chôn cất hai người chết treo cổ trong chùa ở đất làng. Nay làng mình có nghĩa địa con đang vận động bà con chuyển hết mộ phần tổ tiên về nghĩa địa cho nó thoáng đãng sạch sẽ mà có người trông coi. Không dám giấu cụ, gần đây làng mình có chuyện động chạm đến m ồmả người đã chết, mà còn là chết oan trong làng. Thân là trưởng làng con cũng biết một vài lý do. Lý do thì người ta cũng bảo liên quan đến ngôi mộ của hai người treo cổ năm đó. Nghĩ kỹ lại con thấy cũng đúng, mộ của họ bao năm qua ở đâu không ai biết, nhang khói không ai thắp... ..Con đang tính chuyển mộ đó về khu nghĩa địa để giúp họ có thể an ủi phần nào, cũng là cách giúp làng tránh tai ương cụ ạ... ..Cụ thử nhớ lại giúp con xem h ồi chôn cất họ thì nhà sư đó chôn ở đâu trong làng ạ... ?

Cụ Thuận nghe dài quá cũng nghe không hết làm ông Phát phải nói đi nói lại hai ba lần xong cụ mới nói: - Có phải các anh đang muốn tìm ngôi mộ chôn hai tên ăn trộm không..?

Ông Phúc sốt sáng:

- Dạ đúng rồi cụ ạ... ? Cụ biết nó ở đâu chứ..?

Cụ Thuận đáp:

- Tất nhiên là biết, năm đó ban đầu dân làng sợ không ai dám chôn cất nên chỉ huy động được một vài người thôi. Tôi cũng tham gia mà... . Ông Phát vội hỏi:

- Vậy giờ ngôi mộ đó nằm ở đâu hả cụ..?

Cụ Thuận tặc lưỡi:

- Anh cứ từ từ để tôi nhớ đã... .Chúng tôi chôn chung hai cái xác vào một cái áo quan. Vì ít người với người chết không ai nhận cho nên cũng chẳng tổ chức gì, làm lễ trong chùa xong sư thầy bảo chúng tôi ra ngoài sau đó khâm niệm rồi gọi chúng tôi vào khiêng ra đờng thôi. Các anh người làng này chẳng lẽ lại không biết ngày xưa dân ta toàn chôn người chết ở cánh đờng giữa làng... .Ngày ấy cũng là chôn ở đó... .

Ông Phát có phần thắc mắc:

- Cánh đờng giữa làng đó con biết, nhưng con nhớ mấy năm gần đây dân làng chuyển hết mộ về khu nghĩa địa rồi mà. Con còn nhớ rõ bây giờ ở đó chỉ còn đâu 10 cái mộ của người trong làng vẫn chưa chuyển đi. Nhưng mộ ở đó mộ nào cũng có tên tuổi với là mộ của người làng. Con còn đến từng nhà vận động nên nắm rõ lắm... Có mộ nào vô chủ ở đấy đâu nhỉ..? Có là con biết ngay... ?

Cụ Thuận cười khà khà:

- Ừ thì đúng rồi vì sau đó ngôi mộ đấy có còn ở khu cánh đờng nữa đâu. Đúng là trong làng có những chuyện người trẻ các anh chẳng bao giờ quan tâm. Ông Phúc nói:

- Cụ nói vậy là sao ạ..? Sao ngôi mộ lại không còn ở đó nữa... ?

Cụ Thuận kể tiếp:

- Các anh người làng mà không nghe đến câu chuyện ma trong ngôi chùa sau đó à. Một thời gian sau khi chôn cất hai cái xác xong người dân trong làng đi qua chùa nhìn thấy cứ có người treo lủng lẳng trên cây hoa đại, rồi hễ ai vào chùa cúng kiếng về đâu nằm mơ thấy mình bị treo cổ trên cây, buổi tối với buổi sáng sớm còn nhìn thấy cả bóng người ngổn trên cây cười khúc khích. Sợ quá nên dân làng mới đến tìm sư thầy vì chỉ có ông ta mới gỡ được hai cái xác xuống, họ đến tìm sư trụ trì nhờ ông ta tìm cách hóa giải ma quỷ, đừng quấy nhiễu dân làng nữa. Cuối cùng sư thầy nói để ông ta siêu độ cho hai người đó, rồi ông ta cũng nói do dân làng bắt chôn chung, lại chôn ở chỗ không phải là huyết cát nên mới thành ma quay lại quấy phá... .

Ông Phát với ông Phúc lắng nghe không sót chữ nào, cụ Thuận tiếp tục:

- Thế nên người dân đồng tình quyên góp tiền cho nhà sư thuê thợ, tìm thêm thầy về cúng vái. Cuối cùng nhà sư đã chuyển ngôi mộ đó về chỗ khác. Việc chuyển mộ chỉ có ông ta cùng đám thợ được thuê biết vì dân làng sợ không ai dám dây vào nữa. Lần chuyển mộ đó tôi cũng chỉ được nghe chứ cũng không rõ là chuyển về đâu. Chuyện này chỉ có đám già khóm chúng tôi là biết thôi.

Ông Phát lắc đầu ngán ngẩm:

- Vậy là ngay đến cả cụ cũng không biết hiện giờ ngôi mộ nằm ở đâu a... ? Cụ Thuận chép miệng:

- Đúng vậy... Ngôi mộ đó là mộ vô chủ, lại là mộ thiêng nên không ai dám nghĩ đến đâu. Chỉ nghĩ lại thôi mà tôi cũng còn thấy rùng mình, đó cũng là câu chuyện mà có khi đến chết tôi cũng không quên. Các anh có thể không tin chứ lúc khiêng quan tài đi chôn tôi đã thấy cái quan tài đó không phải quan tài bình thường, mặc dù là bên trong có hai người nhưng nó nặng lắm. Giống như mình khiêng đá tảng chứ không phải khiêng người chết. Chẳng ma quỷ thì cái gì nữa... ..À mà sau khi chuyển mộ ngôi chùa còn bị ám nặng hơn, dân làng đồn sau khi chuyển mộ xong sư thầy trong chùa cũng chết hay sao ấy. Từ đó không ai dám đến gần ngôi chùa nữa... ..Tôi

biết các anh có ý tốt nhưng theo tôi đừng nên động chạm gì vào nó nếu tìm được...

Sau cuộc nói chuyện khá lâu, cuối cùng bí ẩn ngôi mộ nằm đâu vẫn không có thông tin gì. Trước khi ra về ông Phúc có lấy ra ít tiền đưa cho cụ Thuận rồi nói:

- Dạ cảm ơn cụ đã nói cho chúng con những chuyện hôm nay, con có chút quà của mấy hộ trong làng biếu cụ để cụ mua đồ. Hôm nay con vội quá nên không mua được gì đến thăm cụ...

Cụ Thuận cầm tiền khẽ rưng rưng nước mắt cảm ơn ông Phúc rồi nói:

- Các anh tốt quá, cho tôi gửi lời cảm ơn đến mọi người..

Đúng lúc đó ông Tín con trai cụ xách cái cặp lồng cơm đến nói vọng từ ngoài: - Ông dậy ăn cơm đi này... .

Thấy ông Phát ông Tín vội chào:

- Bác trưởng làng đến thăm thầy tôi đấy à... ? Cả bác Phúc nữa này...

Ông Phát nhìn cái cặp lồng cơm đáp:

- Cụ già rồi, con cái các anh chăm cụ mà thế này à... ? Lỡ may có chuyện gì ai biết... ?

Ông Tín thờ dãi:

- Các bác không biết chứ thầy tôi vẫn khỏe lắm, với lại nhà cửa chật chội đón thầy về cũng không biết ở đâu. Mấy anh em tôi vẫn chia nhau thăm cụ suốt đấy chứ... Thôi các bác về thôi vào cho cụ ăn cơm...

Khẽ lắc đầu ông Phúc với ông Phát ra về, bước được mấy bước ông Phát nghe rõ tiếng ông Tín trong nhà:

- O, tiền ở đâu mà ông cầm thế này... .Thôi già rồi có đi được đâu đâu mà cầm tiền... Đưa cho con, rồi ăn gì con mua cho nhé..

Ông Phát định quay lại thì ông Phúc kéo đi nói:

- Thôi bỏ đi, giờ ông xem còn nhà nào thì đi hỏi tiếp... ..

Ông Phát khẽ đáp:

- Còn thì còn nhưng như ông thấy cụ Thuận nói rồi đấy... .Đúng là như mò kim đáy bể.

Quả nhiên, mất cả hai tiếng đồng hồ sau để đi hỏi những cụ già khác trong làng nhưng kết quả vẫn là con số không, cụ thì lảng tai không nghe được, cụ thì chẳng nhớ gì. Bước đến gốc đa nằm giữa hai làng Thượng và Hạ ông Phúc nói:

- Thôi vào đây làm chén nước ăn tạm cái bánh rồi tính tiếp.

Ông Phát gật đầu, bà lão bán hàng nước rót hai chén nước đưa cho hai người rồi hỏi dăm ba câu chuyện xã giao. Ăn xong cái bánh rán ông Phát chợt nhớ còn có chuyện nên nói ông Phúc là mình về trước. Ông Phúc đồng ý vì dù sao trong làng có bao nhiêu người cần hỏi cũng đã hỏi hết rồi. Thấy ông Phúc thở dài thườn thượt bà lão hàng nước nhổ toẹt nước trà đầu đổ au trong miệng xuống đất, vừa nhóp nhép nhai bà vừa hỏi:

- Sao có chuyện gì mà thở dài thế... ? Lại chuyện mới đây trong làng à... ?

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Hành Trình Đi Tìm Ngôi Mộ (3)

Thấy bà hàng nước hỏi ông Phúc lắc đầu ngao ngán, uống tiếp ngụm chè chat ông Phúc thở dài:

- Thì cô ng ấ đây còn lạ gì nữa, chuyện động trời thế cơ mà... ? Cô cũng nhìn ông trưởng làng đấy, hốt ha hốt hải chạy cuống cả lên.

Bà hàng nước nói tiếp:

- Mà sao tôi vừa thấy hai người đi với nhau cơ mà. Chắc đi tìm manh mối hả, thế có phát hiện được gì chưa..? Tôi bảo nhỏ cái này này, có phải trong làng đang nghi ngờ một gã th ầy bùa rất già làm phải không..?

Ông Phúc đáp:

- Họ mới chỉ nghi vấn vậy thôi chứ làm gì có bằng chứng đâu..? Bà hàng nước nhìn xung quanh r ấ khẽ nói:

- Tôi không nhớ rõ nhưng bận đầu dăm bảy ngày trước có hai người một già một trẻ vào quán tôi uống nước. Chắc chắn không phải người làng này, nghe đầu nói là ông cháu đi tìm người thân bên làng Hạ, người ông nhìn già lắm, già hơn cả tôi nhì ều chắc phải t ầm 8090 tuổi, người cháu thì độ 3233 tuổi thôi.

Ông Phúc nghe thấy vậy nghĩ ngay đến th ầy Tàu, ông nói:

- Thật... thật vậy ạ... .Mà thế thì cũng đầu nói lên đi ầu gì... ? Bà hàng nước tiếp tục:

- Đã không biết người ta nói cho còn tinh vi, bà lão này ng ấ dưới gốc đa này ngót nghét cũng đã mấy chục năm r ấ nhé. Trong cái làng, à mà

không phải nói là trong cả hai cái làng này không có chuyện gì tao không biết. Tại sao, tại sao tao nói họ đáng nghi... Biết vì sao không... ?

Ông Phúc lắc đầu, bà hàng nước lấy tay quẹt một đường quanh vành môi cho bớt nước trầu rồi lau lau tay vào cái khăn lau bàn nói tiếp:

- Thế mà còn... Là tại vì họ đến đây hỏi xem làng này có ai mới chết không..? Tao mới bảo gần tháng nay chẳng có ai chết cả, thế là người ông mới nói sao lạ thế, nghe tin người quen ở đây mới chết. Ban đầu tao cũng cứ nghĩ ông này chắc già lắm cảm không nhớ gì. Chứ làm gì có chuyện người thân quen chết, biết tìm đến nơi mà lại không biết chết bao giờ... Đã vậy còn đi khắp làng Thượng rồi sang bên làng Hạ. Đấy, mày nói xem có đáng nghi không... ? Mấy hôm sau trong làng xảy ra chuyện... Nhưng do tao sợ nên cũng không dám nói với ai... Mày xem liệu liệu bảo với thằng trưởng làng. Vì hai người đấy chắc chắn chưa ra khỏi làng đâu..

Ông Phúc nhớ ngay đến cái hôm đầu tiên thầy Tào phát hiện ra xác gà bị ăn thịt ngoài vườn. Khi đó thầy Tào còn nghi ngờ trong làng có Quỷ Nhập Trạng nên giả bộ đi thăm dò. Không ngờ bà hàng nước này lại nhớ dai đến vậy, ông Phúc hỏi nhỏ:

- Sao bà biết họ chưa ra khỏi làng... ?

Bà hàng nước cười đáp:

- Tao ng ồi đây cả ngày, đến tối thì đám thanh niên nó lập chốt canh ở đây. Ai muốn ra khỏi làng không đi qua gốc đa này thì đi đâu.

Ra là vậy, nói chuyện một hồi đột nhiên ông Phúc nhận ra một điều, trong làng tuy các cụ cao tuổi đã hỏi hết nhưng ông Phát đã quên mất còn những cụ khác cũng có tuổi thọ cao, chỉ có đi đâu họ là các cụ bà. Cái tư tưởng cổ hủ trọng nam khinh nữ trong làng đã khiến cả hai ông quên mất cái câu nói truyền đời của người xưa: "Hai người đàn bà cộng thêm con vịt thì thành cái chợ." Cánh đàn ông trong làng luôn nghĩ chuyện ma chay mờ mịt, việc quan trọng trong làng phụ nữ làm sao biết được nên bỏ qua. Nhưng thực tế những chuyện ma quỷ, tâm linh các bà lại rành hơn ai hết.

Các cụ bà khác có thể không biết nhưng bà hàng nước này là một trường hợp đặc biệt.

Độc chiếm gốc đa mấy chục năm nay, án ngữ giữa giao lộ của hai làng Thượng - Hạ. Chẳng ngoa khi nói bà hàng nước sau này có chết thì cũng thành bà cô tổ của gốc đa. Người dân hai làng đi đâu, về đâu rồi cũng nán lại đặt mông nơi quán nước của bà. Cho nên chuyện trong làng, chuyện đầu ngõ cái gì cũng không thể qua được đôi tai vạm lý này. Lại thêm cái tính thích quan sát, ưa hóng chuyện, độ tuổi cũng đã ngoài 60 của bà hàng nước chưa biết chừng bà ta lại biết cái gì đó, ông Phúc nghĩ thầm:

" Một pho lịch sử sống của làng ng ồi đây sao mình lại có thể bỏ qua được nhỉ."

Nghĩ vậy ông Phúc vội làm ra vẻ m ền mòng:

- Chắc, con xin lỗi cô... .Cô cho con thêm chén nước nữa, thêm cái bánh rán nữa ăn cho no chi ầu đỡ ăn cơm..

Bà hàng nước rót nước đưa cho ông Phúc, ông Phúc nhấp miếng nước rồi giả bộ chán nản:

- Con cũng không giấu gì cô, chuyện thầy bùa thì con không tin. Nhưng tháng trước con đi xem bói, thầy bói nói làng mình sắp xảy ra họa mà con không tin. Ai dè bây giờ mới hối không kịp... .

Chạm đúng chỗ hóng, bà hàng nước vội hỏi:

- Bói à, thế thầy bảo sao mà mày không tin..?

Ông Phúc chép miệng:

- Thì thầy bảo làng mình bị ác linh cư ngụ lâu năm quấy phá... Mà nhé ông ta còn nói đó là do dân làng mình chôn cất người chết oan không tử tế. Bao năm qua không ngó ngàng gì đến mộ phần của người ta. Không cúng kiếng nhang khói gì nên mấy chục năm nay đã hóa quỷ báo thù dân làng.

Bà Hàng nước nhau mày:

- Người chết oan nào nhĩ... ? Xong bà ta òa lên:

- Thôi đúng r ấ... .Có phải chuyện hai thằng ăn trộm treo cổ chết trong chùa phải không..? Không sai vào đâu được, ngay từ ngày hai chúng nó... .à chết hai người đó tự tử không gỡ xuống được là tao đã sợ lắm r ấ..

Không bỏ lỡ cơ hội ông Phúc hỏi ngay lập tức:

- Đúng r ấ cô, chuyện đó chẳng thành giai thoại truyền miệng trong làng mình r ấ sao. Đây, thầy người ta phán thế nhưng khổ một cái giờ có muốn tìm ngôi mộ đó để mà thờ cúng c ầi siêu cũng không được. Từ sáng tới giờ cháu với trưởng làng đi hỏi khắp nơi trong làng mà không ai biết ngôi mộ nằm ở đâu. Chết thật cô ạ...

Bà hàng nước dăm chiêu ra chiêu suy nghĩ, ông Phúc tiếp tục nói d ần:

- Chỉ nghe đâu ban đầu ngôi mộ được chôn ở ngoài cánh đồng, nghĩa trang làng mình nhiều năm về trước. Nhưng sau đó thấy bảo ma quỷ gì đó nên dân làng nhờ sư trụ trì chuyển... .đi...

Bà hàng nước gắt:

- Im tao xem nào... ..Mày nói nhiều quá tao không nghĩ được gì..

Ông Phúc mở to mắt hỏi:

- Cô biết ngôi mộ nằm đâu hả cô..?

Bà hàng nước quát:

- Đã bảo mày im để tao nhớ lại cơ mà... ..Mày cứ hỏi thế bố tao cũng không nhớ được.

Ông Phúc vội vàng nín lặng không dám hỏi nữa, trong lòng khẽ mừng thầm. Một lúc sau bà hàng nước nhổ luôn cái bã trầu xuống đất r ấ lau miệng gật gù:

- Đã bảo chuyện trong làng không gì tao không biết mà... Tao nhớ mang máng chuyện đấy, nãy giờ nghĩ kỹ lại thì tao có thể biết ngôi mộ đó nằm ở đâu. Tuy không chắc chắn lắm nhưng rất nhiều khả năng nó nằm ở đó.

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Gò Đất Bí Ẩn..

Ông Phúc vẫn không dám nói gì chỉ ng ồi nuốt nước bọt chờ đợi những đi ều bà hàng nước sắp nói, chếp chếp cái miệng bà hàng nước tiếp tục:

- Bon bay đi hỏi mấy lão trong làng thì họ không biết là đúng r ồi. Bởi cái ngày chuyển mộ ấy là vào buổi sáng sớm chứ không phải ban đêm. Hôm đó khi tao dọn hàng từ trong nhà dưới kia đi lên thì thấy có một đám người đèn đuốc sáng lập lòe cả một góc. Ban đầu cũng chỉ nghĩ là người ra đ ồng sớm thôi. Nhưng đến khi trời bắt đầu sáng mờ mờ thì tao nhìn thấy một đám người, cả thanh niên cả người già, trong đó có ông sư trụ trì chùa làng mình lúc ấy.

Ông Phúc hỏi:

- Sao cô bán hàng nước mà lại dậy sớm thế... .

Bà hàng nước chửi luôn:

- Mày ngu thế, ngày ấy là U tao bán hàng, tao phải dậy sớm nhóm lò r ồi phụ U bê ra gốc đa. U tao còn bán cả đ ồ ăn cho người trong làng nữa nên thường tao phải dậy từ lúc 23h sáng r ồi.

Ông Phúc gật đầu đ ồng tình r ồi tiếp tục nghe bà hàng nước kể:

- Mà chính U tao nói sư thầy thuê người về chuyển mộ ấy. Bởi vì lúc đó tao nhớ không nhầm là dân làng mình sợ ma quỷ báo hại nên quyết t iền nhờ sư trụ trì làm lễ chuyển mộ cho. Thế nên U tao có đóng góp, vì vậy ngày hôm đó nhìn thấy sư thầy cũng đám người lạ là U tao đoán ra ngay. Chắc chắn là hôm ấy họ chuyển ngôi mộ từ cánh đ ồng đi...

Ông Phúc sốt ruột quá gặng hỏi:

- Thế cuối cùng cô có biết ngôi mộ nằm ở đâu không... ? Cô cứ kể dài dòng mãi...

Bà hàng nước không chửi nữa mà quay lại đằng sau chỉ tay về phía xa xa nói:

- Mà đi thẳng cái đường đất này một đoạn, nếu thấy cái gò đất cao cao nằm chính giữa chỗ trồng cây keo tai tượng kia kìa.

Ông Phúc nhìn theo hướng chỉ tay của bà hàng nước hỏi:

- Chỗ nào ạ... ? Khu đó toàn kênh rạch, mà chỗ đất đấy là đất chung của hai làng, từ bao lâu nay không thuộc sở hữu của làng nào. Ai chôn người chết ở đấy... .

Bà hàng nước lắc đầu:

- Mà ngu lắm con ạ, chính vì đó là đất chung nên có khi người ta mới chuyển ngôi mộ về đó. Mà cứ ng ồi đây mà nói thì mà đi đến đó mà xem đi... .Đi thẳng bao giờ nhìn thấy một cái gò đất nằm giữa mấy hàng cây thì thử tìm xem. Cũng mấy chục năm rồi nhưng tao nhớ là ở đó. Cũng vì khu đất đó là đất

chung của cả hai làng nên bao năm qua nó không hề thay đổi vì chẳng làng nào muốn động vào tránh gây mất đoàn kết. Ông Phúc vội vớ cái nón đội lên đầu toan chạy đi thì bị bà hàng nước giạt tay lại, tưởng còn chuyện gì ông Phúc nói:

- Sao thế cô, vẫn còn đi đâu gì cô chưa nói ạ..?

Bà hàng nước nhóp nhép nhai trầu rồi cười bí hiểm:

- Còn, mà chưa trả tiền nước cho tao... Ba chén nước với ba cái bánh rán... Ăn xong định quyết à... ?

Hóa ra là thế, vội quá nên ông Phúc quên khuấy đi mất, móc túi ra lấy tiền ông Phúc đưa cho bà hàng nước rồi nói: - Xin lỗi cô, con quên... Đây

cô cần cả coi như tiền này giờ con làm tiền cô... Thôi con đi đây không sắp muộn rồi.

Bà hàng nước cần tiền cười tươi rói, ông Phúc chạy vội theo hướng ban này bà hàng nước chỉ. Chạy cũng một đoạn khá đến khu đất chung của hai làng. Ông Phúc nhìn xung quanh một lượt, quả thật có một gò đất khá cao nằm riêng một chỗ tách biệt ở chính giữa nơi trồng những cây keo tai tượng. Không chỉ vậy gò đất đó còn được một con mương chạy vòng tròn bao xung quanh. Chẳng có cầu cũng chẳng có lối đi sang được gò đất. Ông Phúc chỉ còn cách đứng bên bờ mương nhìn sang, nhưng khổ một nỗi cây cối trên gò đất khá rậm rạp, tươi xanh có mà héo khô cũng có, tất cả những thứ đó khiến ông Phúc chẳng nhìn thấy gì cả.

Nhưng có một thứ ông Phúc nhìn thấy, hình như trong bụi gai rậm rạp ấy có một mảnh vải vương vào. Một mảnh vải nhỏ giống như vải của quần áo..Ngay lập tức ông Phúc chạy một mạch về nhà, chạy qua gốc đa bà hàng nước gọi với:

- Sao... sao có thấy gì không... ?

Ông Phúc đứng lại đáp:

- Dạ không thấy gì cô ạ, gò đất đó bị cái mương tưới tiêu nó bao quanh có cầu đi sang đâu mà sang được. Thôi con về đây không muộn rồi... Bà hàng nước chép miệng:

- Thế thì bố tao cũng chịu... .

Sở dĩ ông Phúc không dám nói thật cho bà hàng nước biết bởi vì ông Phúc sợ miệng của bà ta chỉ ngày mai thôi sẽ truyền đi khắp nơi. Đến lúc đó chưa phát hiện được gì đã hại mình hại người. Chắc chắn gò đất đó có bí mật được giấu kín, xâu chuỗi tất cả các sự việc lại thì việc gò đất được lão sư trụ trì chọn làm nơi đào huyệt mộ là điều không thể sai vào đâu được.

Không thể ngờ lão sư trụ trì ấy lại tính toán đến từng chi tiết nhỏ, đến chuyện khu đất đó là đất chung của cả hai làng bao đời nay lão cũng biết

và sử dụng gò đất trong đó thành một ngôi mộ mà không ai để ý đến. Thật sự quá nham hiểm và tinh vi... Chạy về đến nhà ông Phúc thở không ra hơi, lúc này đã là 3h30 chiều, gõ gõ cửa nhưng bên trong không thấy ai trả lời. Ông Phúc khẽ gọi:

- Cậu Tư, mở cửa cho tôi... .

Lúc này Tư mới mở then cài, ông Phúc vội đi vào trong nhà, nhìn không thấy thầy Tào đâu ông Phúc hỏi:

- Thầy đâu rồi... ?

Tư đáp:

- Sư phụ tôi đang ở trong phòng, hôm nay sư phụ nhìn thấy Linh Miêu treo trên xà nhà trong nhà này đấy. Nghĩ có đêm lạ nên sư phụ đóng cửa bên trong đang tìm hiểu đi đâu gì đó. Mà ông đi cả buổi có phát hiện gì không... ?

Ông Phúc vừa thở vừa nói:

- Hình như là tôi tìm được ngôi mộ đó rồi cậu ạ...

Lập tức cửa phòng mở, thầy Tào bước ra với khuôn mặt khá lạnh, vừa nhìn thấy thầy Tào ông Phúc vội chạy đến. Ông Phúc không kịp ngẩng mà đứng kể lại ngắn gọn chuyện hôm nay cho thầy Tào nghe. Thầy Tào nghe xong nói:

- Chắc chắn là ở đó rồi, cái gò đất đó chính là nơi con quỷ ẩn náu. Mảnh vải mắc trên bụi cây có lẽ là quần áo của đứa trẻ mất tích đêm ngày hôm qua. Khu vực đó có kênh mương là một nơi khó bị phát hiện lần đầu theo dấu vết.

Ông Phúc đáp:

- Từ chỗ đó mà đi vào trong làng nếu không qua đường chính mà lội qua ruộng quả thật rất dễ tìm đến mấy ngôi nhà có trẻ con mất tích thầy ạ.

Thầy Tào gật đầu:

- Ta quá chú ý đến vết bùn trong huyết mộ mà quên rằng khi cương thi dẫm lên bùn ruộng thì thứ bùn đó cũng trở nên hôi thối và biến thành màu đen. Chắc hẳn con quỷ đi bằng đường ruộng cho nên những dấu vết của nó không bị ai tìm thấy. Theo ta nghĩ hôm đầu tiên nó ăn thịt hai đứa trẻ mà hôm thứ hai nó lại bắt mang về chỗ trú ẩn. Có nghĩa là nó đã dần thông minh hơn, nó đã biết tính toán những chuyện tránh gặp phiền phức. Điêu đó chứng tỏ càng ăn thịt được nhiều trẻ con thì nó càng mạnh. Nếu không nhanh chóng thì ngày nó giết cả làng này chỉ còn là sớm muộn.

Tư hời sự phụ:

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì ạ..

Thầy Tào bước vội vào trong phòng, ông đi ra trên tay cầm một cây đinh dài có lăm tẩm chút màu đỏ như máu, ông nói:

- Bây giờ vẫn còn sáng, con phải đi cùng vị chủ nhà đây đến gò đất đó. Sau khi lên được gò đất nếu phát hiện ra chỗ đó có dấu hiệu của mộ phần. Con lập tức đóng cái đinh này lên trên mộ, đồng thời dán lá bùa này vào đó, sau khi xong con bốc lấy một nắm đất trên mộ gói vào miếng vải rồi trên đường đi về từ từ rải làm sao khi về đến cửa nhà vẫn còn lại một chút đất. Không cần rải nhiều đâu, mỗi đoạn đường con rải một chút là được. Nhớ phải đóng cây đinh này vào mộ của nó và về đến nhà trên tay con vẫn còn đất mộ.

Thầy Tào nhìn ông Phúc nói tiếp:

- Vì trời vẫn sáng nên nó sẽ không ra khỏi đó nên hai người không cần hoảng sợ. Nhưng ngôi nhà này chắc hẳn nếu hai người làm vậy nó sẽ đến đây. Chưa biết ra sao nhưng tôi mong chủ nhà sẽ cho phép tôi dùng nơi này để giết quỷ.

Ông Phúc không chút ngần ngại gật đầu đồng ý, quay sang nhìn Tư ông Phúc nói:

- Còn chờ gì nữa, cậu đi theo tôi nhanh lên... .Trời cũng sắp muộn rồi...

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Nguy Hiểm Tính Mạng

Tư vội vàng lấy mũ rưỡi toan đi theo ông Phúc, bất chợt ông Phúc nói:

- Không được, cậu ăn mặc như này không được... Bây giờ cậu thay bộ quần áo này ra lấy quần áo của tôi mặc vào. Dù sao quần áo của tôi cũng là quần áo của người lớn tuổi, tiếp đó cậu phải đội nón và che mặt lại.

Tư thắc mắc:

- Sao lần này đi lại phải bí kín như thế, mọi lần chỉ cần bảo là cháu của ông là được thôi mà...

Ông Phúc nói:

- Vì lần này ta phải đi qua gốc đa chỗ bà hàng nước ngỗ. Mà ban nãy bà ấy nói chuyện tôi thấy bà ta nhớ rất rõ mặt của hai thầy trò. Giờ mà tôi quay lại đó cùng với cậu bà ta sẽ sinh nghi ngay. Dù sao cậu cũng không phải người làng, bà ấy tinh quái lắm. Sẽ vô cùng nguy hiểm nếu cậu bị dân làng phát hiện.

Tư gật đầu rưỡi làm ngay theo lời ông Phúc, xong xuôi ông Phúc dẫn Tư đi đến gò đất bí ẩn kia. May mắn làm sao lúc ông Phúc với Tư đi qua bà hàng nước đang cúi thu dọn cái gì đó nên ông Phúc kéo Tư chạy vội ra phía sau con đường. Hai người không bị bà ta nhìn thấy, chắc chắn nếu nhìn thấy kiểu gì bà hàng nước cũng lại gọi gặm rưỡi bán tén bán nghi chuyện ông Phúc nói ở đó không có gì. Đã không có gì sao còn quay lại... Trời mùa đông nên khá nhanh tối, mới có hơn 4h chiều mà đã chuẩn bị nhá nhem rưỡi. Nhìn xung quanh không thấy ai, cũng bởi vì khu đất này không phải đất canh tác của làng nào đâm ra ít người qua lại.

Ông Phúc chỉ tay sang phía gò đất nói:

- Kia chính là chỗ tôi đã nói, không có cầu hay thứ gì có thể sang được đâu. Giờ cậu phải lội xuống mương rồi bơi qua đó. Tôi sẽ đứng trên này canh chừng, nếu thấy tôi hắt xì hơi nghĩa là có người đang đi đến, cậu liệu liệu mà trốn nhé.

Tư khê gật đầu, cởi bỏ quần áo chỉ còn mặc độc một chiếc quần đùi Tư từ từ bước xuống nước, xong khê gọi ông Phúc: - Ông Phúc, ông đưa cho tôi cái bọc giấy kia...

Ông Phúc tiến lại chỗ quần áo của Tư thấy có một bọc được gói ghém cẩn thận hỏi:

- Đây là bọc gì vậy..?

Tư đáp:

- À bên trong là đồ mà sư phụ đưa tôi... Biết phải xuống nước nên tôi cẩn thận dùng giấy dầu gói lại tránh bị ướt.

Ông Phúc đưa cái bọc cho Tư rồi thu gọn lại quần áo giấu vào trong bụi cây ven đường, sau đó tiếp tục đứng canh giới. Tư từ từ lội ra giữa mương, nước không sâu lắm, đưa tay cầm bọc giấy dầu lên cao Tư không mất nhiều thời gian đã đến được chỗ gò đất. Nước lạnh, gió thổi mạnh, tiếng lá cây keo tai tượng bị gió thổi cọ vào nhau tạo nên những tường xào xào. Khê rùng mình Tư nhảy lên trên gò đất, quả đúng miếng vải bị mắc trong bụi cây gai dại trên gò đất chính là miếng vải bị rách ra từ quần áo.

Vén lùm cây gai Tư khê tiến vào bên trong, khác với lùm cây xanh tốt bao quanh bên ngoài, cỏ với đất phía bên trong đều đã ngả màu vàng đen héo úa. Tư biết nơi này chắc chắn có điều bất thường, khê bước từng bước chậm rãi đến lùm cỏ úa vàng mọc cao ngang thân người Tư từ từ vén lớp cỏ như đang cố che đây một thứ gì đó bên trong ra. Không có gì bất ngờ khi ở đó có một nấm đất nhô cao hơn so với bề mặt, phía trước nấm đất thì lại được trát xi măng, tuy đã đổ nát nhưng Tư vẫn nhận ra trước nấm đất chính là bia mộ. Nhớ lại lời thầy Tầu dặn dò khi Tư đang gói đồ vào giấy dầu:

- Con nghe đây, những đạo sĩ bên nước ta đều có cách thiết kế nên những mật đạo. Chắc chắn nơi đó sẽ có lối xuống huyết mộ được bố trí một cách bí mật, tạm gọi đó là một đường hầm. Nếu thật sự ở đó có một ngôi mộ con nhất quyết không được chạm vào thứ gì. Chỉ cần làm những gì ta đã dặn... .

Quả đúng như những gì thầy Tàu nói, phần được trát bằng xi măng phía trước nấm đất hơi nhô cao kia chắc chắn là đường hầm để đi xuống dưới. Tư định thần lại, tay run lên không biết do trời lạnh, cơ thể ngấm nước sương hay do sợ mà Tư làm rơi cái búa kêu cái Cạch khá mạnh xuống nền xi măng. Giật mình Tư không dám động đây, Tư đứng im đến thở cũng phải nhẹ nhàng, nuốt nước bọt hoang mang một lúc sau khi không thấy động tĩnh gì Tư mới từ từ cúi xuống nhặt cái búa lên. Định thần lại Tư tiếp tục lấy cây đinh dài cùng lá bùa khế dịch sang nấm đất nhô cao.

Nhanh chóng Tư đóng mạnh một nhát búa khiến cây đinh ngập sâu xuống bề mặt nấm đất. Tiếp đó Tư dùng một con dao nhỏ đã chuẩn bị từ trước xúc lấy đất trên mộ rồi bỏ vào tờ giấy dầu ban nãy. Cảm giác đã lấy đủ Tư gói giấy dầu lại rồi dán luôn lá bùa vào phía trước nấm mộ. Bùa vừa dán xong đột nhiên cả gò đất khẽ rung chuyển. Từ phía dưới dường như có tiếng gì đó không phải tiếng nói của con người đang vọng lên dù rất nhỏ. Sợ hãi đến bủn rủn chân tay nên Tư chỉ vội cầm lấy bọc đất mộ đã được gói rồi chạy ra khỏi gò đất, nhanh chân Tư phi qua cả bụi gai đến xước hết cả người rồi nhảy ùm xuống nước một cái khá mạnh.

Cái nhảy của Tư khiến ông Phúc đang đứng trên bờ cũng phải giật mình quay lại, vừa nhảy xuống nước nhưng không hiểu sao chân của Tư dường như đang bị bùn dưới ruộng giữ chặt lấy khiến Tư không thể đi được. Tư hoảng loạn vẫy tay cầu cứu ông Phúc, thấy Tư có gì đó không ổn ông Phúc vội chạy đi tìm thứ gì đó có thể kéo Tư lên. May mắn làm sao ven đường lại có một đoạn tre khá dài. Không nghĩ ngợi nhiều ông Phúc nhặt lấy đoạn tre rồi quay lại chỗ bờ ruộng. Giữa ruộng ban nãy Tư bước qua không hề sâu mà giờ Tư đứng đã đến gần cổ.

Ông Phúc hét:

- Bám vào đây ... bám vào đây... .Nhanh lên... .

Tư ngóp ngóp không nói được lên lời, nhưng vẫn cố với tay chạm vào được đoạn tre mồm lấp bắp: - Cứu... .cứu... .với...cứu..ớ... ỉ... .

Sau đó thì Tư chìm cả đầu xuống dưới nước, ông Phúc hốt hoảng dùng hết sức kéo mạnh đoạn tre nhưng sao nó nặng vô cùng. Càng kéo thì ngay đến cả ông Phúc cũng bị lôi d ãn ra đến sát mép bờ mương, đoạn tre thì càng lúc càng bị kéo chìm xuống nước. Quá hoảng loạn không biết phải làm sao ông Phúc vẫn gắng hết sức kéo đoạn tre lại mồm hết lớn:

- Cứu... ..Có người... chết...

Nhưng chưa kịp c ãi cứu hết câu thì từ dưới mặt nước Tư tr ãi lên nói yếu ớt:

- Kéo... .vào... .

Suýt thì bị Tư dọa cho đến sợ rụng cả tim nhưng thấy Tư ngoi lên ông Phúc vội vàng kéo nhanh đoạn tre vào r ãi nắm lấy tay Tư lôi lên bờ. Tư hơ ra cả nước bùn đen xì, thở như chết đi sống lại Tư sợ hãi lùi người lên hẳn phía trên đường. Lúc này vừa ho sặc sụa vừa nôn ọe Tư giật mình nhìn xuống bên dưới chân, cái qu ãn đùi đã biến mất. Ông Phúc thấy thế chạy ngay lại bụi cây giấu qu ãn áo ban nãy lấy đ òr ãi đưa cho Tư nói:

- Mặc vào nhanh không cảm lạnh. Cậu làm tôi sợ đến suýt chết đấy biết không..?

Tư thở đã d ãn ổn định trở lại, nhìn xuống lòng bàn tay Tư cười như mếu nói:

- Tôi tưởng... tôi... .làm rơi... nó r ãi chứ... khụ khụ...

Nhìn sang bên phía gò đất mấy lùm cây đang khẽ rung rinh Tư giật mình nhớ lại mình vừa suýt chết, vợ vội qu ãn áo Tư nhanh chóng mặc vào r ãi bảo ông Phúc:

- Phải đi khỏi chỗ này ngay thôi... Ở đây đáng sợ lắm... . Ông Phúc đáp:

- Cậu làm xong mọi việc rồi chứ...

Vừa xắn quần chạy Tư vừa nói:

- Chính vì xong mà tôi mới suýt chết đấy... .

Ông Phúc cầm cái nón chạy theo đưa Tư vội dặn:

- Đội cái nón vào kéo lát chạy qua kia người ta nhìn thấy.

Tư đỡ lấy cái nón đội vội lên đầu rồi cả hai chạy bán sống bán chết về nhà, chạy đến gốc đa bỗng nhiên gió thổi khiến cái nón của Tư lật ngửa về phía sau. Lúc đó mới chỉ là 4h30 chiều và đương nhiên bà hàng nước vẫn đang ngồi đó. Vội vàng Tư với tay ra đằng sau lật cái nón lên rồi chạy tiếp. Ông Phúc thấy vậy cũng đành che mặt chạy theo sau bụng thẩn nghĩ:

- Mong sao bà ấy không nhìn thấy mặt mình... .

Chạy qua khỏi gốc đa Tư nhìn ông Phúc cười lớn:

- Ha ha... .may quá ... May sao lúc đi tôi lại nhanh trí dùng giấy dầu không thì ướt hết rồi.. Vừa nói Tư vừa mở bọc đất mộ được gói trong giấy dầu ra rải xuống đường. Ông Phúc hỏi: - Đoạn chỗ gốc đa ban nãy cậu đã rải đất chưa... ?

Tư đáp:

- Chính vì bạn rải đất nên cái nón mới bị gió thổi bay đó. Từ đó về đây tôi rải mấy lần rồi... .Ban đầu sư phụ nói chỉ cần một nắm nhưng sợ đường xa không đủ nên tôi lấy nhiều hơn. Mà thôi chết, không biết ban nãy cái nón bị lật ra sau bà già ấy có nhận ra tôi không nhỉ..?

Ông Phúc đáp:

- Chắc không đâu, trời cũng khá nhem tối rồi khó nhìn lắm. Vả lại nếu mà thấy thì bà ấy cũng phải thấy tôi, thấy thì bà ấy đã gọi. Dù sao chuyện

quan trọng nhất đã làm xong..

Tư cùng ông Phúc lúc này không chạy nữa, thở dài Tư đáp:

- Không phải việc quan trọng nhất đâu, tất cả mới chỉ là khởi đầu thôi...

Ông Phúc hỏi tiếp:

- Mà sao ban nãy cậu lại trồi lên được thế..? Tôi cứ tưởng cậu bị chết đuối rồi chứ... Không hiểu sao tôi càng kéo thì càng thấy nặng, chậm một chút nữa thôi là tôi cũng bị rơi xuống nước rồi.

NGƯỜI MẸ QUỲ

Trường Lê

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tiếng Chuông 12H Đêm

Tư vừa đi vừa đưa tay lên cổ sờ lấy chiếc vòng có chiếc phong bao nhỏ rồi nhìn ông Phúc khẽ nói:

- Là sư phụ tôi cứu tôi đấy... Trước lúc đi sư phụ có cẩn thận bảo tôi đeo lại chiếc vòng mà lần trước tôi với ông đi đến nghĩa địa ấy... Ông còn nhớ không..? Ông Phúc gật đầu:

- Có chứ, cái lần gì mà liên quan đến Ngải ngừng gì đó phải không... ?

Tư đáp:

- Đúng vậy, sư phụ nói dù sao ông cũng ở nhà không biết được ở đó có xảy ra chuyện gì không..? Bởi vậy ông nói tôi đeo chiếc vòng này vào nếu không may xảy ra trường hợp bất trắc thì ông sẽ giúp được phần nào.

Ông Phúc thở phào nghe Tư nói tiếp:

- Cái lúc nhảy xuống nương định đi vào bờ bên này chẳng hiểu sao chân tôi cứng đờ không di chuyển được. Mà chỗ bùn dưới chân thì càng lúc nó càng lún sâu xuống, giống như nó hút mình xuống đấy vậy. Lúc ông đưa đoạn tre ra tôi vẫn cố nắm được nhưng không tài nào cựa quậy nổi. Đang lúc chìm xuống thì tôi cảm nhận được sự xuất hiện của sư phụ bên trong tôi. Mồm tôi lẩm nhẩm đọc cái gì đó nhưng không phải là tôi đọc. Sau đó thì cơ thể tôi cử động lại được nên tôi mới trỗi lên chứ... Cũng may thầy tôi lo xa, tính toán kỹ lưỡng không thì giờ này có mò cũng không thấy xác tôi rồi... Chủ quan quá.

Ông Phúc hỏi:

- Mà này giờ quên không hỏi cậu, ngôi mộ đó trông như thế nào..?

Tư trả lời:

- Chắc do đã quá lâu hoặc nó được xây lên với mục đích khác cộng với việc bị cỏ dại che phủ tôi cũng chưa nhìn hết được ngôi mộ. Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một nấm đất nhô cao, đằng trước có một tấm bia đã bị vỡ gần hết có một khoảng vuông được trát bằng xi măng. Sư phụ dặn tôi không được làm bừa nên tôi cũng không dám xem kỹ. Mà ông cũng thật là, khi đó không kéo được tôi lên thì phải buông tay ra mà chạy chứ. Lỡ đâu bị lôi xuống chết cả thì sao..?

Ông Phúc đáp:

- Thú thật với cậu khi đó tôi cũng sợ lắm, cũng suýt chút nữa thì buông tay rồi. Nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn cố kéo, mồm lại còn định hét toáng lên nữa chứ. Cũng may mà cậu trỗi lên kịp...

Câu chuyện dọc đường cũng kết thúc khi Tư và ông Phúc về đến cửa nhà. Và đúng như thầy Tàu dặn, về đến cửa trên tay Tư vẫn còn một ít đất được lấy từ nấm mộ đầy nguy hiểm. Chưa kịp gọi cửa thầy Tàu đã mở, Tư bước vào trước, ông Phúc ngó nghiêng một lúc rồi mới vào sau. Nhìn Tư thầy Tàu nói:

□

- Con bất cẩn quá, ngay từ lúc đặt chân lên gò đất con đã động chạm đến nó rồi. Cũng may mà ta cứu kịp... . Tư cười xoa rồi giở bọc giấy dầu ra nói với thầy tàu:

- Sư phụ, con đã làm đúng như lời người dặn. Chỗ đất còn lại này tính sao ạ... ?

Thầy tàu đỡ lấy chút đất còn sót lại từ Tư rồi khẽ đáp:

- Ta đã có dự liệu, tuy vừa rồi rất nguy hiểm nhưng chắc chắn nó sẽ đi tìm con, kẻ đã đến phá ngôi mộ. Nhưng như thế cũng đúng chủ ý của ta rồi, đêm nay sẽ là một đêm khó ngủ đây. Về chỗ đất này ta sẽ dùng để dẫn dụ nó lên trên tầng hai. Có lẽ... .

Đang nói thầy Tàu đột nhiên dừng lại nhìn Tư và ông Phúc:

- Có lẽ hai người nên đi khỏi đây, chuyện hai người làm đã xong cả rồi. Việc còn lại rất nguy hiểm, không biết ta có chống lại được nó hay không...? Chính vì vậy các người mà ở lại sẽ bị liên lụy đến tính mạng. Đi ngay bây giờ đi... .

Tư vội vàng nói:

- Không được đâu sư phụ, con mà bỏ thầy đi lúc này sau này sao con còn dám sống. Hơn nữa chính thầy cũng nói việc này rất nguy hiểm, chẳng phải có con ở lại thì thêm người thêm sức mạnh hay sao..? Con không đi đâu cả, có đánh chết con cũng không đi... ..

Ông Phúc tuy nãy giờ rất sợ hãi, tim ông đang đập thình thịch bởi ban nãy chứng kiến Tư suýt chết ông cũng lạnh cả sống lưng. Giờ biết tin con quý sẽ đến đây tìm người ông càng run hơn. Nhưng ông lại nói:

- Tôi... ..tôi... cũng... ..cũng... ..ở... lại... lại...

Hai thầy trò Tư nhìn ông Phúc ngạc nhiên, ông Phúc cố gắng bình tĩnh đáp:

- Tôi..không sợ... .Nhà này cũng là nhà của... của tôi... Tôi phải ở lại để giết... giết nó...

Thầy Tàu khẽ lắc đầu:

- Ta cũng không biết phải nói sao nữa, đúng là không sợ chết mà... .

Tư sốt sắng:

- Con dù sao cũng là đệ tử của thầy cơ mà... .Thời gian cũng không còn nhiều, thầy có đi đâu gì cần làm cứ nói với con. Thầy tàu đáp:

- Sẽ vẫn như lần trước thôi, nhưng giờ bỏ những thứ hôm qua đi, thay mới lại toàn bộ. Vấn đề quan trọng vẫn là khi nó đi lên tầng hai thì con và chủ nhà đây phải lập tức dán những lá bùa ta đưa lần trước vào tất cả các

lối ra vào, cửa sổ... Sau đó lặng im chờ đợi, nếu ta xảy ra chuyện hai người phải bỏ chạy ngay... Lúc đó hãy thông báo với dân làng, may chăng sẽ có người tin, cứu được ai thì cứu... .

Tư cùng ông Phúc gật đầu rồi đi chuẩn bị cho thầy Tào những thứ thầy dặn, Tư cũng đi tắm rửa thay bộ quần áo vừa nãy ra. Trời tối dần, lại là những tiếng ếch nhái, tiếng côn trùng kêu ra rả bên ngoài vườn sau. Tất cả đã được chuẩn bị xong, chỉ còn chờ nó đến mà thôi.

" Tích... Tắc... Tích... Tắc.."

Tiếng đồng hồ vang lên rõ mồn một trong đêm tối, không gian im lặng đến rợn người.

" Coong... .Coong... .Coong... Coong... .Coong... .Coong... Coong...
.Coong... .Coong ..Coong... .Coong... .Coong.."

Chiếc đồng hồ quả lắc bên ngoài bỗng rung vang lên 12 tiếng bao hiệu lúc này đã là 12h đêm. Ông Phúc run lên bần bật khẽ nói nhỏ với Tư:

- Cái đồng hồ đó đã hơn 1 năm nay không kêu rồi... .Vì nó vẫn chạy tốt nên tôi tiếc không vứt đi... Sao... sao nó lại kêu đúng vào lúc này chứ... . Tư đưa tay lên miệng ra hiệu bảo ông Phúc im lặng:

- Ông bình tĩnh lại đi, có thể nó sắp đến đây... ..Đừng sợ... .Đừng sợ...

Miệng nói để trấn an ông Phúc chứ thực ra khi tiếng chuông đồng hồ quả lắc vừa vang lên hồi thứ nhất là Tư cũng giật bắn người, hồn suýt rời khỏi xác rồi. Giữa đêm lại đang trong bầu không khí hồi hộp, lo sợ vậy mà chuông đồng hồ vang lên. Còn đáng sợ hơn khi ông Phúc nói cái đồng hồ đã không kêu một năm nay.

Đột nhiên Tư nín thở vì vừa có một tiếng động phát ra: " Cạch... .cạch...
.cộp... cộp... .ộp... ."

Tiếng khóa trong lần thanh chèn cửa chính vừa rơi xuống đất. Mọi người đều dự đoán nó sẽ đi vào từ phía cửa sau nhưng không phải. Cánh

cửa chính đang trước đang từ từ mở ra với những âm thanh gai người:

" Kèn... ..kẹt... .. ẹt... ..kẹt... .."

Vì sợ dân làng đến tìm nên ông Phúc mấy hôm nay không chỉ khóa trái bên trong mà còn cẩn thận chèn thêm một thanh gỗ to chắn ngang cánh cửa. Giờ đây cả ông Phúc lẫn Tư đều đang ở trong phòng. Vậy mà cánh cửa vẫn tự mở ra một cách đầy kinh dị. Tư phải lấy tay che miệng ông Phúc lại vì sợ ông ta sẽ hátt xì như lần trước. Bản thân Tư cũng lạnh cóng người khi cái bóng đang đổ trên vách tường có hình dáng của một con người rõ ràng cả tay, đầu, chân... .Và cái bóng đó đang từ từ tiến về phía trước.

Khi cái bóng lướt qua cửa phòng Tư mới dám thở, nó không vào đây, nó đi thẳng lên cầu thang tầng hai mà không một tiếng động dù chỉ là nhỏ nhất. Ông Phúc ứ ứ rồi lấy tay đập vào tay Tư. Lúc này Tư mới nhận ra vì quá căng thẳng Tư quên mất mình đang bịt miệng, bịt mũi ông Phúc. Suýt chút nữa thì ông ta bị Tư bịt cho tắc thở, vội buông tay ra Tư nói:

- Nó lên tầng hai rồi... ..Nhanh làm theo lời sư phụ tôi dặn. Ông dán bùa ở trước tôi dán ở phía sau. Nhanh lên... ..

Cả hai chân tay đang run lên từng chập cố gắng đứng dậy bước từng bước chậm chạp để dán những lá bùa thầy tâu đã giao. Trong khi đó ở tầng trên mọi thứ vẫn im lìm không một tiếng động... ..Tư lo lắng:

- Sư phụ... ..Người đang làm gì vậy... ?

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Quỷ Chiến

Ở bên dưới mọi chuyện đã được làm xong, Tư không biết trên tầng trên đang xảy ra chuyện gì. Bất ngờ cánh cửa tầng trên đóng sập lại, ở bên trong căn phòng của con gái ông Phúc sau khi con quỷ bước chân vào giữa căn phòng cửa đột nhiên đóng lại, ở dưới nền nhà thầy Tào sau khi đọc xong câu chú một vòng tròn lửa xuất hiện bao quanh con quỷ. Tiếp đó thầy Tào đưa tay giật mạnh tấm vải đen đang phủ trên một dãy gương đã được dựng sẵn xung quanh các bức tường trong phòng. Ánh lửa phản chiếu vào gương khiến cả căn phòng trở lên bừng sáng.

Con quỷ nhìn thấy gương thì ôm đầu, ôm mặt nghiêng lên những tiếng kêu đầy đau đớn. Thầy tào vẫn tiếp tục ngẩng lên trên giường mồm niệm chú nhìn con quỷ đang quay bốn phương tám hướng nhưng không tìm cách nào thoát ra được. Dường như con quỷ khi nhìn vào gương rất hoảng sợ bởi chính hình ảnh của mình. Lửa từ trận đồ khiến từng mảng thịt trên người nó đang dần rũ xuống. Tưởng chừng cứ duy trì như vậy thì việc giết con quỷ sẽ thành công, nhưng không càng về sau con quỷ càng trở nên hung dữ, thầy Tào thì không thể duy trì được sức mạnh của bùa yểm trong phòng như lúc ban đầu.

Lửa dần dần yếu đi, chớp đúng cơ hội đó con quỷ nhắm mắt lao về phía những tấm gương dùng đầu húc mạnh khiến phân nửa gương trong phòng đầu vỡ nát, tiếng gương vỡ kêu loảng xoảng trong đêm tối khiến ai cũng phải rùng mình. Dưới sàn lửa chỉ còn lại những đốm nhỏ đang le lắt như chính hơi thở của thầy tào đã dần dần trở nên yếu đuối. Con quỷ không biết nói, nó mở đôi mắt đỏ lòm như máu nhìn về phía thầy tào rồi nhe nanh lao nhanh về phía trước. Nhưng bất ngờ nó tiếp tục gào rú lên trong đau đớn bởi khi nó chưa kịp lao đến nơi thầy Tào đã hất một thứ nước gì đó được giấu sẵn ở sau lưng vào mặt, vào toàn thân con quỷ.

Ngay khi con quỷ vẫn đang gào thét thầy Tào nhảy khỏi giường trên tay cầm một chiếc búa gỗ, một cây đinh đã được nhúng qua máu của gà trống, ông liền tiếp đóng đinh tạo thành lỗ sau lưng con quỷ, sau mỗi lần đóng ông lại ấn mạnh một hạt táo tàu vào cái lỗ vừa đóng đinh. Khi đóng chiếc đinh đến lần thứ ba thì thầy Tào thét lên đầy đau đớn. Cánh tay cầm đinh của ông đã bị con quỷ tóm chặt, cổ tay của thầy tàu dường như bị bóp gãy chỉ sau một cái nắm mạnh.

Nhìn sát mặt thầy Tào khá hoảng sợ khi biết mình đã thất bại trong việc tiêu diệt quỷ. Hai con mắt đỏ lờm cùng khuôn mặt nhão nhoét những mảnh thịt thối đang rữa ra sau khi bị tạt thứ nước kỳ lạ của nó nhìn thầy Tào như muốn ăn tươi nuốt sống. Lập tức nó đập thầy tàu vào chỗ gương còn lại một cú mạnh như trời giáng. Trong phòng lúc này chỉ còn duy nhất một đốm lửa đang cháy yếu ớt, thầy tàu nằm trên những mảnh gương vỡ cũng đang thổ huyết nhuộm đỏ các mảnh gương. Tất cả những thứ thầy Tào bày ra trong căn phòng cuối cùng cũng không giết được nó. Mặc dù cái xác con quỷ lúc này phần thịt thối đã mục rữa ra khá nhiều, chỉ còn duy nhất phần đầu là nguyên vẹn. Hết sức lực thầy tàu gắng gượng chống bàn tay còn lại ngược lên nhìn con quỷ miệng khe nói:

- Ta... thất... bại... rồi...

Con quỷ vẫn còn khá đau đớn sau những tổn thương từ khi bước vào phòng nó phải chịu. Tuy là con quỷ có sức mạnh nhưng dường như việc thân xác đang bị rữa ra khiến nó di chuyển khá khó khăn. Nó cần ăn thịt người để bù đắp lại những vết thương đang phải nhận. Nó tiến về phía thầy tàu toan xé xác thì cánh cửa phòng bất ngờ bị đập bung ra. Từ lao vào trong thét lớn:

- Sư phụ... ..Thầy có sao không... ?

Vừa nhìn thấy con quỷ với hình dạng ghê tởm, chỗ có thịt thì đang thối rữa, chỗ không có thịt thì lõi xương đen xì, mắt nó đỏ lờm, cái lưỡi đang le dài đầy

kinh hãi. Thầy Tào cố lấy chút sức lực hét lên:

- Chạy đi... .Chạy mau đi...

Từ lúc này quá sợ hãi đến chân tay bủn rủn, dường như sau khi nhìn vào mắt nó chân Từ trở nên cứng đờ không thể di chuyển. Cảm giác giống như lúc ở dưới mương buổi chiều. Con quỷ nhận thấy việc ăn thịt người trẻ tuổi sẽ tốt hơn bởi dương khí từ Từ mạnh hơn thầy Tào. Nó tiến về phía Từ lúc này đang chôn chân tại chỗ, càng lúc những mảng thịt rơi ra từ người nó càng nhiều, nhào nhoét hơi thối, Từ sợ hãi run lên từng cơn, nhưng khi vừa chạm được vào Từ thì con quỷ một lần nữa bị đập một cái khá mạnh từ đằng trước thẳng vào đầu, đó là ông Phúc. Chẳng hiểu lấy được can đảm từ đâu mà ông Phúc tay cầm thanh gỗ to chèn ở cửa chính chạy thẳng lên tầng. Cái đập của ông vừa kịp lúc khi con quỷ tiến sát đến gần Từ, không chỉ một cái, vừa đập ông Phúc vừa la lớn:

- Tao giết mày, tao giết mày... ..Chết đi... .Chết... đi... .Địt mẹ... thứ quỷ dữ... ..

Vừa đập thẳng tay ông Phúc vừa chửi, bao nỗi sợ hãi biến hết thành sức mạnh của thù hận. Nhưng nó vẫn không chết, thanh gỗ bị nó bóp cứng trong sự ngỡ ngàng đến run rẩy của ông Phúc. Từ lúc này cũng đã cử động được bởi con quỷ đang hướng mục tiêu về phía ông Phúc. Tuy nhiên Từ vẫn quá sợ hãi, chỉ một cái quăng tay ông Phúc lần thanh gỗ bị quăng mạnh vào tường như một món đồ chơi. Ông Phúc ngất xỉu sau cú va đập mạnh, con quỷ gào lên đau đớn bởi nó bị đâm từ phía sau. Thầy Tào tiếp tục lấy đinh đâm vào huyết sau lưng con quỷ, ông ôm chặt lấy nó nhìn Từ nói những tiếng yếu ớt, máu từ miệng ông chảy ra càng lúc càng nhiều:

- Con... .Từ... .mau... mau... .chạy... .đi... chạy... đi...

Dứt lời ông không còn sức để nói nữa bởi cánh tay còn lại cũng đã bị vặn nát. Nhìn sự phụ đang bị giết một cách từ từ Từ gào lên trong tuyệt vọng. Hai bàn tay đang run khê nắm chặt lại, tiếng nghiến răng ken két đến chảy cả máu môi, Từ móc tay vào túi lấy ra một vật gì đó rồi lao thẳng về phía con quỷ đang bị thầy tào níu chặt miệng hét lớn:

- TAO... .GIẾT... .MÀY... ..

Liên tiếp, liên tiếp Tư dúng vật trong tay đâm nhều nhất vào phần ngực con quỷ, con quỷ rú lên kinh hãi sau từng nhát đâm. Như một kẻ điên dại Tư càng đâm mạnh, mắt Tư trợn lên, hai tay nắm chặt đờ Tư cứ thế đâm trong hoảng loạn cho đến khi Tư không còn sức để đâm nữa. Con quỷ từ phần đầu xuống phần ngực bị đâm đến nát hết cả xác. Tư thở dốc hai tay lúc này lại run lên, nhưng không phải run vì sợ hãi mà vì con quỷ đã bị Tư giết chết.

Buông con dao đỏ như máu rơi xuống sàn, Tư nhìn sang bên cạnh thầy Tầu cũng đang đau đớn bởi những vết thương, thầy Tầu vẫn còn thở nhưng hơi thở rất yếu ớt. Tư vội đỡ thầy dậy gọi lớn:

- Sư phụ, sư phụ tỉnh lại đi... . Thầy tầu mở mắt nhìn Tư nói:

- Ta... vẫn... còn... sống... .Đúng là con... .con... .đã... giết được nó rồi... .Con dao đó chính là con... dao... .mà... khụ... khụ... .sư phụ... đã... đưa... cho ta năm... xưa..

Vừa nói thầy tầu vừa thổ huyết sau một trận ác chiến với con quỷ đội xác người. Tư gật đầu:

- Con biết rồi... Sư phụ đừng nói nữa để con lấy thuốc cho thầy... .

Lúc này ông Phúc cũng lồm cồm bò dậy, dường như ông cũng bị gãy xương sau cú quăng của con quỷ. Tuy nhiên ông vẫn gượng dậy bước đến chỗ thầy tầu, cố gắng lăm cả hai mới đưa thầy tầu xuống được phòng bên dưới. Bãi chiến trận trên tầng hai trở nên bốc mùi thối rửa, gương vỡ, máu me vương khắp sàn nhà. Nhìn thầy Tầu nằm im không cử động Tư lo lắng nói với ông Phúc:

- Trong làng có ai chữa được bệnh không, ông cứu thầy tôi với... . Thầy Tầu nói chậm rãi:

- Không... được... nếu... gọi người đến... con sẽ... .bị đánh... .chết... Tư đáp:

- Nhưng con quỷ đã chết rồi mà... ? Thầy Tầu hỗn hển nói:

- Chưa đâu... khi con... đâm... nó... .ta thấy... .nó không có... .trái... tim...
.Thứ trên t ầg chỉ là... .xác... thôi... .Và giờ... nó chỉ còn... là một... bãi bùn
nhờ nhớp... rửa ra từ thịt người chết... .Không chừng... mình được gì...
.Con... còn... phải...

Chưa nói xong thì thầy Tầu nhắm mắt, Tư gào lên:

- Sư phụ... ..Sư phụ... .. Người không thể chết được... .. .

Nhưng khi gục đầu xuống người thầy Tầu Tư thấy tim của ông vẫn đập. Vội vàng Tư nói với ông Phúc cũng đang ôm bả vai bị thương ban nãy:

- Ông đun ngay cho tôi một n ồi nước nóng, thầy tôi vẫn còn sống.
Trong tay nải của thầy tôi có những phương thuốc cứu người, chữa lành vết thương rất hiệu quả. Tôi sẽ cứu thầy... .

Ông Phúc gật đầu r ồi cắn răng chịu đau chạy đi đun nước nóng. Lúc này Tư vội nẩy tai nải của sư phụ miệng lầm bầm: - Xin phép thầy cho con được mở những thứ này ra để cứu người.

Trong tay nải có một số hộp đựng thuốc, tuy nhiên tất cả đều được ghi bằng chữ Trung Quốc, Tư mở mấy quyển sách ra cũng vậy. Chỉ toàn chữ Trung Quốc nhìn không hiểu gì... ..Có thuốc nhưng lại không biết nên sử dụng loại nào khiến Tư trở nên mất bình tĩnh.

Nhưng nhớ lời thầy dặn Tư cố kìm nén sự bốc đ ồng, mở tất cả các hộp thuốc ra Tư nhìn chăm chăm vào từng hộp và cố nhớ lại xem những l ần chữa bệnh cho người khác thầy Tầu đã dùng loại nào. Cố vắt óc nghĩ xem loại nào Tư đã nhìn thấy, chẳng mấy chốc gà đã gáy báo hiệu trời sáng. Sau khi đun nước nóng xong ông Phúc nhẹ nhàng lau từng vết máu trên người thầy tàu. Đồng thời lúc này Tư c ầm một viên thuốc đen đen được vo tròn tiến lại chỗ thầy Tầu nói với ông Phúc:

- Hi vọng là tôi đúng... .

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Mắt Đỏ

Ông Phúc nhìn Tư với vẻ mặt đầy lo lắng khẽ hỏi: - Cậu... cậu... chắc chứ..?

Tư lưỡng lự:

- Tôi... tôi chắc, mà bây giờ cũng không thể làm khác được. Tôi chỉ nhớ một lần nhìn sư phụ cho một thằng nhóc ăn cái viên này. Nghe mẹ nó nói thằng nhóc bị chảy máu trong, dạng như nội thương. Mà tôi cũng không nhớ là viên màu đen hay màu nâu nữa. Trước giờ tôi không học mấy cái này... Tôi chỉ học cách xem mả, bốc mộ, rửa xương, đào huyệt... .

Ông Phúc tròn mắt:

- Thế lỡ cậu cho thầy uống sai thuốc thì sao..?

Tư đáp:

- Dù sao cũng là thuốc, không bỏ ngang cũng bỏ dọc... .Còn hơn để thầy tôi nằm như thế này. Hơn nữa nếu thầy mà không tỉnh mọi chuyện chưa xong đâu, ông cũng nghe thấy còn gì...

Ông Phúc không dám cản nữa bởi những lời Tư nói là đúng, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc. Tư khẽ đẩy miệng thầy Tào mở ra rồi đưa viên thuốc vào, nâng đầu thầy tào dậy Tư cho thầy uống chút nước xong nhẹ nhàng hạ xuống. Chỉ có một bài thuốc là Tư rõ nhất đó là thuốc chữa xương cốt. Bởi chính Tư đã được sư phụ dùng loại này bó cho trong một lần bị rạn xương khi nhấc quan tài ra khỏi huyệt.

Thứ thuốc màu trắng trắng nhuyền như vôi này là một loại thuốc dùng để đắp khi gãy xương. Lập tức Tư đắp thuốc vào tay cho sư phụ, sau đó

dùng nẹp cố định những phần bị gãy rã bằng bó lại. Tuy nhiên Tư làm khá vụng về, làm xong Tư lau mồ hôi hột khẽ nói:

- Không biết mình cố định có đúng không nữa... ?

Quay sang nhìn ông Phúc đang ôm vai tỏ vẻ đau đớn Tư bảo:

- Ông lại đây sẵn thuốc tôi đắp luôn cho ông... ?

Khổ nỗi này giờ nhìn Tư nẹp xương cho thầy tào ông Phúc cũng gai hết người, mỗi lần Tư kẹp thanh nẹp vào tay thầy tào là một lần ông Phúc nuốt nước bọt kinh hãi. Lúng túng ông Phúc đáp:

- Thôi... thôi... để lát nữa tôi tự đi xem... Cũng không phải gãy, hình như trật khớp thôi...

Nhưng Tư không chịu, dường như sau khi chữa cho thầy tào xong cái máu thầy thuốc trong Tư bỗng trời dậy, Tư kéo ông Phúc xuống ghế rã vạch áo ra xem phần bả vai. Chỗ bả vai có hơi sưng tấy, nắn nắn một vài chỗ Tư hỏi như thần y: - Chỗ này có đau không..?

Ông Phúc nói:

- Chỗ đấy không đau...

Tư ấn chỗ khác rã hỏi lại câu vừa rã, lần này ông Phúc thét ầm lên: - Đau đau... Đau chết được...

Tư gật gù:

- May quá, đúng là trật khớp thật... Ông ng ồi im nhé, ngày bé tôi có nắn khớp cho con Hen nhà tôi..

Ông Phúc thở phào:

- Con Hen là em cậu à..?

Tư trả lời cụt lủn:

- Không, nó là con chó nhà tôi... Vì nó gầy nên tôi gọi nó là Hen, trong từ Hen Suyễn ấy... ..

Ông Phúc tái mặt chưa kịp phản kháng thì một tiếng:

" Cục"

Vang lên, lúc này ông Phúc mới:

- Á... .. á... ..đau... ..

Nhưng ngay sau đó mặt ông Phúc khẽ giãn ra, ông cựa cựa cánh tay thấy không còn đau nữa, ông cử động mạnh hơn thì quả thật tay ông đã hết bị trật khớp. Tư nói:

- Sao, hết đau rồi phải không..?

Ông Phúc cười vui mừng:

- Hết thật rồi, cậu giỏi quá đi mất... ..Mà thật là cậu chỉ nắn khớp cho con chó thôi hả... ?

Tư cười đáp:

- Tôi đùa thế cho ông không chú ý vào chỗ đau thôi. Nhà tôi không nuôi chó... .Cái này là tôi học được của ông ăn mỳ trong làng tôi đấy. Yên tâm đi... Ông Phúc nói:

- Thế mà làm tôi hết hờn... ..

Tư quay lại chỗ thầy tàu khẽ cúi đầu xuống nghe xem tim của ông còn đập không. May mắn là thầy tàu chỉ bất tỉnh mà thôi, ngẩng trông thấy Tư hỏi ông Phúc:

- Sao trên tầng lại có nhiều gương vậy..? Ông Phúc đáp:

- Thì cậu không nhớ cái hôm đầu mà thầy nói chúng ta chuẩn bị mỗi người một việc à. Tôi được giao cho trong hôm đó phải lắp thật nhiều

gương trong phòng, sau đó phải phủ vải đen che đi. Tôi tưởng cậu cũng biết...

Tư đáp:

- Hóa ra hôm đông người chuyển đồ vào đây là họ chuyển gương đến à..? Sao tôi biết được vì lúc đó tôi đang canh cho sư phụ làm bùa bên trong, với lại họ chuyển gương lên cũng đều phủ kín vải...

Ông Phúc nói:

- Thì thầy dặn tôi thế mà, mọi việc phải làm một cách bí mật bởi thầy sợ trong làng có tai mắt hoặc sợ con quỷ sẽ biết. Thế còn cậu làm gì..?

Tư trả lời:

- Tôi dùng muối trắng đã được đảo nóng, rồi trộn chung với gạo nếp giã nhuyễn sau đó rải một vòng bao quanh ngôi nhà. Còn nữa thầy còn dặn tôi đun nóng rượu với thật nhiều gừng giã nhỏ. Xong xuôi tôi đổ vào chậu nhỏ mang lên cho thầy, nhưng cũng không được vào trong phòng.

Cả hai im lặng nhìn nhau vẫn không thể hiểu nổi thầy Tào đã làm những gì trong căn phòng lúc đó. Tư chỉ biết khi Tư nghe thấy tiếng gương vỡ lần thứ hai thì không thể chịu nổi nữa, dù rất sợ nhưng Tư vẫn đập cửa xông vào. Và quả thật Tư suýt chết khi bị dọa cho đến không cử động nổi. Tư chỉ nhớ được rằng mình đã điên loạn khi thấy con quỷ bẻ gãy tay sư phụ lúc ông cố giữ nó và bảo Tư chạy đi.

Sờ tay vào túi Tư lấy con dao màu đỏ như máu có cán được quấn dây gai ra nhìn ngắm. Chắc chắn con dao này vô cùng đặc biệt, mọi chuyện cứ như được ông trời sắp đặt. Vào cái ngày hai thầy trò tìm đến ngôi chùa ma, vì cảm nhận được sự nguy hiểm nên thầy Tào đã giao lại con dao cho Tư như một tín vật. Tư cũng không thể ngờ rằng hôm nay chính Tư lại dùng con dao này để cứu mạng tất cả mọi người.

Vốn là người trân trọng sư phụ nên Tư luôn giữ con dao trong người, nhìn nó chỉ có màu đỏ là đặc biệt còn lưỡi dao cũng đã cũ, đôi chỗ còn bị

mẻ... .Vậy mà những nhát dao Tư đâm vào người, vào đầu con quỷ đầu khiến nó gằm rú lên một cách đau đớn cho đến khi cả cái xác bất động, từng mảng thịt rã xuống. Con dao quả thật đặc biệt, mấy chục năm qua có lẽ ngay bản thân thầy Tầu cũng không hiểu dụng ý của vị đạo sĩ năm xưa khi cho ông con dao là có ý gì. Một lần nữa câu chuyện về vị đạo sĩ cưu mang thầy tầu tiếp tục được khẳng định, ông ta có thể tiên đoán được sự việc. Dù đuổi thầy tầu đi nhưng vị đạo sĩ vẫn luôn bên cạnh giúp đỡ người đệ tử khốn khổ.

Bản thân thầy tầu khi nhìn thấy con quỷ bị hạ bởi con dao cũng đã nhận ra điều đó. Nhưng ông nói đồng bần nhào từ xác thối kia chỉ là phần xác, nó vẫn chưa chết... .Nhưng chi tiết thế nào sẽ không ai biết nếu như ông cứ mãi bất tỉnh thế này. Lau mặt cho thầy Tư nhìn những nếp nhăn trên gương mặt già nua, gầy gò đã trải qua gần hết cuộc đời vẫn không cách nào cứu rồi được bản thân mà thoáng đau buồn:

- Thầy không thể chết được... .Chắc chắn như thế... Vì thầy nói con đường nợ nghiệp của thầy vẫn chưa trả hết..

Trời bừng sáng, ông Phúc bắt đầu đun nước ngũ vị, thấp nhang trầm theo lời Tư dặn. Sau đó ông bí mật lên trên tầng hai dọn dẹp những gì còn sót lại sau cuộc ác chiến đêm qua giữa ba người và con quỷ. Cái xác giờ đây chỉ còn là một bãi bùn đen xì thối hoắc, cả căn phòng bốc lên một mùi xú uế của tử thi... .Phải mở hết cửa phòng cho ánh nắng chiếu vào, gần một ngày ông Phúc mới dọn dẹp xong bãi chiến trường.

Làng Thượng hôm nay yên ắng vô cùng, tiếng chim hót líu lo sau vườn khiến tâm hồn con người ta khẽ lắng lại. Ngoài đường tiếng bước chân đi lại của dân làng trong nắng sớm có chút rộn rã hơn mọi ngày. Cả đêm qua trong làng không có thêm đứa trẻ con nào bị bắt cóc.

Đang lau dọn bỗng nhiên ông Phúc rùng mình khi phát hiện một bóng đen vừa nhảy qua xà nhà:

" Miao... Ngao... ..Ngao... Miao... "

Một con mèo đen xì tai dài, mõm dài, đuôi dài đang ng ẩ ch ồm chồm trên xà nhà nhìn ông Phúc bằng đôi mắt đỏ lòm đáng sợ.

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Trường Làng Ghé Thăm

Vì cần mua một số đồ dùng cá nhân để thay rửa cho thầy Tàu nên Tư nói với ông Phúc đi ra ngoài mua, cũng là tiện nghe ngóng xem người dân có động tĩnh gì không. Ông Phúc đi ra ngoài lúc đó cũng đã là 3h chiều, cả đêm qua thức trắng đối diện với sự sợ hãi, cái chết cận kề nên ai cũng tỏ ra rất mệt mỏi. Vừa mới đây thôi ông Phúc hãy còn đang dọn bãi chiến trường trên tầng hai.

Vẫn rất ít người dân ra đường, ghé qua chợ ông Phúc mua chút đồ ăn, ghé tiệm thuốc mua băng gạc, thuốc thang tiện hóng xem có đi đâu gì xảy ra không. Đúng là chợ, đủ tiếng ỳ xèo, người dân vẫn còn đang vô cùng lo sợ trước sự việc 3 đứa trẻ con bị mất tích. Có người nói:

- Không biết đã tìm được gã thầy bùa người Trung Quốc chưa nhỉ..? Cứ thế này bà xem, chợ búa vắng tanh, có ai dám đưa con cái ra ngoài đâu.

Người Mẹ Quỷ Tác Giả Trường Lê. Một bà khác nói:

- Nhưng đêm qua không thấy có đứa nào bị bắt nữa..? Hay là lão ta trốn khỏi làng mất rồi. Người kia trả lời:

- Không đâu, ba bốn hôm nay trai làng chúng nó lập cả chốt ở đường đi ra đi vào đầu làng. Thay nhau canh chừng từ sáng tới đêm, từ đêm đến sáng nhưng không thấy ai lạ đi ra cả..

Bà này đáp:

- Gớm canh được, bà thấy hai nhà mất con đấy. Có nhà nào mở cửa đâu, nằm ôm con trong lòng còn mất kia kìa. Có khi nó trốn đi qua mặt còn chẳng biết, đùa sao được với ma quỷ...

Ông bán thịt chen vào:

- Tôi nghe nói vợ chồng nhà mất hai đứa con hôm đầu tiên người vợ giờ bị điên rồi. Mà cứ ôm lấy cái chăn nhuộm đỏ máu hai con lúc cười lúc khóc. Không cho ai đem đi, giờ cứ đóng cửa trong nhà, sáng nay tôi đi qua còn thấy hết hủ ăm lên xong khoác cái chăn đầy máu ấy chạy quanh nhà rồi cười điên dại. Cứ thế này không điên mới là lạ.

Bà ban nãy đáp lại:

- Còn cái nhà chị mất con kia giờ vẫn mong con nó về nhưng hôm nay cũng là hôm thứ hai rồi. Mà nhà đấy không thấy có máu thì chẳng hiểu nó đem đi đâu được nhỉ..?

Những lời bàn tán cứ thế vang lên trong khu chợ vắng teo, không mấy người đi chợ vào cái t ầm này. Ông Phúc định đi về thì có người gọi:

- Bác Phúc ơi, bác Phúc....Bác đi chợ à..?

Người Mẹ Quỷ Tác Giả Trường Lê. Ông Phúc quay lại:

- Ủ, tôi đi chợ...Kha đấy à...? Sao rồi dạo này vợ con nhà cửa ra làm sao..? Thấy bảo vợ sắp đẻ rồi hả..?

Kha khúm núm nói:

- Dạ vâng, chắc cũng phải 1 tuần nữa mới sinh bác ạ. Vậy mà trong làng xảy ra chuyện thế này làm cháu cũng sợ quá.

Ông Phúc đáp:

- Ai cũng lo thôi, nhưng yên tâm đi...Mọi chuyện rồi sẽ ổn, ái chà mua gà về tẩm bổ cho vợ đấy....Dạo này tôi cũng bận nên không sang nhà thăm được, có gì vài hôm nữa tôi sang. Cũng gần nhau mà bận quá.

Kha cười đáp:

- Bác cứ khách sáo, bác giúp đỡ nhà con nhiều rồi. Không có bác chắc giờ này con cũng lang thang vất vờ khỏi làng chứ sao sống được nữa..

Ông Phúc vỗ vai Kha đáp:

- Nói như thế thì tôi lại phải chịu ơn cậu trước, ngày đó nếu không có cậu kịp thời phát hiện bà nhà tôi bị ngã thì làm sao tôi có đưa con gái bây giờ. Lúc ấy còn tưởng cả hai mẹ con cùng chết. May sao có cậu bế bà ấy chạy đến nhà thầy thuốc kịp, tôi còn đội ơn cậu không hết.

Người Mẹ Quỷ Tác Giả Trường Lê. Kha gãi đầu:

- Bác cứ nhắc lại chuyện cũ cháu ngại lắm, à mà bác Phúc này....Lần trước bác có cho cháu mượn tiêng làm đám tang cho mẹ, cũng lâu rồi mà cháu chưa kịp trả...Bác thông cảm cho cháu, vì việc đó mà cháu cũng ngại sang nhà bác..

Ông Phúc lắc đầu:

- Có gì mà ngại, tiêng đó coi như là nhà tôi đi đám cho cụ. Cậu không phải suy nghĩ...Mà này vợ chưa đẻ như thế đã có tiêng lo chưa..? Thiếu thì cứ bảo tôi....

Kha mặt mừng rỡ đáp:

- Không giấu gì bác, tuần sau vợ con dễ sinh lắm mà trong nhà giờ không còn tiêng. Con gọi bác là cũng muốn mượn bác chút tiêng, lo cho vợ con con xong con sẽ làm trả bác.

Không ngần ngại ông Phúc mở cái túi vải ra đếm đếm, xong nghĩ sao ông lại đưa cả chỗ tiêng còn lại cho Kha rồi nói:

- Đây, tôi cũng còn từng này cậu cứ cầm về mà lo cho vợ. Nhớ phải cho cô ấy ăn uống đầy đủ vào. Khi nào đẻ xong vợ chồng tôi sẽ sang thăm cháu. Giờ tôi phải về đây, cầm lấy không cần phải nghĩ. Đời người giúp nhau được lúc khó khăn, biết đâu sau này tôi lại phải nhờ vả cậu. Cứ lo việc trước đã....

Kha cần tiền mà rấn nước mắt trước lòng tốt của ông Phúc, xưa nay trong làng ông Phúc là người giàu có nhưng sống rất có tâm với mọi người. Gia đình ông buôn bán trong làng bao năm nay, đợt này biết tin làng có nạn nên ông để vợ con đi lánh theo lời thầy tàu thành ra cửa hàng của ông đóng cửa. Gặp ăn mày, ăn xin ai ông cũng cho chứ nói gì đến Kha còn là ân nhân của vợ chồng ông.

Nhìn theo ông Phúc, Kha cúi đầu cảm tạ rồi xách con gà chạy vội về nhà với vợ. Về phần ông Phúc sau khi từ chợ trở về ông và Tư nói chuyện với nhau bên ngoài tình hình vẫn vậy, tuy đêm qua không có đứa trẻ nào bị mất tích nhưng dân làng vẫn đang rất gắt gao. Ông Phúc hỏi Tư:

- Thầy vẫn chưa tỉnh lại à..? Tư lắc đầu đáp:

- Chưa, hơi thở vẫn yếu lắm...Có những lúc còn không có hơi thở. Nhưng tôi nghe thì tim vẫn đập bình thường. Chỉ nghĩ trông thôi mà tôi cũng mấy lần sợ phát khiếp kiểu như vậy rồi. Hơi thở thì yếu mà tim đập khỏe. Thầy đúng là không đoán được trước đi đâu gì...

Ông Phúc gọi Tư ra ăn một chút đồ, vừa ăn ông Phúc vừa nói:

- Nay tôi bảo, nếu lỡ như thầy tàu không tỉnh lại thì chúng ta phải làm sao..? Con quỷ đó đã chết đâu...?

Tư vừa nhai vừa đáp:

- Phải phui cái mồm ông, thầy tôi kiểu gì cũng tỉnh. Ông thấy ai chết mà tim đập thành thịch chưa. Tôi chỉ lo lúc thầy chưa tỉnh thì nó đã ăn thịt hết người trong làng rồi ấy....

Người Mẹ Quỷ Tác Giả Trường Lê. Ông Phúc tiếp:

- Nhưng không phải cái xác đêm qua bị cậu đâm cho nát bét rồi sao, nó lấy đâu ra xác mà tiếp tục đi ăn thịt trẻ con nữa..? Tư thở dài:

- Ông hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai, tôi cũng như ông có biết gì về ma quỷ đâu. Ngoài đợi sự phụ nhanh chóng tỉnh lại chỉ dẫn ra thì tôi với ông còn

biết làm gì. Nhưng sao khi nghe sư phụ nói con quỷ chưa chết tôi lại lạnh hết cả người. Lỡ...lỡ...như....nó...

Ông Phúc ngừng nhai nuốt cố cho trôi r ồi mặt mũi hoảng hốt:

- Lỡ...lỡ...làm sao...Cậu đừng có dọa tôi nữa...

Tư đáp:

- Dọa con khỉ ấy...Tôi cũng đang sợ hết hồn đây...Ý tôi nếu lỡ nó quay lại đây thì sao..? " Cộc....Cộc....Cộc.."

- Ông Phúc ơi, ông có nhà không đấy...Ông Phúc ơi...

Cả hai giật nẩy mình vì tiếng gọi cửa bên ngoài, ông Phúc nói vội với Tư:

- Là giọng trưởng làng, cậu trốn vào phòng đi...Đừng đi ra nhé...Nhanh nhanh..

Tư vội vã thu dọn đồ đạc chạy vào bên trong phòng thầy Tào đang nằm, ông Phúc giả bộ ngái ngủ nói với:

- Oáp.....hớ.....hớ.....Ai...ai....đấy...

Bên ngoài đáp:

- Tôi... Phát đây, Phát trưởng làng đây....Ông ngủ gì cái giờ này đấy..

Ông Phúc mở cửa r ồi làm bộ ngáp:

- Uây, bác Phát đấy à..? Khổ không có vợ ở nhà nên cứ đóng cửa ngủ thôi...Mà bác tìm em có chuyện gì vậy..?

Người Mẹ Quỷ Tác Giả Trường Lê.

Ông Phát nói:

- Ở thế ông không mời tôi vào nhà được à..?

Ông Phúc vội vàng:

- À, ừ có chứ...Mới ngủ dậy nên sơ ý quá....Bác vào nhà chơi...Tôi pha ấm nước....

Ông Phát đáp:

- Thôi nước sôi gì, tôi ng ồi lát thôi...Mà ông vừa ăn bánh trái sao mà vãi khắp nơi thế này...Mà ăn gì lại mỗi cái gặm một miếng..

Ông Phúc quay lại nhìn thì hóa ra còn cái bánh của Tư đang ăn dở để đó, luống cuống ông Phúc suýt rơi cả ấm trà:

- Độ này mắt mũi kém, trí nhớ cũng kém...Ăn xong dở tay quay lại cứ nghĩ mình ăn hết rồi nên lấy cái mớiKhô thế đấy...Thế bác đến đây có chuyện quan trọng gì thế..?

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đêm Trắng

Ông Phát trưởng làng ng ỡ xuống r ỡ nói :

- À thì là cái chuyện m ỡm hôm trước ông nói với tôi đấy , cả ngày hôm nay tôi cũng đi hỏi khắp nơi trong làng. Cũng có ít manh mối , nhưng mơ hồ lắm..Đa phần chẳng ai nói được chính xác cả. Tôi đang định ngày mai sẽ huy động đám trai làng đi tìm ở cái khu đất chung của cả hai làng. Có một cụ nói hình như ngôi mộ được chôn ở khu đó. Nhưng nói thế chứ khu đó cũng rộng , cả một khu tr ỡng cây keo tai tượng , r ỡ mương rạch bao quanh. Nhưng cố mà tìm vậy...?

Nhấp ngụm nước ông Phúc vừa rót ông Phát nói tiếp :

- Thế nên tôi sang đây báo ông một tiếng , xem ông có mời được thầy nào giỏi thì thử mời xem. Nếu lỡ có tìm thấy mộ cũng phải có người biết mà làm lễ chứ. Làng này thầy có nhưng chẳng ông nào dám động vào đâu. Nghe qua mộ của hai người ăn trộm năm xưa chắc cũng bay mất hồn r ỡ.

Ông Phúc cũng không biết nên vui hay buồn , bản thân ông Phúc đã biết ngôi mộ đó nằm ở đâu nhưng giờ nói ra liệu có sao không..? Hơn nữa như Tư nói ở đó rất nguy hiểm , đã vậy con quỷ còn chưa bị giết . Nếu để lộ ngôi mộ một là đánh động đến con quỷ , hai là đưa người dân vào chỗ nguy hiểm . Ông Phúc đáp :

- Tôi chỉ sợ lại tìm không đúng mộ thì mất công lắm...Mà đêm qua không thấy có chuyện gì hay là yên bình r ỡ ông nhỉ..?

Ông Phát nói :

- Mới chỉ có một đêm yên lặng thôi , nhưng ba đứa trẻ mất tích trước đó cũng phải tìm ra nguyên nhân chứ. Hơn nữa theo như tôi được biết lão thầy

bùa người Trung Quốc vẫn đang ở trong làng. Nếu như không tìm thấy ngôi mộ , có lẽ tôi phải cho người lục tung từng nhà lên mất. Không làm thế dân càng lo sợ...

Ông Phúc bỗng nhiên giật mình vì trong phòng thầy Tàu đột nhiên có tiếng động , là Tư vô tình đạp trúng cái chậu. Ông Phát liền hỏi :

- Tôi tưởng vợ con ông về ngoài hết rồi mà , tiếng gì đấy...

" Miao...Miao...Ngao...Miaoooo."

Tiếng mèo đột nhiên vang lên nhưng không rõ nó đang ở đâu , ông Phúc vội nói :

- Con mèo...con mèo không biết của nhà ai , dạo gần đây nó rất hay sang nhà tôi ăn vụng. Lắm đêm đang ngủ mà nó làm đổ cả nồi niêu khiến tôi giật thót cả mình.

Tiếng mèo vẫn kêu lên trong lúc trời sấm tối , ông Phát đứng dậy :

- Thôi , có khi tôi về đây...Đấy có chuyện muốn nói với ông như vậy. Trong làng ông là người hay đi chùa chiền , lễ bái quen biết nhiều thầy , nhiều sư...Có gì ông nhớ giúp cho làng. Còn tìm được mộ tôi sẽ cho người đến báo ông. Mà cửa ngõ phải đóng kín , tuy chỉ có trẻ con mất tích nhưng không có gì đảm bảo đâu. Chào ông tôi về

Thở phào nhẹ nhõm vì may mắn sao con mèo lại kêu đúng lúc , không thì ông Phúc cũng không biết trả lời ra làm sao. Tiễn ông Phát ra đến cửa ông Phúc nhìn trưởng làng đi khuất mới quay vào đóng kín cửa , cài then cẩn thận lại. Từ lúc này thò đầu ra hỏi :

- Ông ấy về rồi à..? Ông Phúc gất gỏng :

- Đã bảo cậu đừng gây ra tiếng động cơ mà , ông này là ông ấy tinh lắm. Cậu vừa nghe thấy còn gì , ông ta còn định cho người đi lục soát từng nhà đấy. Không ổn rồi...Nếu họ tìm ra ngôi mộ thì sao bây giờ...Cậu mau nghĩ cách gì đi..

Tư cũng rồi không kém , vò đầu bứt tai Tư nhìn về phía sự phụ nhưng ông vẫn đang hôn mê bất tỉnh. Màn đêm dần buông xuống , ngôi nhà bắt đầu từ đêm qua đã xảy ra những chuyện quái lạ , cái đồng hồ quả lắc đã hỏng chuông 1 năm nay đêm qua bỗng nhiên phát ra 12 tiếng vừa đúng giữa đêm , ngay sau đó con quỷ xuất hiện. Căn phòng trên tầng hai mặc dù đã được dọn dẹp sạch sẽ nhưng vẫn không ai dám lên từ lúc dọn xong đến giờ , lại thêm con mèo ma quái lúc ẩn lúc hiện kêu lên những tiếng ai oán như từ âm phủ vọng về. Cả ngôi nhà khiến cho Tư cùng ông Phúc ớn lạnh đến tận xương tủy.

Nhưng đi đâu mà họ lo sợ nhất bây giờ chính là liệu rằng đêm nay con quỷ nó có quay lại trả thù hay không, vì theo thầy Tào nó vẫn chưa chết . Giờ đây thầy Tào còn không mở được mắt , nếu mà nó quay lại thật thì chết chắc. Ông Phúc ngổn run như cầy sấy nói với Tư :

- Sao tôi thấy sợ quá cậu ạ....Giờ mà cái đồng hồ nó mà kêu lên chắc tôi vỡ tim mất.

Càng nói càng ghê , bây giờ mới là 11h , Tư đáp :

- Ông đừng nói nữa , tự nhiên ông nói làm tôi thấy cái đồng hồ đáng sợ lắm. Nghe tiếng tích tắc của nó thôi mà tôi cũng nổi hết da gà rồi này.

Thời gian chậm rãi trôi qua , sau một đêm tử chiến mặc dù mọi người vẫn sống , xác con quỷ đã thối rữa. Vậy mà sao đêm nay mọi thứ còn trở lên đáng sợ hơn gấp nhiều lần. Cũng phải thôi , chỗ dựa duy nhất của họ là thầy Tào hôm nay không còn như hôm qua nữa.

" Tích...tắc...tích...tắc..." " Tích...tắc...tích...tắc.."

Đồng hồ vẫn chạy , Tư lẫn ông Phúc không dám thở khi chỉ còn 1 vòng kim nữa là chiếc đồng hồ quỷ quái sẽ điểm đúng 12h đêm. Nó có đồ chuông như hôm qua hay không..? Nhìn về phía chiếc đồng hồ đếm từng giây Tư với ông Phúc nín thở chờ đợi :

" Cạch."

12h đúng và chiếc đồng hồ quả lắc lại trở lại tình trạng hỏng như 1 năm nay. Nó không kêu , Tư thở phào còn ông Phúc ng ẫ bệt xuống đất vì phải căng hết dây th ần kinh ra từ nãy đến giờ.

" Coong.....coong....xoảng....."

" Miao....Meo.....meo.....Mi...aooooooooo "

Tiếng xoong n ẫ đồ loảng xoảng dưới bếp , tiếng mèo kêu như trẻ con khóc lại vang lên. Nó còn đáng sợ hơn cả tiếng chuông đồng hồ , rốt cuộc con mèo đó là mèo nhà ai , tại sao nó có thể ra vào nhà của ông Phúc dễ dàng như vậy.

Đằng sau vườn có tiếng loạt xoạt rất rõ , tiếng gà kêu quang quác giữa đêm như đang bị vờn , bị bẻ cổ. Tư không dám nói , ông Phúc cũng vậy....Có gì đó bên ngoài vườn sau , có thể là con mèo hoặc không. Nhưng có một đi ầu chắc chắn hai người đàn ông trong nhà chỉ mong sao đừng có cánh cửa nào tự động mở ra như đêm ngày hôm qua nữa.

Một lúc sau tiếng sột soạt sau vườn không còn nữa , mọi thứ lại trở lại im lặng như trước lúc 12h đêm. Lại một đêm nữa thức trắng , chỉ khi tiếng gà trống đầu tiên gáy lên báo hiệu trời chuẩn bị sáng ông Phúc với Tư mới buông thông tay xuống giường mặt lên giường thở nhẹ nhàng sau một đêm kinh hoàng mặc dù không có chuyện gì xảy ra. Về mặt ai nấy đi ầu thất th ần biến sắc.

Vậy là thầy Tào đã bất tỉnh đúng 1 ngày 1 đêm , Tư ghé sát tai lại l ồng ngực thì tim của ông vẫn đập. Ông Phúc nói : - Trời mà sáng là trưởng làng huy động người đi tìm mộ đấy....Giờ tính sao..?

Tư nói :

- Cái đó tôi cũng chịu thôi , nhưng có chuyện còn quan trọng hơn cần phải làm đây này..?

Ông Phúc vội hỏi :

- Chuyện gì..?

Tư trả lời :

- Ông mau quên thế , đêm qua ngoài vườn chỗ chuồng gà có tiếng sột soạt....Chẳng lẽ giờ ông không muốn ra đó xem là gì à..? Ông Phúc hốt hoảng :

- Thôi thôi....tôi không ra đâu...Cậu ra xem đi...Nhưng đêm qua chuồng gà tôi khóa kỹ lắm. Chắc không sao đâu..? Tư nói :

- Có đi thì cả hai cùng đi...Nhanh xem nào...Tôi với ông đầu nghe thấy tiếng gà kêu..

Lò dò sương sớm , Tư đi trước ông Phúc đi sau. Ra gần đến chuồng gà thì thấy mấy luống sau bị dẫm đạp. Nhưng không phải dấu chân của con người , là vết chân mèo. Tiến sát lại chuồng gà ông Phúc không thấy có con gà nào bị chết cả , cửa chuồng vẫn còn nguyên dây dềng buộc kín. Nhưng có một đi đầu lạ đó là trên những thanh gỗ của chuồng gà hằn lên những vết cào xước y hệt vết cào ở cửa bếp lần trước.

Là con mèo đó , đêm qua nó định bắt gà nhưng không thành. Vết cào nó để lại trên cửa chuồng gà khiến ông Phúc giật mình. Tư ngẩng xuống chỗ mấy luống rau bị dẫm nát nhìn kỹ : Đất ở đây đã chuyển thành màu đen sạm...

Chuyện quái gì đang diễn ra vậy....?

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Nhập Xác Quay Về

Nhưng có một chuyện lạ xảy ra ngày hôm ấy, trời vừa ửng sáng thì chỉ một lúc sau sấm chớp ầm ầm, mây đen kéo đến. Một cơn mưa rào bất chợt đổ xuống, mưa nặng hạt tạo thành vũng khắp các bệ mặt bên ngoài đường, những hạt mưa rơi xuống tạo bong bóng báo hiệu cho một cơn mưa kéo dài. Ông Phúc mừng rỡ nói với Tư:

- May quá, trời mưa to như thế này thì không lo dân làng đi tìm ngôi mộ đó nữa rồi cậu ạ. Đúng là ông trời giúp mình.

Tư nhìn cơn mưa xối xả ngoài trời, không thấy may, ngược lại Tư còn thấy có đi đâu gì bứt rứt trong lòng:

- Không hiểu là phúc hay họa nữa, tại sao từ đêm qua cho tới sáng nay nhìn một vài thứ bên ngoài vườn tôi lại thấy không yên tâm. Mấy hôm trước sư phụ có nói đi đâu gì ngụ ý mọi chuyện không chỉ có vậy. Bao hôm trời nắng, hanh khô, ngay cả đêm qua bầu trời còn đầy sao vậy mà chớp mắt một cái đã mưa thối đất.

Ông Phúc khẽ đáp:

- Cậu lại lo nghĩ quá rồi, suy cho cùng thì con mèo đen đó vẫn là mèo. Nó bắt trộm gà vì nhà gần đây không nấu nướng gì cũng có thể hiểu được. Chỉ có đi đâu nó là mèo hoang thành ra hung dữ hơn mèo nhà thôi.

Tư im lặng không đáp, thôi thì cứ để ông ấy nghĩ vậy cũng được. Giờ nếu Tư mà nói ra khoảng đất trên luống rau bị dập nát bị chuyển màu đen như hôm đầu phát hiện ra xác con gà bị gặm nhấm nhờ hôm đầu chắc ông Phúc lại sợ vỡ mật mất. Trong đầu Tư đang lo lắng một đi đâu:

"Liệu rằng đêm qua con quỷ có quay lại, nhưng nếu quay lại thì tại sao nó bỏ đi..?"

"Con mèo đen đáng sợ ấy chắc chắn phải có gì liên quan đến ngôi nhà này, chính vì vậy nó suốt ngày mò sang đây như đang rình rập, chờ đợi một thứ gì đó."

Những câu hỏi không có lời giải đáp, tất cả lúc này đều rất mơ hồ nếu như thầy Tào không tỉnh lại, ngay cả con quỷ vẫn chưa bị giết giờ đang ở đâu vẫn còn là một vấn đề bí ẩn. Đã một ngày một đêm trôi qua nhưng tình trạng của thầy Tào vẫn như vậy. Tranh thủ lúc trời mưa ông Phúc ngả lưng dựa vào ghế ngủ gật một chút cho đỡ mệt, mưa to kéo dài đến tận 2h chiều cùng ngày mới tạnh. Bầu trời âm u, thi thoảng vẫn vang lên những tiếng sấm giập động trời. Đột nhiên Tư thấy đói bụng, ông Phúc cũng thế, bụng sôi lên những tiếng ục ục đòi ăn khiến cả hai không chịu nổi. Ông Phúc nói:

- Cũng tạnh mưa rồi, tôi đi mua chút đồ ăn nhé. Mấy ngày hôm nay chưa được ăn bữa nào tử tế. Nghĩ kỹ rồi có ăn thì mới có sức mà tìm kiếm, kéo chưa làm được gì đã chết vì đói.

Mất mũi đang hoa lên vì đói Tư đồng ý luôn, tiện Tư nhờ ông Phúc mua cho mình vài thứ đồ cho sự phụ. Ông Phúc đi ra ngoài, nhưng chưa đầy 20 phút sau ông ấy quay về nhà với một dáng vẻ hoảng hốt. Mở cửa vào trong ông Phúc nói:

- Cậu biết tin gì chưa....? Có chuyện này cả làng đang ầm om hết lên kia.. Tư nhìn thấy trên tay ông Phúc chẳng có cái gì ăn thì gắt:

- Ông nói ông đi mua đồ ăn mà sao về tay không thế này..? Tôi ở nhà thì sao biết được chuyện gì xảy ra..Đến phát điên mất thôi.

Ông Phúc đáp:

- Nghe tin này xong tôi đảm bảo cậu không muốn ăn gì luôn. Đứa bé nhà thứ hai bảo con bị mất tích mà trong nhà không có máu ấy. Đêm hôm qua nó tự

động mò về nhà gõ cửa gọi bố mẹ kìa. Nó còn sống...

Tiếng sấm bên ngoài vang lên khiến Tư giật mình, toàn thân lạnh toát
Tư nhìn ông Phúc hỏi: - Ông...ông nói thật chứ...? Đứa bé đó còn sống...?
Ông có chắc không..?

Ông Phúc đáp:

- Chắc chắn, tôi còn chạy đến tận nhà đấy xem nên mới không đi mua
được đồ ăn. Nhưng không nhìn thấy mặt nó, chỉ nghe người dân bên ngoài
nói là sáng nay bố mẹ nó thông báo với trưởng làng là tìm thấy con rồi.
Con bé nó về nhà vào lúc hơn 12h đêm qua một chút, tôi có hỏi mấy người
hàng xóm quanh đó xem có ai biết nó đi đâu không thì người ta lắc đầu đáp
từ lúc về đến giờ nó không nói một câu nào cả. Mặt thì tái nhợt không chút
sức sống, họ nói nhìn nó cứ như người chết sống lại vậy. Nhưng chắc do
con bé đi hai ngày nên mới như thế.

Tư vẫn đang lắng nghe ông Phúc tiếp tục kể chậm rãi:

- Mà tôi hỏi cái này, cậu còn nhớ miếng vải bị vướng trong bụi gai trên
gò đất có màu gì không..?

Tư đáp:

- Màu trắng.

Ông Phúc gật đầu:

- Đúng vậy, hôm đó tôi đứng bên bờ bên này cũng nhìn thấy mang
máng là màu trắng. Khi tôi hỏi thì người ta bảo khi nó về nhà bố mẹ nó nói
nó vẫn mặc nguyên si bộ quần áo hôm đó....Và...và cái áo màu trắng nó
mặc bị rách tả tơi. Nhưng hỏi gì nó cũng không trả lời.

Tư há hốc mồm ngạc nhiên, chẳng trách từ sáng đến giờ Tư cứ thấy
khó chịu trong người. Những điều ông Phúc vừa kể chắc chắn rằng đứa bé
đó chính là con quỷ đội lốt trẻ con. Nó vốn đã chết, giờ đây nó mò về nhà

bởi vì nó muốn làm gì đó, không ngoại trừ khả năng nó núp trong thân xác trẻ con để giết người. Nghĩ vậy Tư nói:

- Không được tôi phải đến đó thông báo với họ. Con quỷ làm như vậy bởi vì hiện tại nó không thể tự mình đi kiếm ăn được. Nó đang rất yếu chính vì vậy nó mới nhập vào đứa trẻ quay về nhà. Gia đình đó đang gặp nguy hiểm, không cả làng này lại gặp nguy hiểm nữa.

Ông Phúc vội ngăn cản:

- Cậu có bị điên không, con bé nó quay về gia đình người ta đang vui mừng còn định giết trâu, giết bò để cảm ơn người dân trong làng đã cực khổ đi tìm con họ mấy hôm nay, giờ cậu đến bảo nó là quỷ rồi đòi giết nó tôi e rằng cậu là người chết trước đây. Khi hỏi thăm được câu chuyện tôi cũng đoán như vậy, nhưng làm sao có thể nói được.

Những lời ông Phúc nói không sai, đi không được ở không xong. Lúc này đây nếu như thầy Tào mà tỉnh lại thì tốt biết mấy. Tuy nhiên mọi chuyện vẫn vậy, lại một ngày nữa trôi qua ông Phúc ngẩn dựa vào tường với gương mặt chán nản. Tư thì nằm gục xuống ngay cạnh giường của thầy tào, thời gian cứ thế trôi qua. Có lẽ quá buồn chán, vô vọng mà đêm nay không ai còn thấy sợ hãi nữa. Bản thân Tư lúc này còn muốn con quỷ đó đến đây để Tư có thể giết nó, vậy mà đồng hồ đã điểm 2h sáng từ bao giờ. Mới đêm hôm qua Tư cùng ông Phúc còn nơm nớp lo sợ tiếng chuông đồng hồ quả lắc sẽ vang lên, nhưng giờ đây chẳng ai chú ý đến nó nữa.

Bất ngờ Tư thấy thầy Tào cử động, ông mở mắt nhìn lên trần nhà rồi nhìn sang bên Tư, thấy sư phụ đã tỉnh Tư vội gọi: - Ông Phúc, ông Phúc thầy tỉnh rồi...Lấy cho tôi chút nước uống...

Tư nhìn sư phụ mừng rỡ rơi nước mắt, thầy Tào khẽ hỏi:

- Ta đã bất tỉnh bao lâu rồi...?

Tư đỡ thầy uống chút nước rồi trả lời:

- Thầy bất tỉnh đến bây giờ đã là đêm thứ 2 rồi ạ.. Thầy tàu thở mạnh một cái khẽ nói:

- Vẫn còn thời gian...Nếu chậm một ngày nữa thôi là không kịp rồi..Lại đây nghe ta dặn...Câu chuyện về đứa trẻ quay trở về nhà trong lúc nằm đây ta cũng có nghe được, đúng như con nói, đó chính là con quỷ. Nhờ cái đêm hôm trước ta nhận ra được một chuyện, bùa yểm thực chất được yểm trên quả tim của con người. Nghĩa là cái xác chúng ta giết hôm nọ chỉ là một phần, cái xác đó không có tim. Quả tim chắc chắn còn ở bên dưới ngôi mộ. Ban đầu con quỷ ăn thịt trẻ con vì lúc đó nó mới chỉ là quỷ nhập xác chưa có suy nghĩ. Sau khi ăn thịt hai đứa trẻ thì nó nhận ra được rằng chỉ cần ăn tim bọn trẻ là được, chính vì vậy đến đứa thứ ba nó không ăn thịt ngay tại nhà mà mang về ngôi mộ moi tim để ăn, giữ lại xác. Ta không biết do lão sư đó quá thông minh hay lão phòng trước, hoặc có thể lão đã may mắn khi giữ lại xác đứa bé. Vì nếu không có xác đứa bé lão không thể nhập vào ai được nữa.

Tư hỏi:

- Nếu như thầy nói sao đứa bé đó còn quay về nhà..? Thầy tàu trả lời:

- Bởi cái xác hắc yểm bao nhiêu năm qua đã bị con đâm đến nát bét không thể dùng lại được. Chắc chắn hắc không nghĩ được rằng tại nơi đây lại có một vật nghịch lại với hắc. Con dao mà con dùng khi đó là của sư phụ ta, bản thân ta vẫn kém hắc rất xa nhưng sư phụ ta thì khác. Con dao ông đưa cho ta năm đó không ngờ rằng lại được sử dụng ở nơi đây. Chính vì phần xác đã không còn nên trái tim không thể nào tự đi ra ngoài được, loại bùa yểm ma quỷ này phải cần có một cái xác. Do xác hiện tại chỉ là một đứa trẻ con bị giết cách đây 23 hôm nên không có sức mạnh. Chính vì vậy hắc phải nhập vào xác đứa bé quay về nhà nhằm mục đích ổn định lại phần xác bằng cách uống máu, ăn thịt động vật. Khả năng hắc sử dụng cái xác đứa trẻ sẽ không nhiều vì xác trẻ con rất yếu ớt, chỉ biết được rằng trong ba ngày đầu tiên nhập xác con quỷ rất yếu, người thường cũng có thể giết được nó. Chỉ hết ngày thứ ba nó mới hoàn toàn chiếm được xác và mới có được yêu thuật. Vậy nên ngay bây giờ ta có việc này muốn hai người làm..

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Nấp Hàm Mộ

Tư với ông Phúc ghé sát lại phía giường lắng nghe, thầy Tầu nói:

- Cần phải quay lại ngôi mộ đó ngay lập tức, nếu để sang đến ngày mai nữa sẽ không tìm được nó nữa đâu. Chuyện quay lại mộ thì Tư, con phải đi một mình. Con phải làm sao tìm được đường đi xuống ngôi mộ. Và tất nhiên con phải tìm quả tim của nó rồi dùng con dao này đâm vào đến khi quả tim rữa ra là khi ấy con quỷ mới bị giết.

Ông Phúc vội hỏi:

- Vậy còn tôi, tôi phải làm gì..?

Thầy Tầu trầm ngâm rồi đáp:

- Có chuyện này, nhưng ta nghĩ có khi đã không còn kịp. Tuy nhiên còn nước còn tát, bây giờ đã là 2h sáng, ông phải tìm người đến ngay nhà của vợ chồng kia. Ta e vợ chồng đó sắp xảy ra chuyện rồi. Tính mạng của họ đang bị đe dọa.

Ông Phúc lo lắng:

- 2h sáng biết tìm đâu ra người giúp bây giờ, mà có chẳng chắc gì ai họ chịu tin. Thầy Tầu nói:

- Chỉ còn một cách, ông tìm người và nói nhìn thấy ta đi về phía nhà vợ chồng đó. Cả làng hiện giờ vẫn đang nghĩ ta là người gây ra những chuyện này. Nếu ông nói thế họ chắc chắn sẽ tin và đi theo ông.

Ông Phúc lắc đầu không chịu, nhưng thầy Tầu mỉm cười:

- Nếu mang ta ra mà đổi được hai mạng người không phải quá lời hay sao. Đừng chần chừ nữa, hai người phải đi làm ngay bây giờ...Càng ở đây thì mọi chuyện càng thêm rắc rối mà thôi. Tư con nhớ phải giữ con dao và chiếc vòng đeo cổ bên mình. Tuy ta không đi đến đó nhưng ta sẽ giúp con tìm được lối vào. Chắc chắn trên bề mặt lớp xi măng đó bên dưới có cơ quan.

Tư cùng ông Phúc ngay lập tức chuẩn bị đồ ồ ỉ lên đường, mặc dù ông Phúc vẫn còn lưỡng lự bởi ý kiến của thầy Tàu. Nhìn ông Phúc Tư nói:

- Sư phụ tôi đã quyết thì ông cứ làm theo, cứu người là trên hết. Hơn nữa đang đêm như này ông lấy lý do gì để thuyết phục người khác. Hơn nữa ông không hiểu hết ý của sư phụ ỉ.

Ông Phúc ngơ ngác không hiểu còn ý gì trong lời nói của thầy Tàu nữa, bản thân ông bây giờ cũng không biết nên đi tìm ai để mà cầu cứu đây. Ông lục được một cái đèn pin đưa cho Tư ỉ nói:

- Cậu cầm cái này để soi đường..Mà phải quay lại cái gò đất suốt chút nữa đã giết mình mà cậu không sợ à..?

Tư nhận đèn pin từ tay ông Phúc đáp:

- Sợ chứ, mới nghe sư phụ nói phải quay lại đó là tôi bủn rủn, nổi hết da gà ỉ. Nhưng nếu tôi không đi chẳng lẽ để sư phụ tôi phải đi. Giờ tôi đã bắt đầu hiểu những lời sư phụ nói về ông trước đây.

Ông Phúc không hiểu Tư đang nói gì, gói gém con dao, đồ rượu gừng đun nóng vào một chai nhỏ, không quên đem theo một chiếc gương như lời thầy Tàu dặn, Tư cùng ông Phúc mở cửa bước ra khỏi nhà lúc 2h30 sáng. Vừa mở cửa bước ra thì một bóng đen lao vút qua trước mặt hai người. Trong đêm tối, Tư chỉ nhìn thấy trên bờ tường có hai con mắt đỏ lòm đang nhìn về phía họ kèm âm thanh ma quái:

"Ngao...Miao...Meo....."

Ông Phúc giật mình chiếu đèn pin về phía nó thì nó nhảy ngay đi chỗ khác rồi biến mất, run cấn cập ông Phúc nói với Tư:

- Cậu...cậu...có...thấy...thấy...mắt con mèo đấy ...không..?

Tư cũng sợ không kém:

- Tất nhiên..là có rồi..Sao con mèo này cứ bám lấy nhà ông suốt vậy..?

Ông Phúc đáp:

- Làm ...sao tôi biết được..Cả đêm không thấy nó kêu tưởng nó không ở đây..Ai ngờ...vừa ra cửa thì gặp nó.

Tư kéo tay ông Phúc đi rồi nói:

- Thôi, tạm thời không chú ý đến nó nữa. Có khi chỉ là mèo rừng, mèo hoang sống lâu năm thôi. Ngày xưa hồi nhỏ tôi hay được nghe chuyện mèo già hóa cáo. Chắc con này thuộc loại đó.

Nói vậy thôi chứ Tư biết chắc con mèo đó không bình thường, không trèo lên xà nhà, cào vào cửa thì nó lại lang thang nơi bờ tường quanh ngôi nhà. Chắc chắn ngôi nhà này phải có thứ gì đó khiến nó bị thu hút, hoặc nó đang canh chừng đi đâu gì ở quanh đây.

Đi được nửa đường ông Phúc hỏi:

- Chết, giờ tôi phải đi đâu tìm người đến nhà hai vợ chồng kia bây giờ.

Tư khẽ nói:

- Còn đâu nữa, chẳng phải ở đường ra vào làng luôn có một đám trai làng canh chừng, làm nhiệm vụ bảo hộ mấy ngày hôm nay sao. Ngoài việc bảo ông đi tìm người sư phụ còn có ý nhờ ông đánh lạc hướng bọn họ đến chỗ khác để tôi có thể đi đến ngôi mộ mà không lo bị phát hiện nếu họ có đi tu ần.

Ông Phúc giờ mới hiểu ra bèn ò lên, Tư tiếp tục:

- Lát nữa khi đến gần gốc đa tôi sẽ nấp đi, sau khi ông kéo được đám thanh niên đó đi thì tôi sẽ đi đến gò đất có ngôi mộ. Sự phụ tôi là người tính toán rất kỹ lưỡng, nếu ông không nói được họ đi thì sao tôi có thể đi qua chỗ đó được.

Ông Phúc gật đầu, tuy từ gốc ga ra đến đầu đường cũng còn cách một đoạn nhưng ông Phúc dặn Tư:

- Cậu trốn trong bụi cây kia đi, tôi sẽ đi gọi đám trai làng.

Tư vội chui vào lùm cây khá rậm rạp ven đường, ông Phúc chạy vội đến chỗ đám trai làng đang đóng chốt ở đó hét lớn: - Cứu....cứu....nhanh lên....các cậu ơi không xong rồi...

Mấy thanh niên đang ng ỡ ngái ngủ giật mình tỉnh dậy, ông Phúc hốt hải nói tiếp:

- Tôi....tôi...vừa thấy ông thầy bùa người trung quốc.....

Thanh niên c ần đầu hỏi vội:

- Bác Phúc, sao bác đi đâu đêm hôm thế này...? Mà bác nhìn thấy ai..?

Ông Phúc làm bộ lo sợ:

- Còn ai nữa, tôi thấy lão thầy bùa người Trung Quốc. Chẳng là ban đêm tôi nghe thấy tiếng chó sủa inh ỏi, nhìn qua cửa sổ thấy một ông già tóc bạc trắng, đeo tay nải chống gậy bước bên ngoài. Ban đầu tôi sợ lắm, nhưng không hiểu sao tôi lại mở cửa đi theo sau vì nghi đấy chính là lão thầy bùa mà dân làng đang tìm. Tôi như bị lão hớp hồn vía, cứ đi theo....Đến khi....đến khi đi đến con ngõ nhỏ vào nhà đứa bé gái mới quay về nhà đêm hôm trước thì không thấy lão đâu cả. Lúc đó tôi mới tỉnh, từ đó đến đây không xa nên tôi chạy ngay đến báo cho các cậu.

Thanh niên c ần đầu gọi anh em vớ lấy gậy gộc rồi nói:

- Thằng Tam mày ở đây canh, còn lại đi theo tao tìm lão thầy bùa. Chắc hẳn lão đi vào khu đó để hại trẻ con, nhanh lên...Đốt đuốc sáng hết lên xem nào....Bác Phúc, bác ở đây nhé....

Ông Phúc vội đáp:

- Không, cậu cho tôi theo với, tôi cũng muốn bắt lão..

Đám thanh niên gật đầu rồi chạy rầm rập vào hướng về làng, chạy qua lùm cây mà Tư đang nấp ở đó. Để cho đám trai làng đi khuất hẳn khi ánh đuốc mất dần Tư mới mon men bò ra khỏi bụi cây chạy về hướng gốc đa nơi bắt đầu con đường đi vào khu đất chung của hai làng. Gần đến nơi Tư nhẹ nhàng nhận lúc thanh niên tên Tam đang run rẩy sợ hãi vì bị bỏ lại một mình.

Thấy vậy Tư nhặt một cục đá rồi ném mạnh về phía sau khu cánh đồng sau lưng Tam: "Bộp."

Thanh niên yếu bóng vía giật thót mình quay lại hỏi:

- Ai đấy..?

Ngay lúc đó lợi dụng đêm tối, Tư vọt qua gốc đa mà Tam không biết gì, hoặc có lẽ Tam có thấy một cái bóng lao qua nhưng do một mình lại sợ nên Tam chọn cách ngẩng im không lên tiếng. Qua được chốt canh phòng, Tư bất chấp sợ hãi chạy đến gò đất. Khu đất này tròng nhiều cây cao, 3h sáng tiếng lá cây xì xào, hơi sương sớm lạnh đến run người, chưa cần nghĩ đến việc lát nữa phải đi qua con mương ma quỷ kia Tư đã nổi hết da gà.

Lấy chai rượu gừng ra Tư uống một hớp lớn cho nóng người, sau đó cởi quần áo gói lại gói lên cao cùng túi đồ từ từ, từ từ dò dẫm từng bước chân lún bùn đi sang bên gò đất. May mắn lần này không có chuyện gì xảy ra, hoặc cũng có thể như thầy Tào nói con quỷ đã nhập vào xác đứa bé nên nó không còn ở đây, hoặc nó đang yếu khi bị Tư đâm nát phần xác. Tư nghĩ vậy để cố trấn an bản thân, trời tối như mực, cởi trần bước qua bụi cây cơ thể Tư bị gai đại cào xước đến rỉ máu, nước mương còn vương trên

người ngấm vào những vết xước cộng thêm cái giá lạnh khiến Tư cảm thấy khá đau đớn.

Đứng trước ngôi mộ, Tư bật đèn pin soi xung quanh, nuốt nước bọt Tư cảm thấy sợ hãi tột độ khi xung quanh lúc này cây cối lay động, gió lùa vào gò đất tạo nên những âm thanh đầy ma quái.

"Con phải sạch phần trát xi măng ra."

Tiếng thầy Tàu vọng ra trong đầu Tư, lập tức làm theo lời sư phụ, Tư dùng tay vén vén lớp cỏ khô đang che đi phần xi măng được trát vuông vắn phía trước ngôi mộ. Quả nhiên khi lớp cỏ rác được phủi sạch, trên phần xi măng đó hiện lên những rãnh nhỏ nối với nhau thành hình vuông dạng nắp hầm. Đó chính xác là lối đi xuống phần bên dưới ngôi mộ.....

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Nỗ Lực Bất Thành

Trời càng lúc càng sương, cái giá lạnh của mùa đông cộng với nỗi sợ hãi đang bao trùm xung quanh khiến Tư run lên căm căp, hai hàm răng liên tục va đập vào nhau. Bóng tối bao vây khiến ánh sáng của chiếc đèn pin chỉ nhỏ nhoi như một đốm lửa sắp tàn. Lẩm bẩm Tư tự nói:

- Bây giờ phải làm gì tiếp ạ..?

"Con hãy đặt chiếc gương về phía năm đất nhô cao sau phần trát xi măng."

Tư lấy ra một chiếc gương nhỏ rồi đặt lên năm mồi, nhưng chưa biết phải làm gì tiếp theo. Giọng thầy Tào lại vang lên:

"Nhìn vào gương đó con từ từ xoay quanh ngôi mộ, lúc nào nhìn thấy có ánh sáng lóe lên ở đâu thì đó chính là chìa khóa để mở nắp hầm. Nó chỉ nằm xung quanh đâu đó tại ngôi mộ."

Tư làm theo lời thầy tào chỉ dẫn, mới xoay tấm gương được nửa vòng thì Tư nhận thấy ngay phía tấm bia mộ đồ nát có ánh lên một thứ ánh sáng màu vàng. Nhưng chỉ nhìn vào gương mới thấy, không có gương thì chỗ đó chẳng có gì cả. Tư vội vàng lấy đèn pin soi sát lại tấm bia mộ. Không mất nhiều thời gian, Tư nhìn thấy ngay dưới chân bia mộ có một cái lẫy bằng kim loại.

"Trước khi lật cái lẫy đó lên, con phải dội hết chỗ rượu còn lại lên người. Nhớ khi đi xuống phải thật cẩn thận, đừng quên con dao."

Hai bàn tay Tư run rẩy, tim đập mạnh. Mọi chuyện càng lúc càng đáng sợ, hơn 3h sáng một mình nơi gò đất ma quỷ. Và sắp tới đây Tư còn làm chuyện đáng sợ hơn như thế, đi xuống lòng đất bên dưới của một ngôi mộ

mà bao năm nay đã trở thành câu chuyện ma ám ảnh tất cả dân làng. Đồ hết chỗ rượu còn lại lên đầu để rượu chảy xuống toàn thân, Tư thở gấp đưa tay nhấn vào cái lầy dưới chân bia mộ.

"Cạch."

Ngay khi tiếng cạch vừa phát ra thì cả gò đất rung chuyển, phần được trát xi măng chuyển động càng lúc càng mạnh. Cái nắp hình vuông mà Tư vừa phát hiện ban nãy đang dần dần hạ xuống kèm theo những âm thanh gai người:

"Cách.....cách.....Kèn....ket.....ệt...."

Tiếng nước chảy xung quanh gò đất mỗi lúc một mạnh hơn, cả con mương bao quanh đó bình thường vốn lặng lẽ bỗng nhiên lúc này nước dường như chảy xiết hơn rất nhiều.

"Ầm."

Phần nắp đã hạ hẳn xuống chạm vào một bậc thang ngay đầu đường hầm. Nước cũng lắng lắng trở lại, Tư bàng hoàng vì trong một vài giây trước mặt Tư lúc này đang hiện ra một đường hầm tối như hũ nút dẫn xuống lòng đất. Tư nghĩ thầm sợ hãi:

"Chuyện này là thật sao...Dưới gò đất này thật sự có một đường hầm đi xuống dưới. Sao lão ta lại có thể làm được đến như thế này."

Chưa kịp hoàn hồn thì Tư bị một mùi hôi thối từ bên dưới hầm mộ bốc lên làm Tư giật mình lùi lại. Tiếng gió lùa vào đường hầm tạo lên những âm thanh

chết chóc:

"Hú....u....hú.....ú.....hú..."

Chân Tư bủn rủn không cử động được chứ nói gì đến bước xuống dưới đó. Nhưng lập tức Tư được trấn an bởi giọng nói của thầy Tàu:

"Con đi xuống đi, nếu không nhanh tận dụng cơ hội này con quý sẽ phát hiện ra. Qua một ngày nữa chúng ta sẽ không tìm được nó nữa đâu."

Tư thở dồn dập, nghiêng rặng, bặm chặt môi Tư lấy hết can đảm, dừng khí còn lại nuốt nước bọt đặt một chân xuống tầng hầm. Bậc thang được làm bằng đá nên lạnh toát, một cái lạnh khiến toàn thân Tư tê cứng, nó khác hẳn với cái lạnh ở ngoài trời. Mạnh dạn bước tiếp, Tư khom lưng, cúi đầu càng lúc càng đi sâu xuống bên dưới hầm mộ cùng với chiếc đèn pin soi đường đang cầm trên tay.

Càng xuống sâu càng tối, tuy nhiên với địa hình nơi gò đất, đi xuống được tầng 3m thì Tư chạm chân được xuống đáy mộ. Không gian nơi đây khá chật hẹp, dưới chân Tư cảm nhận thấy rõ một lớp bùn nhão nhoét, cũng đúng thôi. Nếu theo như lời dân làng kể thì ngôi mộ này đã tồn tại trên 20 năm. Việc đáy hầm mộ ẩm thấp, tạo thành một lớp bùn cũng không có gì là lạ. Soi đèn pin về phía trước Tư nhìn thấy tấm ván gỗ được chạm khắc những hình thù hoa văn như trên quan tài.

Lia đèn pin một đường thì hiện rõ ra đó là một chiếc áo quan cũ kỹ, đôi chỗ đã mục nát sau một thời gian quá dài. Bên dưới ngôi mộ chỉ có độc một chiếc quan tài, soi lên phía trên Tư nghĩ chiếc quan tài này được đưa xuống cũng bằng cách đào huyết từ phía trên. Sau khi đào xong đám thợ đó đã gia cố lại phần trên mộ bằng một cách nào đó. Năm mồ bên trên được tạo hình sao cho giống một ngôi mộ để lỡ có người phát hiện ra cũng không chú ý quá mức. Nhìn thì đơn giản nhưng để tạo ra một hầm mộ như thế này không phải chuyện một sớm một chiều. Chưa kể đến cái nắp hầm được thiết kế tinh vi kia nữa.

Thời gian cấp bách, sau khi soi thấy chỉ có một chiếc quan tài được đặt bên dưới hầm mộ Tư chạy vội đến toàn mở nắp quan tài để tìm trái tim của con quý. Nhưng vừa mới chạm vào quan tài thì Tư nghe giọng thầy Tàu vang lên:

"Dừng lại!"

Tư hoảng hốt lùi về phía sau nhưng không kịp nữa rồi:

"Phập....Phập...Phập..."

Bên dưới hầm mộ tối om, chiếc đèn pin trong tay Tư rơi xuống lớp bùn:

"Bộp."

Ngay sau đó là tiếng thét thất thanh của Tư:

- Á...á.....á.....Sư phụ.....cứu....con....vớì...

Vềphần ông Phúc, kéo được đám trai làng chạy về ngôi nhà của hai vợ chồng nọ. Vừa chạy ông Phúc vừa nói:

- Có khi nào lão ta quay lại nhà có đứa trẻ mới quay về hôm nọ không..? Tôi nghĩ nhiều khả năng lão quay lại tìm nó đấy....

Thanh niên cần đầu đáp:

- Bác nói đúng, giờ chúng ta đến đó gọi cửa xem họ thế nào..? Nhanh lên mọi người..

Lúc này cũng đã là hơn 3h sáng, đèn đuốc sáng rực xung quanh ngôi nhà, thanh niên nọ đứng ngoài cổng nói với mọi người:

- Tạm thời chúng ta phải kiểm tra nhà này đã, mọi người chia làm 4 đội, mỗi đội 2 người đứng bao quanh ngôi nhà nếu thấy ai chạy ra thì hô to cho tất cả biết. Bác Phúc, bác với cháu cùng gõ cửa xem họ ra sao nhé..?

Mọi người lập tức làm theo, ông Phúc đi theo thanh niên kia tiến vào trong sân nhà vợ chồng nọ. Đèn điện tối om, cũng phải thôi tẩm này đang là tẩm say giấc. Thanh niên cất tiếng gọi:

- Anh Điền ơi, anh Điền....Chị Tú ơi...Mở cửa tôi có chút việc...Tôi Bảo đây....

"Cộc...Cộc...Cộc.."

Vừa gọi tên vừa gõ cửa nhưng không một ai trả lời. Bảo càng lúc càng gọi to, càng lấy tay vỗ rầm rầm vào cửa nhà. Nhưng đáp lại những tiếng rầm rầm đó chỉ là một sự im lặng đến rợn người. Một vài hàng xóm bên cạnh thấy rầm rầm cũng khoác áo chạy ra xem, nhìn đèn đuốc sáng trưng xung quanh ngôi nhà họ bèn hỏi:

- Mấy cậu sao đang đêm lại gõ cửa nhà người ta rầm rầm thế.? Bảo quay lại đáp:

- Chúng cháu là đám trai làng làm nhiệm vụ canh gác cho làng mình mấy hôm nay đây. Bọn cháu phát hiện lão thầy bùa đi vào đây nên đang truy tìm. Nghĩ bụng sợ lão sẽ quay lại bắt con gái vợ chồng Diên Tú nên chúng cháu đến kiểm tra xem sao. Nhưng gọi cửa từ nãy không thấy ai trả lời..

Có người hàng xóm đáp:

- Sao thế được, chắc họ ngủ say trong nhà thôi, chập tối tôi còn thấy cả nhà họ ăn cơm, vợ chồng nhà này còn cười nói rất vui vẻ mà. Với lại tôi ở ngay đấy có thấy họ đi đâu đâu...

Ông Phúc đáp:

- Nếu ở trong nhà thì làm sao gọi to với đập cửa rầm rầm như thế không ai nghe thấy gì...? Bảo, cậu phá cửa đi...Tôi nghĩ có chuyện chẳng lành rồi... Bảo hơi lưỡng lự:

- Chuyện này, cháu không tự ý....quyết được....

Nhưng nghĩ ông Phúc nói có lý nên Bảo quay lại nói với anh em:

- Đưa cái cuốc đây cho tôi....

Một người chạy lại đưa cuốc cho Bảo rồi tất cả nín thở chờ đợi Bảo phá cửa:

"R ầm....R ầm...R ầm.."

Từng nhát bổ vào cánh cửa gỗ kêu lên chát chúa trong đêm tối, số người bị tiếng động làm phi ền kéo đến xem mỗi lúc một đông. Sau những nhát bổ như trời giáng bởi thanh niên vạm vỡ mang tên Bảo, cánh cửa bung ra thành ba mảnh. Đập nốt phần cửa vương vãi Bảo hô hào mọi người c ầm đèn, c ầm đuốc soi vào phía bên trong nhà.

Trước mắt họ một khung cảnh không thể hãi hùng hơn xuất hiện. Cả căn nhà sáng bừng ánh đuốc. Ở trên giường là hai cái xác người đang nằm nhor nhóp trong vũng máu, những miếng thịt được gặm một cách nham nhở bị văng ra tung tóe khắp sàn. Trên giường là một đứa bé gái đang c ầm quả tim đỏ au rỉ máu cho vào miệng nhai nhóp nhép đến cách ngon lành. Ánh mắt chết chóc không một chút cảm xúc của nó đang quay ra nhìn mọi người r ồi khẽ lè lưỡi liếm những giọt máu đang vành ra hai bên mép. Ông Phúc sợ đến không thể di chuyển, thanh niên tên Bảo hoảng loạn lùi về sau miệng ú ớ:

- Đ ồ...Ma...Quý.....

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Kết Cục Bị Thương

Chứng kiến cảnh tượng hãi hùng ấy một vài thanh niên quăng cả cây đuốc trên tay tháo chạy ra ngoài. Miệng hét lớn: - Chạy đi....chạy..đi..nó là quỷ...đấy..

Đám người bên ngoài không hiểu chuyện gì thì vội túm tay lại hỏi:

- Sao, sao...Bắt được tên thầy Trung Quốc rồi à.

Thanh niên đang chạy bị kéo lại run rẩy nói như sắp hết hơi:

- Trong nhà...trong nhà có quỷ...Là con bé...ấy...Buông tôi ra...

Càng lúc càng nhiều người hoảng sợ bỏ chạy, ông Phúc không phải lần đầu nhìn thấy quỷ, nhưng lần này nó quá đáng sợ, bất giác ông bị Bảo kéo đi: - Bác còn đứng đấy à, chạy ra ngoài mau.....

Đồng thời Bảo kéo tay ông Phúc chạy ra ngoài miệng hô lớn:

- Mọi người quay lại đây, chúng ta...phải...phải giết nó..

Mặc kệ cho bên ngoài thế nào, đưa bé gái con vợ chồng Tú - Điên vẫn ngồi trên giường nhai nốt quả tim của cả hai người. Ông Phúc nhớ lại lời thầy Tàu, ông nói với Bảo:

- Con quỷ đó...hiện giờ vẫn đang yếu, chúng ta...chúng ta...có thể giết được nó.

Nhìn xung quanh chỉ còn đâu 23 người còn dám ở lại, Bảo thở mạnh rồi nhặt lấy cái cuốc lao vào trong nhà dùng hết sức quát lớn: - Chết...đi..

"R`ân"

Cái cuốc được bổ mạnh xuống giường tuy nhiên đưa bé nhanh như cắt nhảy một nhịp lên trên hân nóc tủ, tay vẫn còn miếng tim người đang ăn dở. Nó trừng đôi mắt đỏ như máu nhìn thẳng về phía Bảo. Nhưng nó nhảy đi nhảy lại trong nhà như thăm dò một đi đâu gì. Mấy thanh niên còn lại bên ngoài cần đuốc ném vào trong nhà, lửa cháy bùng lên dường như có tác dụng ngay lập tức, đưa bé thu mình lại vào góc tối. Nó nghe cái m`ồm ngáp đầy máu tươi còn đang nhỏ từng giọt xuống nền nhà nghe rằng nhìn mọi người bên ngoài một cách đầy ghê rợn. Những âm thanh nghiêng răng ken két, những tiếng g`ân gừ khẽ phát ra từ đưa bé khiến tất cả phải lùi lại. Bất ngờ nó nhìn thẳng về phía ông Phúc rồi lao nhanh đến.

"Ồ ó....O.....o....Ồ...ó....o....o..."

4h sáng, trời vẫn rất tối nhưng tiếng gà gáy vang lên trong không gian tĩnh mịch rõ ràng hơn bao giờ hết. Ngay khi g`ân chạy được đến chỗ ông Phúc thì nó

bất chợt khựng lại rồi tỏ vẻ sợ hãi nhảy thẳng ra phía vườn đằng sau rồi chạy theo đường ruộng trốn thoát. Ông Phúc vẫn còn nhớ rõ như in khuôn mặt đáng sợ của đưa bé, tất cả mọi người vẫn đang bàng hoàng chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, chỉ có Bảo giữ được bình tĩnh:

- Đuổi theo nó mau, còn đứng đấy à...? Một người lập tức chạy đến nhà trưởng làng thông báo. Còn lại theo tôi đuổi theo nó, những ai không phận sự về nhà bật hết điện lên để phòng con quỷ ẩn nấp đâu đây.

M`ồm nói thì vậy thôi chứ trong đêm tối thế này biết nó chạy đâu mà tìm. Ông Phúc bây giờ càng cảm thấy sợ hãi hơn, con quỷ vẫn sống, nó bỏ chạy bởi thứ gì đó nhưng như vậy có nghĩa là ở gò đất Tư vẫn chưa tìm được quả tim của nó để giết chết nó. Nếu giờ nó mà quay về ngôi mộ, không, chắc chắn nó sẽ quay về đó. Tư đang gặp chuyện chẳng lành rồi, nhiệm vụ thầy Tào giao cho ông Phúc đến đây cứu mạng hai vợ chồng Diên - Tú đã thất bại. Con quỷ (đưa bé gái) đã ra tay trước khi ông cùng đám trai làng đến đây. Nghĩ vậy ông Phúc nói:

- Tôi biết chỗ con quỷ sẽ chạy về ẩn nấp... Bảo ngạc nhiên ấp úng hỏi:

- Làm sao bác biết được..?

Ông Phúc đáp:

- Mọi chuyện để sau hãy nói, giờ cậu theo tôi đi đến khu đất chung giữa hai làng. Nơi đó có một chỗ con quỷ sẽ phải quay về Nhanh lên kẻo không kịp.

Mới đây ông Phúc có nói cần đến nhà vợ chồng Diên - Tú vì lo sợ có chuyện xảy ra. Nay hai vợ chồng họ đã bị chính đứa con gái quay về ăn thịt, dù thế nào Bảo thấy rõ ràng ông Phúc biết chuyện gì đó. Tình thế cấp bách, lúc này cũng chỉ biết tin lời ông Phúc. Cũng chẳng còn ai ở lại, Bảo chạy xuống bếp lấy một con dao, tay vẫn cần cái cuốc sắc lẹm ban nãy đáp:

- Được cháu với bác đi...

Ông Phúc gật đầu, ít ra trong làng vẫn có một thanh niên đáng tin cậy như Bảo. Đối mặt với con quỷ chỉ có Bảo là có gan cần cuốc đánh lại nó, trong khi đó người thì chạy người thì đứng im bất động. Nhưng ông Phúc biết một chuyện đó là con quỷ thật sự yếu đi, gần như nó không còn sức mạnh như lần trước. Nếu nó là con quỷ ông Phúc gặp hôm kia thì giờ đây có lẽ tất cả đều đã chết. Thày Tào từng nói:

"Nếu chưa sang đến ngày thứ 3 thì người thường cũng có thể giết được nó"

Hi vọng một người gan lỳ như Bảo sẽ giúp được dân làng đi qua đại họa này. Cả hai chạy hộc tốc đến gốc đa đầu làng, lúc này trời đã mờ mờ sương sớm, có thể nhìn thấy cây cối trong màn sương mờ. Ông Phúc nói:

- Nhanh lên, sắp đến nơi rồi....

Chạy một lúc thì hai người đến chỗ gò đất, lúc này ông Phúc giật mình khi thấy đứng trên mép gò đất chính là đứa bé gái ban nãy, nhưng nó đứng

đó bất động, cả gò đất rung chuyển, nước dưới mương chảy xiết một cách lạ lùng. Trước mắt ông Phúc và Bảo đứa bé gái ban nãy đang từ từ rữa ra từng miếng thịt, từng khúc xương của nó dần lộ ra sau khi những mảng thịt dần rơi xuống.

Những tiếng động ầm ầm phát ra từ phía gò đất, không ai nhìn thấy bên trong gò đất xảy ra chuyện gì chỉ biết đất trên gò đang sụt xuống, ở bên này ông Phúc chỉ nhìn thấy những tảng đất lớn trên gò đang nứt dần rồi vỡ ra rơi xuống mương nước xoáy thừng ngày không một gợn sóng. Bảo cũng đứng im nhìn cảnh tượng kỳ lạ, sau những tiếng động lớn, cả gò đất đang chìm dần xuống con mương vốn không sâu nhưng nay đang từ từ nuốt trọn cả một gò đất riêng biệt.

Gò đất bí ẩn đã biến mất cùng với xác đứa bé gái trước mắt ông Phúc và Bảo. Thấy sự lạ Bảo quay sang hỏi ông Phúc: - Chuyện này là sao..? Sao lại xảy ra chuyện kỳ quái như thế..Con quỷ nó...nó...

Ông Phúc cũng không biết giải thích làm sao, nhưng đi đâu ông đang nghĩ đến đó là con quỷ đã bị giết. Nhưng Từ đâu, cả ngôi mộ trên gò đất đã bị cuốn trôi không còn một dấu vết. Có khi nào Từ đã chết khi không thoát ra kịp...? p úng ông Phúc đáp:

- Con quỷ...chết...rồi...Cậu đi thông báo với trưởng làng đi. Tôi phải quay về nhà xem thế nào đã. Thấy bộ dạng thất thần của ông Phúc, Bảo hơi e dè:

- Bác làm sao vậy, bác ổn chứ...?

Ông Phúc nói:

- Tôi..tôi không sao...Cậu còn chuyện quan trọng hơn là phải quay lại nhà vợ chồng kia nữa. Cậu đi đi...

Bảo nghe lời vội chạy đi, vì dù sao trong làng ông Phúc cũng nổi tiếng nhân hậu. Nhìn con mương im lìm không chút động tĩnh, khác hẳn với sự dữ dội ban nãy ông Phúc chảy nước mắt khi nghĩ đến Từ đã chết, giờ ông biết phải về nhà nói thế nào với thầy Tàu đây.

Toan quay đi thì bất chợt ông Phúc nhìn thấy vết máu vương vãi trên đường, từng giọt từng giọt nhỏ xuống kéo dài một đoạn. Ông Phúc cúi xuống nhìn kỹ thì nhận thấy vết máu đó vẫn còn ướt, chưa khô, nó là vết máu mới. Vừa rồi mờ sương cộng thêm việc quá chú ý vào cái gò đất nên cả ông Phúc lẫn Bảo đều không nhìn thấy.

Lần theo vết máu ông Phúc nhận ra những nơi máu chảy chính là con đường đi về phía nhà ông. Hi vọng chợt bùng lên ông Phúc nghĩ:

- Tur vẫn còn sống, chắc hẳn đây là máu của cậu ta. Hình như cậu ta bị mất rất nhiều máu.

Nghĩ vậy nên trên đường gần về đến nhà, ông Phúc dùng đất cát ven đường cố tình xóa đi những vết máu tránh đến sáng mọi người sẽ lần theo. Quả nhiên vết máu dừng đến cửa nhà ông Phúc thì biến mất. Cửa không khóa, ông Phúc đẩy cửa vào trong rồi ngay lập tức chốt then cài khóa lại. Ông Phúc khẽ gọi mặc dù trong nhà vẫn còn vương vãi máu tươi:

- Tur ơi....Cậu về rồi phải không..?

Từ từ mở cánh cửa phòng thầy Tầu ra ông Phúc vừa mừng vừa sợ, đang ngửi trên ghế là Tur với một bàn tay ướt đẫm máu vẫn không ngừng chảy. Trên giường là thầy Tầu đang nằm bất động, ngược mặt lên nhìn ông Phúc, thều thào Tur nói:

- Tôi....xong....rồi..

Ông Phúc mừng đến rơi nước mắt, chạy đến chỗ Tur ông đỡ Tur ngã dựa vào ghế, cầm bàn tay bị xuyên thủng một lỗ đang chảy máu ròng ròng ông Phúc đáp:

- Tôi...tôi biết...cậu...làm...được mà...Nhưng cậu bị thương nặng quá...

Thầy tầu trên giường khẽ nói:

- Nó mất nhiều máu, ông lấy hai viên thuốc màu đen trong tay nải của ta cho nó uống rồi phiền ông băng bó vết thương lại cho nó. Ông Phúc vội

vàng làm theo, Từ lúc này chỉ thiếu mỗi đi đầu là ngất xỉu, toàn thân bị thương máu me be bét. Ông Phúc hỏi thầy tàu: - Con quý đã bị giết phải không thầy..? Lúc đến gò đất con thấy xác đứa bé bị rửa ra, cùng với ngôi mộ bị chìm xuống nước.

Thầy Tàu đáp:

- Đúng vậy, con quý chết rồi...Nhưng ông phải đưa thầy trò ta đi khỏi đây kẻo chính ông sẽ mang họa...

Ông Phúc lắc đầu:

- Không được, con sẽ giải thích với dân làng mọi chuyện, nếu không nhờ thầy và cậu Tư làng con đã chết hết rồi.

Thầy Tàu mỉm cười, lúc này Tư đã bất tỉnh, ông nói:

- Có thể ông không tin, nhưng những người như ta có thể thấy cái chết của mình. Không giấu gì ông, ta thấy mình không còn sống được mấy ngày nữa. Cái chết đang đến gần với ta rồi, cái chết của ta là vì dân làng này. Không thể tránh khỏi, chính vì vậy ta không muốn liên lụy đến ông. Đừng cố gắng chống lại ý trời nữa, nếu họ biết ông chứa chấp thầy trò ta trong nhà cả ông cũng phải gánh họa. Trời sáng hãy đưa ta ra khỏi nhà....Dân làng sẽ kéo đến đây sớm thôi..

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Lánh Nạn

Từ lúc này đang được ông Phúc băng bó vết thương ở tay, không biết Từ bị thương do đâu, chỉ biết thứ đó đã xuyên qua lòng bàn tay của Từ khiến máu chảy ra không ngừng. Sau khi cho Từ uống thuốc, được thầy Tào bày cho cách cầm máu ông Phúc khẽ nói:

- Nhưng cả hai bị thương nặng thế này liệu còn đi đâu được nữa, mà sao cậu Từ lại bị xuyên thủng cả tay vậy ạ..? Lúc đứng bên đường nhìn sang gò đất con cứ nghĩ cậu ấy không thoát ra được.

Thầy Tào đáp:

- Nó quá hấp tấp, trên quan tài có bẫy, lúc chạy đến gần quan tài chân nó đã đạp trúng cái bẫy được giăng sẵn. Khi đó tay nó chạm vào quan tài ngay lập tức ngay mép áo quan một loạt những con dao sắc nhọn được bật ra dựng ngược lên. Một tay nó rút không kịp nên bị dao đâm trúng.

Ông Phúc vừa quấn băng vừa hỏi tiếp:

- Mọi chuyện sau đó như thế nào nữa ạ..? Con đến nhà vợ chồng kia, sau khi phá cửa xông vào thì đã không kịp, hai vợ chồng nhà đó đã bị con quỷ giết rồi moi tim ăn sống. Hình như nó vẫn nhận ra con nên trong số người ở đó nó định lao vào tấn công con, chẳng hiểu sao lúc đó nó lại đổi hướng chạy mất.

Thầy Tào hỏi:

- Lúc ấy có gì lạ xảy ra không.? Ông Phúc đáp:

- Thừa thầy lúc đó có tiếng gà gáy, tầm 4h sáng ạ.

Thầy Tào mỉm cười:

- Vậy là ông phúc lớn, mạng lớn rồi. Loại quỷ này rất sợ trời sáng, bản năng của chúng khi nghe tiếng gà gáy sẽ nghĩ trời sắp sáng nên lập tức phải trốn đi. Và cũng có thể do lúc đó nơi hầm mộ Tư nó cũng đã tìm thấy chiếc hộp đựng quả tim bị yểm bùa bên trong quan tài. Khổ thân nó, lần này là lần thứ 2 suýt nữa thì mất mạng. Nhưng số mệnh của nó gặp đại họa không chết, hậu về sau ắt đáng mừng.

Ông Phúc im lặng nghe thầy Tào nói tiếp:

- Khi ấy mặc dù bàn tay bị dao đâm xuyên qua rất đau đớn, nó sợ hãi đến độ khóc thét lên kêu cứu. Máu chảy ướt đầm cả mép quan tài, nhưng sau đó nó nghiêng răng rút tay ra khỏi con dao rồi dùng hết sức đập vỡ chiếc quan tài, chỉ những lúc đối diện với cái chết con người ta mới bộc lộ hết sức mạnh của bản thân. Cũng giống như hôm trên tầng hai, nó như một con thú hoang lục tìm trong đồng đồ nát nơi quan tài, và rồi nó tìm thấy một cái hộp đen bóng bằng gỗ. Khi ấy ta cũng cảm nhận được con quỷ đang chạy về ngôi mộ. Nhưng chiếc hộp không mở được, không suy nghĩ nhiều Tư rút con dao đỏ đâm liên tiếp vào chiếc hộp, ờn trời chiếc hộp bị đâm thủng. Bên trên ngôi mộ có tiếng thét ré lên đau đớn, con quỷ bị giết khiến cho cả hầm mộ cũng bị rung chuyển theo....

Ông Phúc ngắt ngang lời thầy Tào:

- Vậy là sau khi đâm chết trái tim của con quỷ cậu ấy đã thoát ra ngoài trước khi con đến. Thầy Tào đáp:

- Đúng vậy, nó may mắn chạy thoát ra khỏi đó trước khi ngôi mộ bị sụp đổ. Cũng may nó bị thương ở tay, máu chảy nhiều nhưng nó vẫn cố thoát ra được. Khi thoát ra khỏi gò đất nó thấy ánh đuốc đang tiến về phía mình thì vội vàng nấp đi. Trong khi người chú ý vào cái gò đất có ngôi mộ thì nó dùng hết sức để chạy về đây. Nếu chậm một chút nữa có lẽ con quỷ đã không chết mà người chết sẽ là nó. Lần này dân làng ở đây không phải nợ ta mà chính là nợ nó. Dù có chết ta cũng vui mừng vì đã có một đệ tử tốt bụng và gan dạ như vậy.

Ông Phúc nhẹ nhàng đặt bàn tay vừa băng bó xong của Tư xuống khóc nức nở: - Cảm ơn cậu, ơn này tôi không biết phải báo đáp như thế nào.

Thầy tàu mỉm cười:

- Đúng vậy, cho nên nếu ông để chúng tôi ở đây đồng nghĩa với việc ông sẽ hại chết nó. Vì không chỉ tôi mà cả dân làng bây giờ đều coi cả nó là kẻ giết người. Con quỷ chết không chứng minh được đi đâu gì cả, đêm nay đã có thêm hai người bị giết. Trời mà sáng ông phải lập tức đưa thầy trò tôi ra khỏi nhà ngay. Chỉ cần như thế, việc khác tôi sẽ lo liệu.

Ông Phúc lúc này bỗng cảm thấy vô cùng hối hận, rõ ràng hai thầy trò Tư là những người giúp cho dân làng tránh khỏi họa sát thân. Nhưng giờ đây bản thân họ lại bị chính dân làng truy sát. Ông Phúc càng nghĩ lại càng khóc to hơn, ông thấy đau trong lòng đến đứt từng đoạn ruột, đã 5h sáng, tiếng gà gáy lại vang lên. Bên ngoài trời sương vẫn còn dày nhưng mọi thứ đã hiện hữu rõ ràng hơn. Bất chợt ông Phúc nghĩ ra một chuyện, ông nói với thầy Tàu:

- Thừa thầy, con có ý này có thể giúp hai thầy trò tạm thời lánh nạn. Thầy Tàu nói ông Phúc đỡ mình ngồi dậy rồi hỏi:

- Chẳng hay người có cao kiến gì.? Xin cứ nói..

Ông Phúc lau nước mắt mừng rỡ nói:

- Không giấu gì thầy, ở sau khu vườn nhà con đây có lối tắt đi ra khu bãi rác trong làng. Cách đó một đoạn có nhà một người mà con quen biết, người này cũng là người làng nhưng do trước đây gia đình nợ nần, bố cậu ta vay mượn cờ bạc, rượu chè bán hết đất đai. Đến khi không còn gì thì nhảy sông tự tử, mẹ cậu ấy cũng chết sau đó ít lâu. Đất đai nhà cửa bị người ta lấy hết, không còn tiền mà làm đám tang, mua áo quan chôn mẹ. Ngày mẹ cậu ấy còn sống cậu ấy cũng giúp đỡ gia đình con một chuyện quan trọng, không có cậu ấy thì vợ con con đầu đã chết cả rồi.

Thầy Tàu hiểu ra vấn đề liền nói:

- Vậy ý của người là cho hai thầy trò ta đến đó nương nhờ lánh nạn.?

Ông Phúc gật đầu:

- Dạ đúng vậy, khu bãi rác đó ít người qua lại vì hôi thối, mất vệ sinh. Nhưng nhờ thế con nghĩ nơi đó khá an toàn. Mà con với cậu ta cũng có ân tình, nên con nghĩ nếu con nhờ cậu ta sẽ đồng ý. Để thầy và Tư khỏi dấn con sẽ tìm cách đưa hai người ra khỏi làng.

Thầy Tào nghe xong thấy rất hợp lý bèn đáp:

- Được nếu đã như vậy thì làm phiền người thêm lần nữa vậy. Thầy trò ta biết ơn ông lắm.

Lúc này Tư cũng đã tỉnh lại, nhìn thấy ông Phúc, Tư hốt hoảng:

- Mọi chuyện xong rồi chứ..? Con quý thể nào rồi....Nó chết chưa..?

Thầy Tào đáp:

- Con làm tốt lắm, con quý bị giết rồi...Mất nhiều máu quá nên con không nhớ gì sao.?

Tư thở phào buông lỏng cơ thể nhìn sư phụ nói:

- Con chỉ nhớ con đã đâm xuyên qua được cái hộp mà khi ấy trong đầu vang lên tiếng sư phụ cái hộp đó chứa trái tim con quý. Sau đó chạy về đây bằng cách nào thì con không nhớ rõ.

Thầy tào mỉm cười, bởi vì khi đó Tư đã mất ý thức, thầy tào là người đi đầu khiến cơ thể Tư thoát khỏi nắm mồi chết chóc. Nhưng dù sao tất cả cũng đã qua rồi, nhìn Tư thầy Tào nói:

- Thầy trò ta phải rời khỏi nhà ông Phúc ngay bây giờ, trời sắp sáng rồi dân làng chắc chắn sẽ kéo đến đây để tìm người. Nếu thầy trò ta ở đây không những liên lụy đến chủ nhà mà cả tính mạng cũng khó lòng giữ nổi. Con còn đi được không..?

Toàn thân vẫn còn nhức nhối vì những vết thương, nhưng nghe thầy nói Tư gật đầu đồng ý: - Vậy chúng ta đi thôi, để con đỡ thầy.

Ông Phúc cũng vội vàng chuẩn bị, thu gói đồ đạc cho hai thầy trò rồi nhân lúc trời chưa sáng hẳn ông Phúc dẫn thầy tàu cùng Tư đi ra lối mòn phía sau vườn đi đến nhà người thân quen mà ông Phúc nói, không ai khác đó chính là Kha, người mà ông Phúc đã cho mượn tiền hôm gặp ở chợ.

Gọi là đường mòn lối tắt nhưng thực ra chẳng ai đi nên khắp nơi chỉ toàn cỏ dại mọc cao ngang người, vất vả lắm ông Phúc cùng thầy trò Tư mới đi đến được khu bãi rác của làng. Quả thật nơi đây bốc mùi hôi thối không khác gì mùi tử khí rữa ra từ xác chết lâu năm. Bảo sao dân làng chẳng ai ghé qua đây làm gì, cách đó một đoạn có một ngôi nhà hai gian cũ kỹ. Ông Phúc nói:

- Ngôi nhà này trước là nhà hoang, mới đầu mọi người tranh nhau, nhưng sau do mùi rác thối nên chẳng ai thèm đến nữa. Ớ vậy mà con phải nói trường làng mãi người ta mới đồng ý cho vợ chồng cậu ta ở đây. Con cũng cho thêm tiền để lợp mái, gia cô lại cửa nẻo nếu không cũng không ở được. Cậu này tên Kha, tuy nghèo nhưng sống tình người lắm.

Thầy tàu im lặng không nói gì, ông Phúc gõ cửa nhà Kha khẽ gọi:

- Kha ời, mở cửa...Kha ời...tôi là Phúc đây..

"Cộc...cộc...cộc.."

Không phải gõ đến lần thứ hai cánh cửa đã được mở ra, Kha nhìn thấy ông Phúc thì giật mình vội hỏi:

- Bác Phúc, sao hôm nay bác đến nhà cháu sớm thế. Chắc chắn có chuyện phải không..? Còn đây là...?

Kha nhìn sang hai thầy trò Tư khẽ hỏi. Ông Phúc vội nói:

- Cậu có tin tôi không..? Tôi có chuyện này muốn nhờ cậu..?

Kha tưởng mình làm gì có lỗi bèn thưa:

- Ớy chết, sao bác lại nói thế. Cháu không tin bác thì tin ai...Bác đừng làm cháu sợ.

Kha mời ông Phúc cùng thầy trò Tư vào nhà rồi đóng cửa, ông Phúc tiếp tục câu chuyện:

- Gần đây chắc cậu cũng đã biết chuyện xảy ra trong làng, tôi không vòng vo nữa. Đây chính là hai thầy trò người Trung Quốc mà cả làng đang tìm. Kha hết hoảng vội đứng dậy, nhưng ông Phúc nói tiếp:

- Nhưng tôi xin lấy mạng sống của vợ con tôi ra đảm bảo họ là người tốt, những vết thương trên người họ chính là do họ đã liều mạng giết con quỷ. Nay dân làng vẫn muốn tìm giết người đã cứu cả làng, nhà tôi có lẽ sắp tới đây họ sẽ đến tìm. Chẳng còn nơi đâu nên tôi mới đưa họ đến đây, mong cậu làm phúc giúp thầy trò họ qua vài ngày tôi sẽ đưa họ đi. Không thể để làng này giết chết những người đã cứu chúng ta được.

Tuy không hiểu lắm nhưng Kha đỡ ông Phúc ngồi dậy rồi đáp:

- Bác đừng làm như vậy, chỉ cần là người bác tin tưởng thì cháu sẽ giúp hết sức mình. Chỉ mong mọi người đừng chê nhà cháu vừa nghèo, vừa bẩn, vừa thối chịu ở là cháu mừng lắm rồi.

Ông Phúc nhìn trời lúc này đã sáng hẳn, vội vã ông nói:

- Vậy trăm sự nhờ cậu, chỗ tiện này cậu cần lấy mua thuốc men, ăn uống cho hai thầy trò. Bây giờ tôi phải về nhà ngay, trong nhà còn vương nhiều vết máu.

Cúi đầu lấy thầy Tàu ông Phúc chạy vội ra khỏi nhà Kha, men theo con đường đầy cỏ dại mọc thành bụi thành bờ quay lại nhà mình.

NGƯỜI MẸ QUỲ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Giải Oan

Chạy về đến nhà ông Phúc loay hoay tìm cách lau sạch vết máu còn vương trên sàn nhưng không được do máu đã khô lại là nền xi măng thôi nên rất khó kỳ sạch. Trong phòng thầy tàu còn vương vãi nào là bông băng, thuốc men. Nếu giờ dân làng mà đến đây kiểm tra e rằng không có cách nào giải thích. Nhìn trên bàn uống nước có con dao nhọn gọt oa quả. Ông Phúc run rẩy cầm con dao rồi đặt bàn tay trái xuống bàn.

Nuốt nước bọt, bàn tay run lên vì sợ ông Phúc nhắm mắt nghiêng rằng rồi giờ cao tay phải cầm con dao lên cao rồi hét lớn: - A....a.....A....A....

"Phập."

Con dao nhọn đâm thẳng xuống mặt bàn xuyên qua lòng bàn tay trái của ông Phúc. Nghiến răng toát mồ hôi hột trong đau đớn, ông Phúc rên rỉ khóc thành tiếng rồi rút mạnh con dao khiến máu bắn ra tung tóe. Mặt mũi xanh lét tái nhợt, ông Phúc để máu chảy khắp nhà rồi cầm con dao đi vào trong phòng lau sạch, sau đó ông ngẩng đứng chỗ Tư ban nãy cắn răng chịu đựng xé gạc băng bó vết thương nơi lòng bàn tay trái với mục đích tạo hiện trường giả mà giống thật.

Đang băng bó vết thương thì đột nhiên bên ngoài có tiếng gọi cửa, không ngoài dự đoán của thầy Tàu, người gọi cửa chính là ông Phát trưởng làng: - Ông Phúc có nhà không..? Mở cửa ra tôi có chút chuyện nào..?

Nhìn lên trần nhà hít một hơi thật sâu lấy bình tĩnh ông Phúc đáp:

- Có tôi đây, có chuyện gì mà gọi cửa sớm thế..Đợi tôi một chút, ui da...đau chết mất.

Lạch cách một tay mãi mới mở được cửa, ngay lập tức ông Phát đi vào trong nhà nhìn xung quanh một lượt như đang dò xét đi đâu gì. Thấy máu vương khắp n ền nhà, lại thêm nước chảy lênh láng ông Phát bèn hỏi:

- Sao máu ở đâu mà nhiều thế này..? Nhà ông có chuyện gì xảy ra à..?

Ông Phúc lúc này mới đưa bàn tay trái được băng bó nhưng máu vẫn thấm ra ướt đầm cả miếng gạc đắp:

- Đây chứ đâu nữa, đêm qua tôi bị thương lúc đi cùng cậu Bảo ra chỗ gò đất. Máu chảy từ đấy về đến nhà luôn ấy. May sao vẫn giữ được mạng. Lúc này ông Phúc thấy bên ngoài có một số thanh niên đang đứng canh chừng, ông Phát bước hẳn vào trong xong gọi to:

- Bảo với một hai thằng nữa vào đây xem nào..? Mà chết tay chân thế này không đi ra chỗ thầy thuốc người ta gì cho, nhiễm trùng chết.

Ông Phúc mặc dù đang đau đến chết đi sống lại, mồ hôi chảy ướt áo mặc dù đang là mùa lạnh nhưng vẫn cố gượng cười nói:

- Thì tôi cũng đang định chờ trời sáng mới đi thì mọi người đến. Mà tôi đau quá quên không hỏi bác đến đây tìm tôi có chuyện gì vậy..? Ông Phát vậy Bảo lại rồi đáp:

- Sáng sớm nay tôi có nghe cháu Bảo nó nói lại chuyện đêm qua, từ việc ông nhìn thấy lão thầy Trung Quốc cho đến việc ông nghi ngờ nhà vợ chồng Di ền

Tú xảy ra chuyện, rồi cả chuyện ông biết cái gò đất ấy là nơi con bé nó chạy đến nữa. Lẽ ra tôi phải đến tìm ông sớm hơn, nhưng do còn phải đến nhà vợ chồng Di ền Tú xem xét thực hư thế nào nên giờ tôi mới đến.

Ông Phúc vội hỏi đánh trống lảng:

- Thế người nằm trong nhà có phải vợ chồng Di ền không..? Ông Phát gật đầu:

- Đúng vậy, chết thảm lắm khuôn mặt thì bị móc hết mắt, chẳng nhận ra nữa. Đáng sợ hơn hai quả tim của cả hai vợ chồng đều bị moi ra. Một quả dường như đang bị ăn dở nên chỉ còn có một nửa. Nhìn cảnh ấy tôi suýt nữa thì chết ngất, xác mới chết đêm qua mà bây giờ đã bốc mùi hôi thối khắp nơi rồi kia kìa. Nghe Bảo nó nói do đứa con gái quay về ăn thịt mà tôi rùng hết mình. Thấy nói lúc đó nhìn nó đáng sợ lắm hả..?

Ông Phúc đáp:

- Tôi còn sợ đến bất động luôn đấy, may có thằng Bảo nó kéo đi không cũng chết rồi.

Ông Phát lúc này làm mặt nghiêm trọng hỏi:

- Ông Phúc này, đúng ra tôi không nên hỏi ông câu này. Nhưng rõ ràng đêm qua ông như tiên đoán được trước mọi việc. Những nơi ông đến đâu có liên quan đến cái chết của người trong làng. Có phải ông đang giấu tôi đi đâu gì không..?

Ông Phúc có thoáng chút giật mình nhưng từ khi thầy tào chỉ điểm ông đã suy nghĩ đến những câu hỏi như thế này rồi. Ông định trả lời thì Bảo hỏi: - Mà sao tay bác lại bị thương vậy, lúc đi với cháu có sao đâu nhỉ..?

Ông Phúc nói:

- Lúc cậu chạy đi báo trưởng làng, tôi thấy ở mép con mương có thứ gì phát sáng nên tò mò cúi xuống với nhặt. Nhưng lúc ấy bỗng dưng mặt đất rung chuyển tôi suýt nữa thì lao đầu xuống mương. Hoảng quá đưa tay về trước chống thì bị một cây tre ngọn không hiểu sao nó lại được cắm ở bờ mương đâm cho thủng cả tay. Nghiến răng chịu đau gần chết tôi mới về được đến nhà.

Bảo thở dài:

- Bác đúng là, cháu bảo đi về với cháu thì không nghe. Khi ấy ở đó đáng sợ thế mà bác còn dám tò mò. Bảo sao trên đường đến đây cháu thấy

máu chảy vương vãi khắp nơi. Đến trước cửa nhà bác thì hết, nghĩ bác bị làm sao...?

Ông Phúc cười gật đầu rồi trả lời câu hỏi vừa rồi của ông Phát:

- Đêm qua tôi nhìn thấy ông thầy Trung Quốc là thật, tôi đi theo ông ta thì thấy ông ta đi vào khu nhà Diên rồi biến mất. Sợ quá tôi mới chạy đi tìm đám thằng Bảo, chẳng phải hôm trước nữa nhà Diên ăn mừng vì con bé gái tìm được đường về nhà sao. Thế nên tôi nghĩ ngay đến chuyện có khi nào lão thầy Tàu ấy quay lại bắt con bé. Nhưng khi tôi với thằng Bảo phá cửa vào thì không phải, chỉ có đứa bé gái đang ngồi đó ăn tim bố mẹ. Lúc ấy sợ gần chết, nó còn lao vào tôi cơ mà...Nhưng....

Ông Phát gắng hỏi:

- Nhưng sao...?

Lúc này Bảo mới trả lời:

- Nhưng lúc đó có tiếng gà gáy nên nó nhảy qua vườn chạy theo cánh đồng biến mất. Ông Phát hỏi:

- Thế sao ông biết nó sẽ chạy về chỗ gò đất mà kêu thằng Bảo đến đó..?

Ông Phúc thở dài:

- Cũng chẳng giấu gì ông, cái gò đất đấy mấy hôm trước tôi có nghe được bà hàng nước nói chỗ đó là chỗ mà sư trụ trì trước chuyển mộ của hai người ăn trộm về chôn cất. Nhưng không có lối đi sang phía gò cho nên tôi chưa xác nhận được là thật hay giả. Bẵng đi một hai hôm sau ông đến đây bảo tìm thầy về làm lễ, lúc đó tôi cũng quên mất ...Mà cũng do hôm sau đó trời mưa có đi được đâu đâu. Đêm qua nhìn thấy đứa bé đó nó chạy ra cánh đồng, mà hướng ấy lại là hướng khu đất chung hai làng nên tôi mới đoán nó chạy về chỗ gò đất.

Ông Phát bức tức:

- Trời đất ơi, sao chuyện quan trọng như thế mà ông lại có thể bỏ qua được. Thế mà làm tôi cứ tưởng....

Ông Phúc giả bộ hỏi:

- Ông tưởng gì..?

Ông Phát cười trừ đáp:

- À, không có gì....Cũng tại lo lắng suy nghĩ quá thôi. Mà thật sự cái gò đất đó có vấn đề, lúc tôi đi đến đó thì cả gò đất cao thế mà biến mất không còn lại gì..?

Bảo vội vàng kể lại:

- Dạ đúng đó trường làng, lúc ấy chính mắt cháu nhìn thấy mặt đất rung chuyển, cả cái mương nước chảy xiết còn tạo thành dòng xoáy, đất trên gò nứt toác r ễ vỡ vụn xong bị dòng nước nhấn chìm. Không tận mắt chứng kiến có lẽ kể ra không ai tin..Đến giờ cháu vẫn còn hoang mang khi nhìn đứa bé gái đứng trên gò mà rã ra từng mảng thịt.

Ông Phát dăm chiêu:

- Nhưng nếu gò đất đó là ngôi mộ do sư trụ trì chôn cất thì đâu có liên quan gì đến lão thầy người Trung Quốc kia. Chẳng phải lão ta chỉ mới xuất hiện ở làng này được t ầm 1 tuần chứ mấy. Lạ nhỉ...?

Không bỏ lỡ cơ hội để minh oan cho thầy trò Tư ông Phúc đứng bật dậy đập tay xuống bàn mà quên mất mình đang bị thương:

- Đúng vậy, ông nói chí phải, đêm qua tôi còn cứ ngỡ là do ông ta...Nhưng đến khi nhìn thấy thì không phải. Cả đêm tôi suy nghĩ có khi nào ông thầy người Tàu ấy lại là người đang cố giúp làng mình không..? Ông nghĩ lại mà xem, cái ngày mà ông ta đi xin dán bùa vào nhà cho mọi người đến bây giờ có những nhà vẫn để nguyên bùa đó. Mà gia đình họ con cái trẻ nhỏ có sao đâu..? Đi đâu đó chứng minh ông ta không phải dán bùa để hại người, rõ ràng là nhà đầu tiên chửi bới không cho dán bùa nên

đêm đó hai đứa con mới mất tích, còn nhà Diền cũng không có bùa...Nếu bùa là bùa hại người thì tại sao những nhà dân vẫn bình an vô sự....

Quả nhiên đi đâu ông Phúc nói khiến mọi người phải suy nghĩ, ông Phát lập tức cho đám thanh niên đi xác nhận lại những ngôi nhà vẫn còn để bùa của thầy Tàu. Nhưng nếu không phải là ông thầy Trung Quốc thì là ai..? Ông Phát hỏi tiếp:

- Ông nói có lý, nhưng nếu vậy kẻ nào đã gây ra những chuyện này.

Lúc này ông Phúc mới khẽ trả lời:

- Tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ Ngôi Chùa Ma không phải sao..? Ông thử xâu chuỗi lại mọi chuyện mà xem. Làng mình xuất hiện ma quỷ chỉ bắt đầu từ khi hai tên ăn trộm treo cổ ở gốc cây hoa Đại, sau khi chôn cất thì ma quỷ bắt đầu xuất hiện, dù đã chuyển mộ nhưng ngôi chùa vẫn hiện hữu ma quỷ, không ai lưu đến dần dần thành chùa ma. Sau khi chuyển mộ một cách đầy bí ẩn đến một nơi bí mật như thế cả làng có ai thấy sự trụ trì nữa không...? Ai cũng nói ông ta đã chết nhưng không ai chứng thực được. Vậy mà.....

Ông Phát toát mồ hôi lạnh sau những câu nói của ông Phúc, đúng như vậy mọi chuyện đã quá lâu. Nhưng từ khi hai tên ăn trộm treo cổ chết trong chùa, ngôi làng đã phải sống chung với cái thứ ăn tim người đáng sợ mà người ta gọi là Ma Quỷ.

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Nỗi Âm Ảnh Của Dân Làng

Nuốt nước bọt ông Phát dầm mường tượng ra câu chuyện trong suốt những năm qua, thấy ông Phúc vẫn chưa nói xong ông Phát khẽ nói: - Kìa, ông nói nốt đi chứ...Sao lại dừng lại thế..?

Ông Phúc tiếp tục:

- Vậy mà trước hôm làng xảy ra chuyện, có người đi qua chùa nói thấy một ông già, già lắm mặc áo thầy tu đứng trong sân chùa ấy.

Nghe đến đây ông Phát nổi da gà lấp bắp:

- Không thể nào, không thể ...thế...được..

Bây giờ ông Phúc mới nhẹ nhàng đáp:

- Tất nhiên tất cả chỉ là suy đoán, nhưng tại sao chúng ta lại đi tìm những thứ có vẻ không liên quan đến làng. Trong khi ngôi chùa bắt ngu ần tất cả mọi chuyện thì ông lại bỏ qua.

Ông Phát nước bọt nuốt ừng ực sợ hãi trả lời:

- Chẳng phải...bao...năm...qua không...ai dám đến...g ần ngôi chùa....vì nó...là chùa ma hay sao..? Ông Phúc cười phá lên:

- Ha ha ha trong làng xảy ra chuyện ma quái, vậy mà trưởng làng lẫn dân làng lại bỏ qua chính cái nơi mà ma quỷ đang cư ngụ r ồi đổ tội cho những người khác trong khi không có bằng chứng. Ông có nghĩ chuyện này có đáng cười hay không..? Có đáng cười hay không..?

Ông trưởng làng cúi mặt xuống vì ông Phúc nói câu nào là đánh đúng vào cái yếu hèn của những con người có mặt ở đó câu đấy. Phải rồi, cái nơi mà mọi người cho là ma quỷ suốt bao năm nay thì lại không ai dám nhắc đến cho dù trong làng người dân, trẻ em bị ma quỷ giết hại. Dân làng đã quá ích kỷ, họ lợi dụng sự đau thương, sự mất mát để đổ vấy tội lên những người không phải người làng để mong sao cứu vớt lại chút lương tâm thối nát của họ.

Ông Phúc nhớ lại lời thầy Tầu từng nói:

"Đó là bản ngã của con người, khi quá đau đớn vì một chuyện gì người ta sẽ mù quáng, trong đầu họ chỉ nghĩ đến việc trả thù, trả thù giúp họ tin rằng sẽ giúp lương tâm họ bớt cắn rứt hơn, giúp cho người chết phần nào an ủi. Lúc chưa biết ai để trả thù họ sẽ tự tạo ra cho mình một kẻ thù rồi bám vào cái ảo tưởng đó làm mục tiêu."

Thì ra là như vậy, đó chính là lý do tại sao người ta thường nói: Đôi khi con người còn đáng sợ hơn Ma Quỷ. Ma Quỷ nhiều loại không thể giết được người, nhưng một người thì lại có thể giết được nhiều người.

Cười lớn xong ông Phúc không hiểu sao nước mắt lại chảy xuống từng hàng, hai con người đã liêu mạng cứu cả làng hiện giờ đang bị thương nặng, sống chết nay mai không rõ vậy mà phải trốn chui, trốn lủi bởi chính cái đám người họ vừa không từ mạng sống để cứu truy bắt. Cả đám người không ai dám ngẩng mặt lên vì họ sợ, một nỗi sợ đã bị Con Quỷ gieo rắc vào đầu từ nam phụ lão ấu trong làng suốt những năm qua.

Lau vội nước mắt ông Phúc hỏi:

- Giờ ông trưởng làng đã biết mình phải làm gì chưa..?/

Ông Phát lúc này khẽ gật đầu nói với Bảo:

- Trưa nay tập hợp nhiều người nhất có thể, chúng ta sẽ đi đến ngôi chùa ma. Tôi sẽ là người đặt dấu chấm hết cho câu chuyện ma trong làng này. Bảo lập tức vâng lời rồi chạy đi thông báo cho mọi người bên ngoài, còn lại hai người ông Phát hỏi:

- Tại sao ông lại biết những chuyện này..?

Ông Phúc cười:

- Tôi biết hay ai biết không quan trọng, quan trọng là làng mình đã được cứu. Chỉ vậy thôi...

Ông Phát im lặng không hỏi gì thêm lặng lẽ bước ra khỏi nhà, được mấy bước ông quay lại nói:

- À vết thương của ông vẫn chảy máu, mau đi tìm thầy thuốc đi.

Ông Phúc mỉm cười gật đầu, có thể họ sẽ tìm được thứ gì đó ở trong ngôi chùa, hoặc có thể không..? Nhưng có một đi đầu chắc chắn, khi họ dám đặt chân đến ngôi chùa cũng có nghĩa từ nay nỗi sợ hãi mang tên ngôi chùa ma đã biến mất. Không, nó vốn dĩ đã biến mất từ khi đứa bé quỷ chết đứng trên gò đất rạng sáng nay, chỉ có đi đầu sự sợ hãi mà nó hằn vào trong sâu thẳm ý thức của dân làng thì vẫn còn nếu như mọi người vẫn sợ ngôi chùa.

Thầy tàu đã đứng khi ông Phúc chạy vội về nhà thầy còn cố tập tễnh bước ra gọi với nói với ông: "Ngôi Chùa Ma"

Thì ra ý nghĩa của câu nói đó là như thế này, dân làng này không chỉ nợ hai thầy trò họ mạng sống, nó còn thiêng liêng hơn như thế. Ông Phúc đã hiểu ra câu nói mà nhiều năm trước khi cùng vợ về quê ngoại vẫn cảnh chùa, có một vị cao tăng đã nói thế này, ông Phúc không nhớ chính xác, nhưng nôm na là:

"Ma quỷ có đáng sợ không..? Có, ma quỷ đáng sợ. Nhưng ma quỷ chỉ tồn tại được khi con người nghĩ nó đáng sợ. Vậy là chúng ta đang sợ chính chúng ta hay nói cách khác chúng ta khiến ma quỷ trở lên đáng sợ."

Và giờ dân làng này đã được thầy Tàu dẹp đi nỗi sợ về ma quỷ đó. Ông Phúc nghĩ có lẽ như thế đã minh oan được cho thầy trò Tư, ông toan chạy ra sau vườn định men theo lối mòn đi đến nhà Kha thì bỗng nhiên ông khựng lại. Con mèo đen ma quái kia đang đứng chiếm chệch giữa cửa sau

nhìn ông bằng đôi mắt đỏ như máu, ông Phúc định tiến thêm một bước thì nó xù lông kêu ghê rợn:

"Ngéo.....ngáo.....ngừ.....ngéo...."

"Gr....gr...gr.....gr....ngừ.."

Rõ ràng là nó không muốn cho ông Phúc bước ra khỏi cửa, nó cứ đứng đó càng lúc càng hung dữ. Rốt cuộc con mèo kỳ quái này là thứ gì, tại sao nó vẫn còn lai vãng ở đây. Bình thường nó chỉ đứng trên xà nhà nhìn xuống, hoặc nhảy qua nhảy lại nơi bờ tường....Tại sao hôm nay nó lại trở lên hung dữ như vậy, ông Phúc vớ lấy cái chổi quết nhà giơ cao lên, miệng chửi:

- Con mèo chế tiết, tao đập chết mày...

Vừa nói ông Phúc vừa chạy lại càn chổi đập túi bụi nhưng nó nhanh như cắt nhảy lên cao tránh khỏi những đòn đập. Từ trên cao nó vẫn kêu gào những âm thanh gai người, mặc nó ở đấy ông Phúc định chạy đến nhà Kha. Nhưng có tiếng gọi từ phía sau khiến ông giật mình quay lại:

- Bố, bố ời....Bố đang làm gì đấy..?

Giọng con gái của ông Phúc, liền ngay sau đó là giọng của vợ ông:

- Ông đang làm gì ở đằng sau vậy, ôi trời ời, sao nhà lại toàn máu thế này..Ông Phúc ời...Ông Phúc.

Vậy là vợ con ông đã quay về, chép miệng ông Phúc quay trở vào trong nhìn vợ con mừng rỡ nói:

- Tôi không sao, bị thương chút đỉnh thôi....Mà sao bà lại dẫn con về đây..?

Vợ ông Phúc đáp:

- Tôi đi cũng mấy hôm rồi, không có tin tức gì lo chết đi được. Tôi định về một mình thôi nhưng con nó nhớ bố nó đòi về theo. Dù sao đi nữa nơi

đây vẫn là nhà mình, ông có mệnh hệ gì mẹ con tôi sống sao được.

Ông Phúc đóng cửa lại rồi ngồi xuống ghế thở hắt ra:

- Dù sao mọi chuyện cũng xong rồi, hai mẹ con về cũng không sao..? Mà chuyện dài lắm, giờ bà giúp tôi dọn dẹp nhà cửa rồi tôi sẽ kể hết cho bà nghe. Những ngày qua trong làng xảy ra rất nhiều chuyện...Ồn trời bây giờ tất cả đã qua....

Ông Phúc có lẽ đã quá mệt mỏi do mất máu, do thức trắng đêm, ông dựa vào ghế ngủ thiếp đi để cho vợ dọn dẹp lại những gì còn vương vãi sau đêm qua. Đúng vậy, con quý đã bị giết nhưng ở trên xà nhà kia con mèo đen ban nãy còn tỏ ra hung dữ nay đã nằm gọn gẽ, hướng đôi mắt đỏ nhìn xuống bên dưới như đang chờ đợi một đi đâu gì.

Không chịu được nữa tôi cùng đám thợ nhao nhao lên:

- Cuối cùng là sao ạ..? Con mèo đấy là thứ quý quái gì mà nó cứ lảng vảng quanh nhà ông Phúc thế.? Mà còn nữa mẹ quý là ai..? Ông Tư đặt mạnh cái chén xuống bàn rồi cau khuôn mặt đỏ như gấc nhìn chúng tôi quát:

- Im, chúng mày thích nghe hay giải tán..?

Cả đám hóng chuyện giật mình vì dường như ông Tư đã hơi quá chén. Nhưng tôi không nghĩ vậy, từ lúc kể chuyện ông Tư uống rượu nhiều hơn, tuy nhiên đôi mắt mỗi khi nhắc đến chuyện cũ lại nhìn vào khoảng không vô định như người mất hồn. Mỗi lời nói của ông khiến ai ngồi nghe cũng như hòa vào cái không gian, thời điểm năm ấy. Đó không phải là cách một người say có thể nói chuyện. Tôi gãi đầu đáp:

- Bác Tư nóng thế, cháu vẫn đang nghe đây.

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Quỷ Nhập Tràng

Ông Tư đưa mắt nhìn chúng tôi một loạt rồi cười bí hiểm:

- Vẫn đang thắc mắc mẹ quỷ là ai phải không..? Chẳng phải nãy giờ đã xuất hiện rồi đấy thôi, còn con mèo...nó không phải ma, cũng chẳng phải quỷ... Khà...khà...khà.

Tôi chỉ gật đầu không dám hỏi gì thêm, ông Tư tiếp: - Bây giờ mấy đứa tụi bây sẽ biết mẹ quỷ là ai.

Sau khi nuốt ực một hơi hết chén rượu, sau cái điệu cười khà khà vừa nãy khuôn mặt ông Tư dần dần trở lại tiếp tục câu chuyện. Sau khi ông Phúc ra về, Tư nhìn thầy Tầu có đi đâu gì đó hơi khác. Thầy Tầu nhìn xung quanh nhà một lượt rồi khẽ hỏi Kha:

- Cho người lạ như chúng tôi ở thế này, lại còn là người bị dân làng truy bắt cậu không thấy sợ à..? Dân làng gọi tôi là thầy bùa ma quỷ đấy..? Kha vừa rót nước mời thầy Tầu vừa đáp:

- Nếu như bác Phúc đã đứng ra nói thì dù hai vị có là ai tôi vẫn vui vẻ chấp nhận. Hơn nữa bác ấy còn lấy cả vợ con ra thề độc, đủ biết bác ấy tin tưởng, kính trọng hai vị như thế nào. Trong làng này ai nói sao cũng được nhưng chỉ duy bác Phúc nói là tôi không bao giờ nghi ngờ.

Rót nước xong Kha mới nhớ ra hai tay thầy Tầu không cử động được vì vết thương nặng, Tư vội cúi xuống bưng nước cho sư phụ, Tư hỏi Kha:

- Sao anh lại tin tưởng ông Phúc như vậy..?

Kha mỉm cười đáp:

- Bác ấy là ân nhân của gia đình tôi, năm mẹ tôi chết đất đai nhà cửa bị chủ nợ đến thu sạch, bản thân chúng tôi còn không có chỗ mà dung thân. Mẹ chết xác lạnh cóng mà không có tiền lo đám ma, chôn cất. Nhờ ơn trời khi đó bác Phúc nghe tin nên tìm đến tận nơi ra tay giúp đỡ cho mẹ tôi một đám tang chu toàn. Phận làm con nghĩa tử là nghĩa tận, không có bác ấy chắc cả đời này dù có chết đi xuống suối vàng tôi cũng không còn mặt mũi nào mà nhìn mẹ nữa.

Thầy Tào khẽ hỏi tiếp:

- Nhưng ta thấy ông ấy nói cậu cũng là ân nhân của ông ấy mà..? Có thể kể ta nghe được không.? Kha trả lời:

- Dạ được chứ ạ, chuyện đó cũng lâu lắm rồi, cũng là tình cờ thôi. Hồi đó bác gái đang mang thai, chừng đâu còn 3 tháng nữa là sinh nhưng hôm đó bác Phúc lại ở ngoài cửa tiệm, bà giúp việc thì chậm chạp nên bác gái đành đi ra ngoài mua đồ gì đó. Không may trượt chân ngã, vừa đúng lúc tôi đi qua nhìn thấy có máu chảy ra giữa hai chân bác gái. Đường cũng có người nhưng ai cũng rối rít chẳng biết làm sao, thế là tôi bế bổng bác gái lên chạy vội đến nhà thầy thuốc. Về sau thầy thuốc bảo tuy có bị động thai nhưng may đưa đến kịp nên không xảy ra chuyện gì đáng tiếc. Từ đó bác Phúc lúc nào cũng nhắc đến chuyện đó rồi gọi tôi là ân nhân, trong khi bao năm qua bác ấy giúp đỡ chúng tôi rất nhiều.

Tư chăm chú lắng nghe, thanh niên tên Kha này cũng thuộc dạng người tốt. Có lòng nhân hậu, lại biết nhớ ơn. Kha nói tiếp:

- Ngay cả ngôi nhà hai vị đang ngồi đây cũng là do bác Phúc bỏ tiền ra mua lại rồi còn cho tôi thêm tiền để sửa sang xây mới. Nghĩ nếu không có bác ấy giờ đây có lẽ tôi cũng lang thang bỏ làng mà đi rồi, mà chắc gì đã còn sống. Gian dưới kia là gian vợ tôi đang ở.

Tư ngạc nhiên:

- Ủa, anh có vợ rồi à..? Xin lỗi, thầy trò tôi làm phiền gia đình quá...Cũng tại không thấy chị nhà xuất hiện nên tôi hơi vô ý chưa kịp chào. Kha xua tay cười:

- Dạ không sao đâu, tôi cũng quên không nói. Vợ tôi đang mang thai, tuần hơn tuần nữa là sinh rồi. Nhà tuy cũ nhưng cũng rộng, hai vị cứ ở trên này không vấn đề gì cả. Gần sinh nên tính tình vợ tôi cũng thay đổi nhiều lắm, phụ nữ mang thai hình như ai cũng vậy. Hay cáu gắt, không thích bị làm phiền, khổ vậy đấy .

Tư cười đồng tình vì chuyện gái đẻ xưa ở nhà Tư nghe suốt. Cáu gắt là còn nhẹ, chứ ở làng Tư có bà đẻ cứ nhìn thấy chồng là chửi, là đánh. Chẳng thế mà các cụ ví von: Đàn bà chữa nó dữ như chó đẻ.

Tuy nhiên thầy Tào dường như không có phản ứng gì trước đi đầu Kha vừa nói, hình như ông đã biết chuyện này từ khi đặt chân vào trong nhà. Cũng đã sáng hẳn Kha liềnh bảo:

- Bác Phúc có đưa tiền cho tôi đi chợ mua đồ, mua thức ăn cho hai vị. Giờ cũng tiện tôi phải đi mua đồ ăn hôm nay cho vợ. Hai vị cứ ở trong nhà, tôi gọi hãy mở cửa nhé. Có hai vị ở đây vợ tôi chữa đẻ không may sinh sớm tôi có ra ngoài cũng yên tâm. Tôi đi một lát rồi tôi về.

Tư gật đầu chào Kha rồi đợi Kha ra ngoài Tư mới khép cửa lại. Bình thường thầy tào rất khách sáo khi ai đó giúp đỡ mình, nhưng thái độ hôm nay của thầy không bình thường. Tư bèn hỏi:

- Sư phụ có gì khó chịu trong người phải không ạ..? Hôm nay con thấy thầy cư xử lạ lắm.

Thầy Tào im lặng đưa mắt về phía gian nhà dưới đang đóng cửa kín mít rồi khẽ lắc đầu. Tư không hiểu gì vẫn ngơ ngác ngạc nhiên, thầy Tào ra hiệu cho Tư bước ra ngoài sân rồi nói nhỏ:

- Ta nói cho con chuyện này, nhưng con tuyệt đối không được hấp tấp. Nhất là không được tỏ thái độ gì ra bên ngoài. Tư gật đầu nghe thầy Tào tiếp tục, ghé sát tai Tư ông nói:

- Trong...nhà...này...có....người...chết.

Tư giật mình lạnh gáy ứ ớ:

- Saosao....thầy biết...? Mà nhà này..chỉ có hai vợ...chồng Kha, vợ anh ta đang mang bầu thì ai....ai chết ạ..?

Thầy Tào nheo mắt ra hiệu cho Tư phải bình tĩnh, ông nói tiếp:

- Chưa biết là ai chết, nhưng từ khi bước chân vào nhà này ta đã cảm nhận thấy mùi tử thi rất nồng nặc. Người này chết ít nhất đã hơn 1 tháng nay, còn lý do vì sao chết thì ta không rõ. Chỉ biết nếu trong gian nhà dưới kia không còn ai khác thì khả năng cao người đã chết đó chính là vợ Kha.

Tư toát mồ hôi lạnh hỏi:

- Nhưng...nhưng nếu vợ chết sao anh ta lại không biết..? Còn nữa anh ta chẳng bảo vợ đang mang bầu mấy ngày nữa là sinh sao..? Chuyện này không thể nào đâu thầy ời..

Thầy tào thở dài:

- Ta biết rất khó tin, nhưng đó là sự thật. Chính vì vậy khi này ta mới hỏi chuyện Kha, qua cách nói chuyện ta biết anh ta không nói dối. Anh ta đúng là người tốt, vậy nên những lời anh ta nói hoàn toàn là sự thật..

Tư đáp:

- Vậy sao, thầy lại nói vợ anh ta đã chết.. Thầy Tào trả lời:

- Kha đã nói trong nhà chỉ có hai vợ chồng, không có lý do gì để anh ta phải nói dối hoặc che giấu một cái xác cả. Vì nếu như anh ta là người xấu có giết người thì anh ta sẽ không để chúng ta ở lại đây. Ta chỉ đoán đó là vợ Kha thôi, nhưng thực tế vẫn còn một chút sự sống. Tuy nhiên mùi tử thi phát ra từ gian phòng không thể nhầm được. Chính vì thế ta cũng rất hoang mang với chuyện xảy ra trong nhà này. Ta đang nghĩ có nên nói với Kha hay không..? Nhưng lại không biết phải nói như thế nào..?

Tư thấy quả thật rất khó hiểu, tại sao trong gian nhà lại vừa có mùi tử thi, vừa có chút sự sống. Hai đi đầu này nó cứ mâu thuẫn thế nào, Tư nảy ra một suy nghĩ nói:

- Hay có khi nào vợ chồng họ giết ai đó rồi giấu xác ở trong nhà không thây...? Chính vì thế mà cô vợ sợ không dám ra ngoài...? Thây tàu lắc đầu:

- Nhưng ta biết đây không phải xác chết bình thường...Nó là một con Quỷ Nhập Tràn.

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Người Vợ Đã Chết

Từ lúc này mới thật sự là hoảng sợ, chắc chắn Từ biết sư phụ không hề nói chơi. Từ trước đến giờ không bao giờ ông đem chuyện ma quỷ ra đùa, hơn nữa sự việc vừa xảy ra khiến hai thầy trò suýt nữa mất mạng. Hơn ai hết Từ biết sư phụ mình đang nghiêm túc rất nghiêm túc. Đó cũng chính là lý do vì sao ngay từ khi bước chân vào nhà thái độ của ông đã khác hẳn.

Nhưng ông không nói với ông Phúc, với Kha chuyện này vì ông đang có suy nghĩ riêng của mình. Nhưng thật sự sau khi con quỷ vừa bị giết, hai thầy trò chỉ vừa mới đặt chân đến ngôi nhà này, vậy mà giờ đây thầy tào nói trong nhà có Quỷ Nhập Trạng. Đến người có trí tưởng tượng phong phú nhất cũng khó mà tin được. Vừa lúc đó thì Kha quay về, trên tay xách rất nhiều đồ ăn, những hai con gà, thịt bò, thịt lợn đủ cả. Từ nhìn thấy thế bèn nói:

- Sao anh lại mua nhiều thế, mua bán thế này thì tiền ở đâu ra. Kha cười:

- Ha ha, đúng là bác Phúc có đưa tiền cho tôi lo cho hai vị. Nhưng nói thật là tôi cũng không phải dạng chi tiêu quá đà đâu. Không giấu gì anh, bình thường vợ tôi cũng đã ăn hết một con gà với chỗ thịt này rồi. Hôm nay tôi chỉ mua thêm một chút thôi.

Từ há hốc miệng ngạc nhiên:

- Cái gì, vợ anh ăn hết một con gà, lại còn từng này thịt. Không đùa đấy chứ...? Kha đáp:

- Tôi nói dối anh làm gì, ngày trước cô ấy không ăn nhiều như vậy đâu. Chẳng hiểu sao một tháng trở lại đây lại ăn không biết no là gì. Mà lại không chịu đi ra ngoài, cứ ở lì trong phòng. Tôi thì đi làm cả ngày nên

cũng chỉ gặp vợ một chút vào buổi tối. Cô ấy kiên cường ghê lắm, hỏi thì bảo ăn cho cả con, với sắp sinh nên tránh ra ngoài sợ gió máy rồi ngã thì chết. Nghĩ vợ nói phải nên tôi cũng nghe theo, ngày đi chợ mua đồ ăn cho cô ấy còn tôi phải đi làm kiếm tiền chứ. Không nghĩ vợ chữa lại tốn kém đến như vậy.

Tư chép miệng chèm chẹp:

- Anh đúng là vất vả, mà anh đi làm thì ai nấu nướng cho cô ấy ăn..?
Kha lại khẽ cười:

- Hồi trước toàn tôi nấu thôi, nhưng từ đợt khó ở lại chê tôi nấu không ăn được. Nhà có hai vợ chồng chê nữa thì cô ấy tự nấu chứ ai nữa, đồ ăn tôi mua về để dưới bếp là cô ấy tự nấu mà ăn. Tôi ban đầu cũng lo nhưng sau mấy ngày thấy cô ấy tự lo được mà tôi lại rảnh để đi làm nên cũng nhờ ơn trời ban cho vợ tôi sức khỏe tốt, chứ bình thường tôi thấy mấy bà bầu sắp đẻ rồi còn khó nói gì đi với đứng.

Đặt đồ ăn xuống bếp ngay dưới gian nhà Kha rửa tay rồi bảo với thầy trò Tư:

- Giờ tôi phải đi làm rồi, nhà cửa có gì hai vị cứ dùng tự nhiên. Vợ tôi thì mọi người cứ để cô ấy làm gì cô ấy thích là được. Cũng nhờ hai vị trông chừng giúp tôi nhé, tính ra có hai vị đến đây lại là thân tình với bác Phúc tôi lại yên tâm đi làm.

Thầy Tào nói với Kha:

- Sao cậu không nghỉ làm để trông vợ một vài ngày nữa xem sao..? Kha đáp:

- Ban đầu tôi cũng tính thế, nhưng vợ nói cô ấy ko sao. Mà còn tiền ăn hàng ngày cứ như thế này, rồi tiền chuẩn bị sinh nở nữa. Ông thấy đấy nhà tôi làm gì có của để dành. Biết là khổ cho vợ, nhưng không đi làm biết lấy tiền đâu ra. Làm phỉ tiền hai vị vậy nhé, tôi đi đây. Hôm qua nhận làm cho nhà người ta mảnh ruộng, chắc phải hết ngày mới xong được. Tôi đi nhé...

Nói xong Kha vội vác cuốc, xách xẻng, liềm, túi rổ bước vội ra khỏi nhà. Thầy tàu nói với Tư:

- Anh ta đã nuôi quý cả tháng nay rồi. Thật đáng thương, nếu để lâu hơn chính anh ta rồi cũng sẽ chết mà thôi. Ta đang nghĩ có lẽ ta sẽ ra tay giúp anh ta giữ lại cái mạng..Bởi anh ta thật sự là người tốt....

Tư lùi lại xua tay:

- Nhưng chẳng phải thầy bảo trong đó vẫn có chút sự sống cơ mà..Thầy ơi, đừng làm thế, thầy không thấy khuôn mặt mừng rỡ của anh ta đang háo hức từng ngày chờ đưa con ra đời hay sao..? Thầy không thấy anh ta đang cố gắng để lo cho vợ....cho....cho....

Tư bật khóc, Tư biết mình đang cố nói những lời biện hộ chỉ vì lòng thương người. Tư chắc chắn lời thầy Tàu nói không sai, nhưng sao gia đình này lại rơi vào nghịch cảnh như vậy. Tư cố gắng van xin:

- Con nghĩ...cô vợ...không phải là quý đâu...Chắc trong đó có đi đầu gì khác thôi thầy ơi. Hay...hay thầy thử gọi cô ta ra hỏi xem sao..? Hoặc hỏi Kha xem thế nào đã.

Thầy Tàu nhìn Tư lắc đầu:

- Đến bây giờ thì ta đã chắc chắn cô vợ Kha là một con Quỷ Nhập Tràn. Con cũng đã biết đi đầu đó, nếu giờ ta ép buộc cô ta ra thì cô ta chắc chắn sẽ tấn công chúng ta. Khi đó ta sẽ phải giết cô ấy, con quý này đối với ta không đáng ngại, chỉ cần dùng mật chú của chư Phật, Chú Đại Bi sẽ khiến nó phải xuất ra. Từ khi bước vào nhà ta đã cố gắng để nó không phát hiện ra ta là người biết về bùa phép, kinh dịch bởi vì ta còn muốn tìm hiểu nguyên nhân sâu xa. Cũng chính là giúp cho cậu Kha kia hiểu rõ chân tướng sự việc.

Thầy Tàu hướng mặt về phía nhà bếp rồi nói:

- Cô ta không ăn đồ ăn chín, chỉ ăn đồ sống. Đặc biệt là máu gà, thịt gà, bởi vì cô ta là Quỷ Nhập Tràn. Người đã chết cần uống máu tươi, ăn thịt

sống để duy trì thể xác đang ngày ngày thối rữa. Con cũng đã nghe qua câu chuyện về quỷ nhập tràng rồi con cũng biết. Nếu không tin trưa nay ta sẽ cho con một phép thử .

Tư càng nghe càng rung mình, gần 12h trưa hôm đó thầy Tào ở gian nhà trên nói vọng xuống: - Vợ Kha ở nhà nhé, chúng tôi có việc phải đi ra ngoài một chút ạ.

Ở trong gian nhà dưới quả thực có tiếng phụ nữ vang lên đáp lại:

- Vâng...các...vị....cứ...đi...đi.

Thầy tào ra hiệu cho Tư đi ra ngoài, đi quá một đoạn ông lấy trong tay nải ra hai lá bùa rồi bảo Tư cho vào giữa hai lòng bàn tay ép chặt lại, thầy Tào do tay bị đau nên ông nhờ Tư vo lá bùa lại rồi ngậm trong miệng. Ông tiếp tục ra hiệu cho Tư quay lại nhà của Kha nhưng là vòng ra lối đằng sau nơi nhà bếp.

Có một lùm cây cách nhà bếp không xa, ông bảo Tư đứng đó nhìn vào nhà bếp. Chỉ một lúc sau có một bàn tay khê đưa ra chỗ để thức ăn, nhanh như cắt bàn tay đó kéo chân một con gà biến mất. Thầy tào bước đến sát vách gian nhà dưới, tường nhà đã ruội để lộ ra một vài lỗ hổng, thầy tào khê nói:

- Bước nhẹ thôi, con nhớ không được hoảng sợ khi chứng kiến cảnh sắp xảy ra đâu đấy.

Tư hồi hộp bước theo thầy Tào, hai tay vẫn ép chặt lá bùa. Tiến đến sát vách thầy Tào nói Tư nhìn qua lỗ hổng nhỏ nơi bức tường. Cảnh tượng bên trong suýt nữa khiến Tư ngã vật ra, nhưng may thay thầy Tào dùng thân mình đỡ Tư lại. Tư hoảng sợ không nói lên lời, biết Tư đã nhìn thấy điều đáng sợ nên thầy Tào ra hiệu cho Tư bình tĩnh rồi từ từ đi xa khỏi bức vách.

Đi xa khỏi ngôi nhà Tư lúc này hai tay vẫn ép chặt lá bùa, toàn thân mồ hôi ướt đẫm. Thở hổn hển như vừa bị ai bóp cổ Tư nói với giọng run run:

- Cô ta...cô ta...bẻ cổ con gà rồi uống máu của nó một cách ngon lành. Khuôn mặt của cô ta lúc đó không phải là mặt của con người. Cái lưỡi dài nhuộm máu đỏ lôm, da trắng bệch, đôi mắt không có lòng đen...Nhìn cách cô ta ngửa mặt lên hứng máu từ cổ con gà chảy xuống....thật...đáng...sợ.

Thầy Tàu đáp:

- Giờ con đã tin cô ta là quỷ nhập tràng rồi chứ. Sau này cô ta sẽ ăn thịt cả anh chàng tội nghiệp kia. Nhưng Tư sau khi hoàn hồn lại nói khác:

- Con rất sợ khi thấy cảnh tượng ấy, nhưng nhìn cô ấy bụng mang dạ chửa chẳng hiểu sao bây giờ con lại thấy đáng thương. Con thương cả gia đình họ, thương Kha, thương đứa bé trong bụng. Dù biết rằng mẹ con họ đã chết nhưng sao con vẫn không đành lòng. Nếu bây giờ thầy giết cô ta liệu rằng Kha có chịu nổi cú sốc này không.? Tuy rằng thầy làm thế là cứu anh ta nhưng thầy nghĩ xem sau khi biết vợ con đều đã chết anh ta có sống tiếp được không..? Chỉ nghĩ thôi mà con cũng thấy đau lắm rồi.

Thầy tàu ngược mặt lên nhìn trời, ông thở dài rồi đáp:

- Số trời đã như vậy thì ta còn biết làm sao..? Chính vì vậy ta vẫn để con quỷ được sống, nhưng dù sao ta cũng phải nói chuyện này với Kha. Sự thật nó tàn nhẫn như vậy đấy, nhưng nếu cứ mơ hồ không chấp nhận thì sau này sẽ càng đau đớn hơn. Quỷ thì mãi vẫn là quỷ, giúp được nó siêu thoát cũng là một chuyện tốt. Về Kha ta đã có cách. Nhưng khi quay về nhà, con nhất định không được hé lộ ra điều gì. Ban nãy nhờ lá bùa mà ta với con có thể tiếp cận sát ngôi nhà để nhìn. Nếu lộ ra chắc chắn nó sẽ tấn công chúng ta, ta có thể chống lại nó nhưng với tình trạng hiện giờ không nói trước được. Còn con vẫn chỉ là người bình thường, con giết được con quỷ cũng là do nó đã yếu và nhờ con dao mà sư phụ ta để lại. Nay con dao đó đã mất cùng với ngôi mộ. Nếu bị tấn công con sẽ bị giết...

Tư gật đầu vâng lời sư phụ, phải đến chiều muộn hôm đó hai thầy trò mới quay lại ngôi nhà sau khi Tư đã bình tĩnh trở lại. Gian phòng nơi vợ Kha ở vẫn đóng cửa kín mít, dưới nhà bếp vẫn còn sót lại chút đồ ăn nhưng tất cả đã bị hỏng, bốc mùi thiu thối không thể ăn được mặc dù mới chỉ mua buổi sáng ngày hôm nay.

Thầy tàu vẫn ng ỡ im nhắm mắt suy nghĩ, gần 6h tối Kha đi làm về, trên tay c ần một túi đựng mấy cái bắp ngô. Nhìn hai thầy trò Tư, Kha cười lớn: - Hai vị ăn cơm chưa..? Tôi được chủ thuê cho ít ngô luộc đây. Mọi người ăn cho vui..Tôi cũng ăn cơm r ồi...

Đặt túi ngô xuống bàn Kha bước xuống gian nhà dưới gõ cửa:

- Vợ đã ăn uống gì chưa, tôi nấu món gì cho vợ ăn nhé..

Bên trong nói đáp lại:

- Dạ...thôi...tôi...ăn...no...r ồi..mình...cứ...kệ.....tôi....

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Gia Đình Bất Hạnh

Thầy Tào nhíu đôi lông mày nhìn Kha chăm chú, cả ngày hôm nay ông đã suy nghĩ để rồi bây giờ ông quyết định nói với Kha tất cả mọi chuyện. Nhìn khuôn mặt chất phác, hiền lành xen kẽ đôi chút mệt mỏi của Kha sau một ngày làm việc mệt nhọc. Tuy nhiên đôi mắt đó vẫn ánh lên tia hi vọng bởi đằng sau sự cố gắng đó Kha biết ở nhà đang có một gia đình nhỏ đang đợi anh.

Khẽ tiến lại gần Kha thầy Tào nói:

- Kha này, cậu có thể ra ngoài nói chuyện với tôi một chút được chứ..?
Kha cười đáp:

- Dạ được chứ, nhưng giờ bên ngoài trời tối nhiều muỗi lắm. Có chuyện gì ông cứ nói ở đây cũng được, nhà có ai đâu..?

Thầy Tào lắc đầu, ông tiếp:

- Nếu cậu muốn biết trong nhà này đang xảy ra chuyện gì thì đi theo tôi.

Thầy Tào bước đi trước, Kha ngỡ ngác nhìn Tư không hiểu chuyện gì. Tư cũng cúi mặt không dám nhìn thẳng mặt Kha vì Tư biết thầy Tào sắp nói với Kha đi đâu. Kha đi theo thầy Tào ra bên ngoài, thấy ông đứng ở một đoạn cách khá xa ngôi nhà Kha vội chạy đến hỏi:

- Có chuyện gì mà ông phải đi ra tận đây mới nói được thế..?

Thầy Tào nhìn Kha thờ dãi kể đáp:

- Tôi có đi đâu này muốn nói với cậu, nhưng chỉ sợ cậu không tin. Mà chắc chắn cậu sẽ không tin, tuy nhiên tôi vẫn sẽ nói vì nó liên quan đến tính

mạng của cậu. Cậu biết tôi làm nghề gì chứ..?

Kha gật đầu trả lời:

- Tôi cũng nghe bác Phúc nói qua ông làm nghề bốc mộ, hơn nữa còn biết xem phong thủy. Thầy Tào nói:

- Đúng vậy, không giấu gì cậu. Ngoài những thứ đó tôi quả thật còn là một đạo sĩ khi còn bên Trung Quốc. Chuyện kể ra thì dài nhưng gần như cả cuộc đời tôi là sống ở Việt Nam, lang thang trên khắp các vùng của đất nước này, chùa nào tôi cũng đến, nơi nào tôi cũng đã dừng chân qua. Tôi làm công việc bốc mộ cũng là để an ủi linh hồn của những người đã chết. Khi nghe tôi nói những đi đâu sắp tới đây cậu phải thật bình tĩnh.

Kha đáp:

- Có gì ông cứ dạy bảo ạ..?

Thầy Tào hướng đôi mắt nhìn về phía ngôi nhà rồi hỏi Kha mấy câu:

- Hơn một tháng qua vợ cậu có đi đâu gì bất thường, ví dụ như cô ấy đang ốm bệnh nặng bỗng đột nhiên khỏe lại. Hay có ảnh hưởng gì tới sức khỏe không..?

Kha trả lời:

- Dạ cũng không có ạ, tôi đi làm cả ngày về nhà lúc nào cũng thấy vợ vẫn bình thường. Chỉ có đi đâu tháng gần đây cô ấy ít ra ngoài, ăn nhiều hơn trước và cũng ít tiếp xúc với tôi. Nhưng những đi đâu đó là bình thường ở bà bầu mà..?

Thầy Tào thở hắt ra:

- Kha này, tôi biết cậu sẽ rất sốc nhưng vợ cậu đã chết hơn một tháng nay rồi. Người đang sống trong gian nhà dưới không phải vợ cậu nữa, đó là một con quỷ nhập tràng. Ngay sáng nay bước chân vào nhà tôi đã nhận ra mùi tử thi phát ra trong nhà của cậu. Cho đến trưa nay...

Kha túm lấy cổ áo thầy Tầu hét toáng lên:

- Ông im đi, ông là đồ thầy bùa đáng chết...Tại sao...tại...sao ông dám nói như vậy...? Ông rút khỏi nhà tôi ngay...Rút đi...

Thầy tầu lắc đầu:

- Đáng tiếc giờ tôi không thể đi được, thấy cậu là người tốt nên tôi có ý muốn giúp cậu giữ lại mạng sống. Giờ tôi hỏi tiếp đây, cậu thử nghĩ xem những ngày qua có xảy ra những chuyện này không thì sẽ rõ...

Nhìn thẳng mặt Kha thầy tầu hỏi:

- Có phải tháng qua ban đêm nhà cậu luôn có tiếng đồ vỡ, dạng như vỡ bát, vỡ đĩa. Mà chuyện này chỉ xảy ra trong ban đêm, thức ăn dù đang là mùa đông nhưng vẫn rất nhanh bị ôi thiu, vợ cậu chỉ thèm ăn thịt gà, cô ấy một tháng qua không ra ngoài vào buổi sáng có phải không...? Không có bà bầu nào lại tự giam mình trong một căn phòng cho tới ngày sinh nở cả..? Và mỗi khi cậu vào trong phòng cô ta luôn luôn ng ối chứ không nằm, mặt hướng vào trong tường, đôi mắt sáng lên trong đêm tối...Có phải như thế không..?

Kha bàng hoàng nuốt nước bọt thả tay túm cổ áo thầy Tầu ra lùi người về sau hoảng sợ. Gió từ những bụi cây lùa vào khiến Kha lạnh xương sống, những lời thầy tầu vừa nói không sai một thứ gì cả. Quả thật một tháng vừa qua vợ Kha có tất cả những biểu hiện đó, ban đầu chính Kha còn thắc mắc nhưng vợ nói vẫn ổn nên Kha tin như vậy. Giờ đây nghe một lão thầy bùa chỉ vừa mới ghé qua nhà sáng nay nhưng lại có thể đọc ra vanh vách những thứ mà chỉ Kha và vợ biết thì Kha không thể không tin đi đâu ông ta nói là sự thật.

Chưa hoàn h ần Kha nghe thầy tầu tiếp tục nói:

- Đó là những biểu hiện của quỷ nhập tràng, chắc chắn xung quanh ngôi nhà này còn có tiếng mèo kêu vào ban đêm nhưng vì sống ở chỗ heo hút, cây cối, bờ bụi rậm rạp này nên cậu không chú ý. Vợ cậu đã chết hơn một tháng nay rồi..

Lời thầy tàu nói ra như sấm động bên tai, Kha gục hẳn xuống miệng lắp bắp:

- Không thể nào....không thể nào....Ông là kẻ nói dối, tôi không tin ông...Tôi không tin.

Nói đoạn Kha vùng dậy bỏ chạy vào nhà nhưng ngay lập tức Kha bị một người giữ chặt lại rồi đánh ngất. Đó chính là Tư, đoán trước được chuyện này nên thầy tàu đã cẩn thận dặn Tư nếu Kha mất bình tĩnh lập tức phải ngăn anh ta lại. Sau khi Kha ngất đi, khoảng 5 phút sau thầy Tàu cho Kha ngửi cái cục có mùi thơm như lần trước dùng với con ông Phúc khi lấy máu con bé. Lát sau Kha tỉnh lại, thấy mình vẫn đang ở bên ngoài nhà Kha sợ hãi nói:

- Hai người, hai người định làm gì gia đình chúng tôi...Tôi van xin các người đừng giết vợ con tôi....Tôi lạy các người..

Kha quỳ xuống cúi đầu dập đến rỉ cả máu trên trán, Tư ngăn lại rồi ghì chặt Kha ròng ròng nước mắt nói:

- Anh Kha, anh bình tĩnh lại đi...Tôi biết chuyện này với anh còn đau đớn hơn cái chết nhưng...nhưng đó là sự thật..Trưa nay tôi cũng như anh không tin những lời sư phụ nói. Tuy nhiên khi tôi tận mắt chứng kiến vợ anh bẻ cổ gà uống máu rồi xé xác con gà nhai sống, lúc đó tôi cũng sợ đến không cử động được. Anh nghe tôi nói đã....

Kha dừng lại nhưng nước mắt hai hàng, Tư nói tiếp:

- Tôi và sư phụ chính là những người đã giết con quý do tên sư trụ trì làng này yểm hóa nhiều năm nay trong làng. Anh nhìn thầy tôi đã gãy nát cả hai tay, bản thân tôi người cũng đầy vết thương, máu ở lòng bàn tay tôi vẫn đang chảy khi đêm qua chạm chân một chút thôi là tôi cũng đã mất mạng. Sư phụ tôi là người có thể nhìn thấy những thứ mà người thường chúng ta không thấy được. Anh nghĩ xem nếu như muốn hại anh thì thầy trò tôi còn nói cho anh biết để làm gì..? Không phải lúc anh đang vui vẻ tin tưởng chúng tôi mà chúng tôi ra tay không dễ hơn hay sao...?

Kha cắn răng đau đớn, anh ta nghiêng chặt môi cho đến khi chảy máu. Đúng vậy, những lời thề Tầu nói quả không sai, suy nghĩ kỹ thì nếu ông ta muốn hại thì lúc Kha đi làm ông ta đã hại vợ con Kha rồi. Thề tàu ngược mắt lên nhìn bầu trời tối thui, chỉ có những cơn gió lạnh đang thổi lướt qua khiến mọi người rùng mình, ông nói:

- Nếu cậu vẫn chưa tin thì tôi sẽ có cách này, nhưng cách này sẽ chỉ khiến cậu thêm đau đớn mà thôi. Dù sao người chết cũng không thể ở lại trần gian, ta nói cho cậu đi đầu này cũng là giúp vợ cậu sớm được siêu thoát. Càng lưu luyến cõi trần càng lâu sau này cô ta sẽ càng khó được đầu thai. Mãi mãi kiếp quỷ sống trong bóng tối không được nhìn thấy ánh mặt trời...

Tư đờ Kha đứng dậy, thầy Tầu ghé sát vào tai Kha những điếu gì đó, nói xong ông dặn Kha:

- Mọi chuyện phải thật bí mật, nếu như cậu bị nó phát hiện. Ta không còn cách nào ngoài việc phải giết nó ngay lập tức bởi vì có thể nó sẽ giết cậu và giết cả thầy trò ta nữa. Hãy chuẩn bị tinh thần, những thứ cậu sắp thấy tới đây sẽ khiến cậu đau hơn cả cái chết...

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Linh Miêu Xuất Hiện - Người Chết Sống Lại

Kha tiến lại gần nghe thầy Tàu bày cách, thầy Tàu khẽ nói:

- Ta sẽ bày cho cậu một vài phép thử như sau, trước tiên đêm nay cậu cứ giả vờ ngủ thật say, ngủ như không biết gì cả. Ta dám chắc từ 12h đêm trở ra cô ta sẽ đi khỏi nhà. Còn đi đâu thì cậu không được theo, sau đó cô ta sẽ trở về nhà trước khi trời hửng sáng. Bởi bản chất của quỷ nhập tràng chỉ có thể ra ngoài vào ban đêm.

Kha bần thần hai tay khẽ run lên nghe thầy tàu nói tiếp:

- Chưa hết, cho dù có nghe tiếng đồ vật rơi vỡ trong đêm cậu cũng phải làm như không hề hay biết. Trước mắt như vậy đã, nếu đúng như lời ta nói thì cậu biết kết quả ra sao rồi đấy.

Tư vội hỏi:

- Thưa thầy vậy nếu nhớ đêm nay cô ta không ra khỏi nhà thì sao ạ..?

Thầy Tàu nói tiếp:

- Nếu như thế ngày mai, cậu Kha sẽ thử đem vào trong phòng đó một cái gương. Ta dám chắc cô ta sẽ sợ hãi mà lùi sát vào trong góc nhà. Hoặc cậu có thể đặt 1 bát cơm ngay trước cửa gian nhà dưới, 1 bát ở ngoài sân. Đảm bảo bát cơm ở gian nhà dưới sẽ bị thiêu bốc mùi thối chỉ sau 2 tiếng đồng hồ.

Kha im lặng gật đầu nghe theo lời thầy Tàu, ra ngoài cũng đã một lúc thầy tàu bảo Kha:

- Tạm thời như vậy đã, nhớ kỹ những lời ta dặn. Không được để lộ ra những đi đâu cậu đã biết. Giờ hãy đi vào nhà đi, đêm nay cậu sẽ rõ mọi chuyện. Tư cùng Kha đi vào nhà, thấy tàu như còn đi đâu gì muốn nói, ông hơi ngập ngừng:

- À mà này, chắc...ta có cái này không biết có nên nói hay không..? Nhưng quả thật ta vẫn cảm nhận được ở cô ta một chút sự sống. Tuy nhiên chuyện này không thể nào, có lẽ ta nhầm.....Mà thôi vào nhà mau đi.

Không hiểu thấy tàu định nói gì, nhưng cả đêm hôm đó Kha trần trọc không thể ngủ được, nước mắt đôi lúc lại khế chảy trên khuôn mặt người đàn ông bất hạnh. Kha hi vọng đêm nay mọi thứ sẽ không như những gì thấy tàu nói. Căn nhà càng về đêm càng trở lên lạnh lẽo, nó không lạnh như cái lạnh giá rét của mùa đông. Không khí lạnh trong nhà âm u, tiêu đi đâu, yên ắng đến đáng sợ. Cái cảm giác khi ra nghĩa địa như thế nào thì giờ này bên trong nhà đang diễn ra như vậy.

Tiếng gió thổi đập vào bức vách tạo nên những âm thanh lộc cộc, tiếng chuột chạy trong nhà kêu rả rích, bỗng nhiên:

" Cặc...cặc....choang..."

Không hiểu là bát hay đĩa vừa vỡ, nhưng tiếng vỡ đó phát ra từ phía dưới nhà bếp, nơi sát ngay tường gian phòng vợ Kha đang ở. Kha nằm úp mặt xuống

gối mắt hướng ra phía cửa chính chỉ khép hờ một bên, bên trong nhà tối om nhưng ánh sáng của trăng, của sao bên ngoài trời đêm khiến cả một góc sân trở nên mờ ảo.

" Cạch....cạch....cạch....cạch..."

Tiếng bản lề của chiếc cửa đã cũ kỹ bao năm qua khẽ vang lên trong đêm tối, gian nhà dưới quả thực có người đang mở cửa đi ra. Kha lúc này giả bộ ngáy rất to nhưng vẫn hé một bên mắt nhìn đăm đăm về hướng cửa chính. Đã quá 12h đêm, tất cả im lặng, Kha còn nghe rõ cả tiếng nuốt nước miếng của Tư đang nằm phía bên trong.

Không khí căng thẳng đến đáng sợ, tưởng chừng như nếu ngay lúc đó chỉ cần một tiếng động vang lên cũng đủ khiến con người ta đứng tim mà chết. Tiếng thở, tiếng tim đập nhanh đến mức dường như mọi sự chú ý giờ đây đang hướng hết về phía cánh cửa. Gió ngừng thổi, bốn bề lặng im từ mảnh sân trước nhà đang từ từ hiện ra một cái bóng tóc dài, người cúi khom đang từ từ lộ diện.

Kha há hốc mồm suốt chút nữa kêu thành tiếng bởi tuy chỉ có ánh sáng yếu ớt của bầu trời đêm nhưng Kha vẫn nhận ra người đang dò dẫm những bước chậm chạp ngoài sân mang cái bụng chửa to tướng kia không ai khác chính là Hoan vợ của mình. Sau những bước chân ban đầu chậm rãi, nhanh như cắt cái bóng đen đó chạy vụt qua cửa như chưa từng xuất hiện.

Kha lúc này không nhìn nữa, anh gục mặt xuống gối để khóc lên những tiếng nghẹn ngào. Kha gục xuống gối để không cho tiếng khóc phát ra ngoài, những điếu thày tàu nói là sự thật. Vợ anh đã hóa quỷ, vợ anh đã chết thật rồi. Một lúc sau Kha lồm cồm bò dậy, thày Tàu vội hỏi:

- Cậu định đi đâu giờ này..? Ta nói cho cậu đi đâu này là để cậu biết, để cậu giúp cho vợ mình được siêu sinh.

Kha im lặng một lúc rồi nói như người điên dại:

- Vợ con tôi chết cả rồi....Vợ con tôi chết cả rồi thì tôi còn sông làm gì nữa...Vợ ơi....con ơi....Anh chết với hai mẹ con đây...

Thấy Kha đã quá đau đớn đến mất hết lý trí, thày tàu không còn cách nào khác đành nói:

- Đừng nghĩ đến cái chết, ít ra hãy nghe ta nói xong rồi nếu cậu vẫn muốn chết ta không dám ngăn cản.

Tư cũng vùng dậy cố giữ Kha lại, Kha vẫn như người mất hồn đáp lại những lời yếu ớt:

- Còn gì nữa đâu...Chẳng phải ông nói họ đã chết cả rồi sao...Vợ con tôi đã chết thì tôi sống để làm gì..?

Thầy Tào chép miệng:

- Ta chưa hề nói con cậu đã chết, không, đúng hơn ta không chắc chắn đi đâu này. Ta đã định khi xác nhận đúng thì mới nói với cậu. Nhưng nếu cậu cứ như này ta nghĩ cậu sẽ chết trước khi ta tìm hiểu được nguyên nhân.

Kha nghe thầy tào nói xong như bưng tỉnh vội quỳ xuống van xin:

- Nói như vậy là con tôi vẫn sống phải không..? Tôi lạy ông. tôi xin ông hãy cứu lấy con tôi....Cứu con tôi xong ông muốn tôi chết cũng được.

Thầy Tào khẽ nói:

- Cậu nghe ta nói hết đã, ta không chắc đi đâu này nhưng rõ ràng bên trong vợ cậu vẫn còn có chút sự sống, mặc dù nó đang yếu dần qua từng ngày. Ta đoán đó chính là con của cậu, tại sao đến giờ ta vẫn để cho con quý sống chính là vì phần sinh mạng bên trong nó. Ta không hiểu nguyên nhân do đâu mà vợ cậu chết và bằng cách nào mà cô ấy lại biến thành quỷ. Nhưng ta nghĩ rằng cô ta vẫn cố lưu lại trần gian chính là vì đưa con trong bụng. Bản năng của người mẹ chính là thứ khiến cô ta hóa quỷ vì thương tiếc đưa con sắp chào đời. Tuy nhiên tất cả chỉ là suy đoán của ta...

Tư đáp:

- Nếu vậy sao sự sống trong bụng cô ta lại đang yếu dần đi hả thầy. Người có cách nào không...? Thầy tào trả lời:

- Chính ta cũng không hiểu tại sao cô ta đã chết mà cái thai lại vẫn đang sống hơn một tháng qua. Nhưng như con cũng biết, dù sao vợ Kha vẫn là người chết, càng cố ở lại dương gian thì cô ta sẽ càng bị thối rữa phần xác. Khi cô ta không còn là người chết thì việc cái thai chết dần chết mòn là đi đâu không thể tránh khỏi. Đáng lẽ ra nó cũng đã chết ngay khi cô ta từ già cõi đời. Trên đời này có những thứ không ai giải thích được.

" Miao.....Miao.....Miao.....Miao..."

Tiếng mèo quen thuộc đang phát ra ngay bên trên nóc nhà của Kha, Tư hoảng sợ nói ;

- Con mèo, là con mèo suốt ngày lang thang bên nhà ông Phúc, đúng là nó r ấ, sao đêm nay nó lại ở đây...Con mèo này là mèo ma đó sư phụ...Cái đêm thầy bất tỉnh nó đã cào vào cửa, cào vào chuồng gà đòi bắt gà....

Thầy tàu ra hiệu cho Tư im lặng, ông nói:

- Nó là Linh Miêu, thực ra con mèo này chính là nỗi lo lớn nhất của ta khi còn ở nhà ông Phúc. Nhưng giờ ta đã hiểu....Không ngờ Linh Miêu là có thật....Nó, chính nó là kẻ đã mang vợ cậu từ cõi chết quay vềKha ạ. Đúng là ông trời sắp đặt....Ta lại có thể gặp được Linh Miêu.

" Ngiao....Ngao.....Ngao..."

Con mèo lại kêu lên những tiếng ai oán, Kha cúi dập đầu khẩn c ầu:

- Xin thầy, xin thầy ra tay cứu mạng....

Tư cũng quỳ xuống cùng Kha chờ đợi sư phụ, thầy Tàu hít mạnh một hơi r ấ khẽ đáp:

- Ta không chắc, nhưng cũng đáng để thử..Nhưng Kha, cậu hãy khoan nghĩ đến cái chết. Hãy đợi thêm 1 ngày nữa, Linh Miêu xuất hiện biết đâu lại có kỳ tích. Đúng là ý trời....

Trời đã chuyển dần vềsáng, sau một đêm không ngủ Kha đã tin tất cả những chuyện thầy Tàu nói là sự thật. Hoan cũng đã trở vềnhà lúc 3h sáng, không ai biết cô ta đi đâu. Nhưng khi trở vềcô ta bước những bước chân không gây ra tiếng động. Chỉ có tiếng cánh cửa bị kẹt khẽ được đóng nhẹ vang lên:

" Cạch....cạch....két.....kẹt...."

NGƯỜI MẸ QUỶ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Thầy Trò Tư Được Minh Oan - Ánh Sáng Hi Vọng

Sáng ngày hôm đó thầy Tàu vẫn bảo Kha đi mua thức ăn cho vợ như bình thường, nhưng cả ba người sau đó đều đi khỏi nhà. Tìm một chỗ vắng thầy tàu dừng chân lại nghỉ ngơi rồi hỏi Kha:

- Nếu cậu còn muốn xem cảnh vợ mình ăn uống như nào thì ta sẽ dẫn cậu quay lại nhà trong một khoảng thời gian nữa. Kha đáp:

- Con lạy thầy, con tin rồi. Chuyện đêm qua tất cả đều đúng như thầy nói, nhưng thầy ơi chẳng phải thầy đã bảo con con vẫn còn sống ư..? Thầy làm ơn cứu con con với, con cần rơm cần cỏ mong thầy ra tay cứu giúp.

Thầy tàu trả lời:

- Chẳng phải ngay bây giờ ta vẫn đang ở đây để giúp gia đình cậu hay sao..? Theo như ta đoán vợ cậu đêm qua đi ra ngoài là để tìm thức ăn. Chắc chắn cô ta đã đi rình mò bắt gà, bắt vịt của dân làng xung quanh. Điêu này làm ta chợt nhớ lại một chuyện.

Quay sang Tư thầy tàu hỏi:

- Con còn nhớ hôm đầu tiên thầy trò ta phát hiện xác con gà chết ở sau vườn nhà ông Phúc không..? Tư đáp:

- Tất nhiên là con nhớ..? Trời đất ơi...Chẳng lẽ, chẳng lẽ người ăn thịt con gà hôm ấy không phải con quỷ do lão sư kia yểm mà lại là.....

Thầy tàu gật đầu:

- Đúng vậy, rất có thể đó là vợ Kha đã ăn...? Điêu đó cũng chứng minh cho việc vì sao ta đoán con quỷ sẽ quay lại vì nhà ông Phúc có trẻ con

nhưng lại không thấy nó đâu. Bởi vì con quỷ chưa hề đến nhà ông Phúc, đi đâu chúng ta không thể ngờ đến đó là chuyện cùng một thời điểm làng này lại xuất hiện hai con quỷ.

Nhưng Tư vẫn hơi do dự:

- Nhưng cũng đâu có thể chắc được ả, bởi vì cũng rất có thể là con quỷ kia lắm chứ thầy..? Thầy tàu tiếp tục:

- Đó là vì con mèo đen, cả đêm qua nằm suy nghĩ ta có thể kết luận được như thế này. Vẫn chưa ai biết vợ Kha vì sao mà chết, nhưng có một đi đâu chắc chắn ý chí sống còn của cô ấy vô cùng mạnh mẽ. Có lẽ vì đứa con sắp sinh trong bụng nên cô ta không cam lòng chết. Hoặc cô ta chết đúng vào giờ thiêng, chết vì bất đắc kỳ tử nên không biết rằng mình đã chết. Nhưng cho dù có vì lý do gì thì đến bây giờ vợ Kha vẫn cố gắng để con mình được sống. Tư và Kha chăm chú lắng nghe từng câu chữ, thầy tàu nói:

□

- Vì lý do không cam tâm chết, tình yêu thương đứa con chưa chào đời mà vợ Kha đã được Linh Miêu, một con mèo có thể đi qua cánh cửa của trung giới

kéo linh hồn quay trở lại. Ta chỉ có thể hiểu Linh Miêu chính là nguyên nhân khiến vợ Kha thành quỷ. Mặc dù không hiểu vì sao nó lại làm như thế, nhưng có một đi đâu chắc chắn đó là nó vẫn đi theo bảo vệ vợ Kha mỗi khi cô ta đi ra ngoài. Chính vì thế việc nó luôn lảng vảng xung quanh nhà ông Phúc là bởi vì vợ Kha từng đến đó, và việc chúng ta giết con quỷ ở nhà ông Phúc cũng là một nguyên nhân khiến nó xuất hiện ở đó. Bởi con quỷ do lão sư thầy yểm hóa cũng là một dạng linh hồn người chết nhưng cố gắng lưu lại cõi trần.

Tư vội hỏi:

- Thế theo thầy Linh Miêu là tốt hay xấu...? Thầy Tàu lắc đầu:

- Chính vì không hiểu nguyên nhân vì sao Linh Miêu lại đem người đã chết quay lại dương gian. Nhưng rõ ràng đi đâu đó không thể cứu vãn được tình hình hiện tại, vợ Kha vẫn chết, chỉ còn là cái xác vương chút linh hồn. Nếu cố gắng ở lại trần gian quá lâu thì vợ Kha sẽ hóa quỷ hoàn toàn, lúc đó sẽ không thể nói được nữa. Giờ đây cô ấy vẫn nói được một vài câu vì phần linh hồn chưa bị tiêu tán. Con có nhớ con quỷ bị con đâm chết, nó là một ví dụ cho chuyện hóa quỷ. Bản thân nó không nói được, chỉ hành động theo sự sai khiến bởi nó bị yểm hóa. Còn trường hợp của vợ Kha nếu linh hồn tiêu tan khi hóa quỷ cô ấy sẽ trở lên điên dại, ăn thịt những gì mình nhìn thấy...Sau này không thể siêu sinh, sống mãi kiếp quỷ.

Kha định nói gì đó nhưng thầy tàu ngăn lại:

- Ta hiểu cậu muốn nói gì, đó cũng chính là đi đâu mà ta chưa thể lý giải. Đó là vì sao với cái xác đang ngày ngày bị phân rã đó vợ cậu lại vẫn có thể giữ được đứa con trong bụng và nó vẫn đang sống. Có khi nào tất cả là do Linh Miêu, hoặc cô ta chỉ là đang cố gắng đến cả khi chết vẫn muốn con được sống. Nhưng đừng nóng vội, ta vẫn đang cố gắng tìm cách để giúp gia đình cậu.

Tư đáp:

- Nhưng con chưa hiểu lắm, tại sao cô ấy lại sang nhà ông Phúc ạ..? Liệu có khi nào cô ấy có liên quan đến lão sư trụ trì kia không..? Ý con là cái chết của cô ta...?

Thầy tàu trả lời:

- Lý do vì sao cô ta sang nhà ông Phúc bởi có lẽ do trước đây ông Phúc có qua lại giúp đỡ vợ chồng Kha, nói nôm na thì gần giống như người chết thường hay đi theo người thân trong gia đình vậy..? Còn chuyện về lão sư trụ trì vợ Kha không liên quan gì cả, đúng là ý trời sắp đặt, mọi chuyện trùng hợp đến lạ kỳ. Nhưng cũng chính nhờ vợ Kha mà chúng ta lại đi tìm quỷ để rồi vô tình phát hiện ra trong làng còn có một hiểm họa được che giấu hàng nhiều năm về trước. Chính vì cũng nghĩ đến đi đâu ngẫu nhiên này mà ta nhận thấy người cứu cả làng chính là vợ Kha mới đúng. Nếu ngày hôm đó cô ta không lên vào nhà ông Phúc ăn thịt gà thì có khi ngày

hôm sau thầy trò ta đã rời làng trong im lặng. Để rồi không ai có thể phát hiện ra con quỷ ẩn náu trong làng hơn 20 năm qua, tất cả là ý trời, ý trời...

Lời nói của thầy tàu dường như đã lý giải gần hết mọi việc xảy ra trong những ngày qua. Khó tin nhưng hoàn toàn hợp lý, nhưng vấn đề bây giờ đó chính là làm thế nào để một người chết có thể sinh con, hơn nữa làm sao để đưa con đó còn sống. Chuyện nghe như là đi đâu không tưởng, người chết sinh con..? Một câu hỏi mà thầy Tàu vẫn chưa đưa ra được lời giải đáp.

Quay sang nhìn Kha thầy tàu nói:

- Giờ chúng ta có thể quay về được rồi, cho ta thêm ít thời gian, ta sẽ có câu trả lời cho cậu.

Kha dập đầu cảm ơn thầy tàu, cả ba quay trở lại nhà khi trời cũng đã gần giữa trưa. Vừa đặt chân đến cửa nhà thì đã thấy ông Phúc ngồi ở trong đợi sẵn, nhìn thấy mọi người ông Phúc vội chạy ra đón:

- Ôi trời ơi, mọi người đi đâu mà lại đi cùng nhau thế này. Vào đến nhà mà gọi không ai thưa, chỉ thấy gian nhà dưới có tiếng động lạ, gọi hỏi thì mãi sau giọng cái Hoan mới đáp lại. Cứ tưởng xảy ra chuyện gì...?

Thầy tàu hỏi ngay:

- Thế người đến đây lâu chưa..?

Ông Phúc đáp:

- Thưa thầy con mới đến vừa xong đầu được 5 phút, đợi mà sốt hết cả ruột.

Ông Phúc chỉ vào chỗ thức ăn để ở cột nhà bảo Kha:

- Bác mua chút đồ ăn cho vợ cháu tắm bổ đấy, nhớ làm gì thì làm phải chăm sóc vợ chu đáo đấy. Đi đâu cũng liệu liệu căn cơ mà về, vợ chưa ở nhà một mình nhớ may....À mà thôi nói lại giờ mồm.

Kha nghe ông Phúc nói mà rung rung nước mắt, cảm động một phần, một phần vì những lời ông Phúc nói nó đã xảy ra từ bao giờ, bởi vợ Kha đã chết rồi còn đâu. Nhưng nhớ lời thầy tàu dặn, Kha nén đau thương mỉm cười gượng gạo đáp:

- Dạ vâng, cháu cảm ơn bác....Bác sang thăm là tốt rồi, lần nào cũng mua đồ ăn thức uống thế này ...

Ông Phúc cười khà khà:

- Hôm nay sang đây thăm cái Hoan là việc nhỏ, còn thực ra bác sang đây là muốn nói với hai thầy trò đây việc quan trọng. Tư hỏi:

- Việc gì mà ông vui thế, mà tay ông sao lại băng y hết tay tôi thế kia...?

Ông Phúc mừng rỡ trả lời:

- Thầy ơi, dân làng....dân làng đến ngôi chùa ma để tìm hiểu.....Cả làng phát hiện trong ngôi chùa còn có mật thất, nơi đó chứa đựng rất nhiều thứ đáng sợ, đầu lâu, xương người, rồi cả những thứ ghê rợn như xác người chết khô nằm trong quan tài, bùa chú, mật pháp ...Ở trong gian nhà chùa có một cái xác mặc áo thầy tu, dân làng nghi đó là xác của lão sư trụ trì năm xưa, tuy cái xác chỉ đã rửa trôi ra gần hết. Chưa hết người làng còn tìm thấy một bản vẽ mà theo con đoán đó chính là bản đồ địa hình nơi gò đất chung nơi chúng ta tìm thấy ngôi mộ. Vậy là cả làng đều đã biết tất cả mọi việc trong làng từ trước đến giờ đều do lão sư trụ trì gây ra. Hai người đã được minh oan rồi....Nay con đến đây để đón hai người về, con muốn dẫn hai người đến gặp trưởng làng, người dân trong làng để họ biết ai là ân nhân cứu giúp cả làng khỏi cơn đại nạn.....

Tư quên mất buột miệng:

- Nhưng ở đây chúng tôi vẫn còn...việc...

Thầy Tàu cười lớn:

- Ha Ha Ha Ha.....Vậy là tốt rồi, tốt rồi....Nhưng tạm thời để ta ở lại đây 1 ngày nữa, ta đang nhờ Kha tìm cho ít thuốc để trị thương. Mà cậu Kha này hay đi làm ở những nơi bờ bụi, dễ tìm thấy. Xong việc ta sẽ quay lại nhà của người, mà nhìn khí sắc ta đoán gia đình đoàn tụ rồi phải không..?

Ông Phúc tròn mắt ;

- Thầy đúng là thần cơ diệu toán, vợ con con đã quay về nhà từ hôm qua. Cả đêm qua nghe con kể chuyện mà vợ con bà ấy biết ơn thầy lắm. Còn nguyện ăn chay cả năm cơ đấy. Làng này đúng là nhờ phúc của thầy nên thoát nạn. Mà trưởng làng đang cho mọi người dỡ ngôi chùa đi để xây mới đó thầy ạ. Vậy con theo ý thầy, giờ con về đây. Kha nhớ chăm vợ nhé, bác gái đang bảo khi nào sinh sẽ sang bế cháu đấy.

Ông Phúc vui vẻ ra về, việc ông Phúc thông báo quả là tin mừng. Nhưng trong ngôi nhà sau khi ông Phúc rời đi không khí lại trở nên ảm đạm vô cùng. Liệu rằng ngày Hoan sinh vợ ông Phúc có được bế cháu hay không...? Thầy tàu đắm chiếu hướng mắt nhìn xuống gian nhà dưới, đôi mắt ông sáng lên bất ngờ, dường như ông đã phát hiện ra một điều gì đó. Khuôn mặt ông rạng rỡ vô cùng, ông khẽ cười một nụ cười mãn nguyện.

NGƯỜI MẸ QUỲ

Trường Lê
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Kết Thúc Để Bắt Đầu - Sự Sống Mới

Nhìn đồng đồ ăn ngon lành mà ông Phúc vừa mang đến thầy tàu nói với Kha:

- Hôm nay ta muốn ăn một bữa thật ngon, cậu cùng với Tư chuẩn bị nấu nướng đi nhé. Cũng lâu rồi chưa ăn được bữa cơm nào ra hồn. Tư mặt buồn xo đáp:

- Tâm trạng nào để mà ăn nữa hả thầy, con đang nấu hết cả ruột đây.

Thầy tàu mỉm cười nói:

- Chẳng phải người Việt Nam có câu: " Có thực mới vực được đạo " hay sao. ? Suy nghĩ nhiều khiến ta đói bụng rồi. Hôm nay phải có cả rượu nữa đấy nhé...

Ghé sát lại thầy tàu nói khẽ với Tư và Kha:

- Cứ làm theo lời ta, ta đã có cách. Nhanh làm đi...

Nghe thầy tàu nói vậy cả hai mừng rỡ ngay lập tức chuẩn bị kê bếp, bốc củi ra giữa sân nấu đồ ăn theo lời thầy dặn. Buổi chiều hôm đó cơm nước đang hoàng, thầy tàu vẫn dặn Kha bê thức ăn vào trong cho vợ. Kha vâng lời làm theo, khi trở ra thầy tàu hỏi:

- Cô ta biểu hiện như thế nào..? Kha tái mặt đáp:

- Thừa thầy, vợ con chỉ nói để đấy. Cô ấy vẫn quay mặt vào bên trong tường không nhìn ra ngoài. Trong phòng có mùi rất lạ...Con không phải sợ vợ con đã chết, ngược lại thấy cô ấy như thế con không kìm được lòng.

Thầy tàu nói:

- Không sao, ta đã hiểu ra tất cả mọi chuyện. Có một thứ tình cảm thiêng liêng nhất trên đời này đó chính là tình mẫu tử. Nhưng chuyện mẹ chết mà vẫn muốn bảo vệ con thì cả đời này chắc chỉ có mình ta được gặp. Chính vì vậy ta đã có cách giải quyết chuyện này. Nhưng ta nói trước, người chết không thể sống lại. Ta chỉ có thể cứu được con của cậu thôi. Cậu đồng ý chứ...? Bởi lẽ vợ cậu vốn dĩ đã không thuộc về thế giới này, ngay cả con của cậu cũng vậy.

Kha nước mắt hai hàng rưng rưng nhìn thầy tàu dập đầu cúi lạy:

- Con không dám mong gì hơn, nhưng thầy nếu được hãy làm ơn giúp vợ con được siêu thoát khỏi kiếp quỷ..

Thầy tàu khẽ cười:

- Đưa con là mục đích khiến cô ta cố tìm mọi cách sống đến bây giờ. Chỉ cần đưa bé được bình an ắt cô ta sẽ buông bỏ đầu thai. Nào nào, giờ ta đã có cách thì hôm nay phải uống thật say. Sinh lão bệnh tử, mặc dù con người ta sinh ra già đi bệnh yếu rồi chết nhưng có những cái chết không kháng lại được ý trời. Vợ cậu đã chết đó là ý trời, nhưng trời cao có đức hiếu sinh. Cậu đừng nên oán trách mà hãy nghĩ ông trời vẫn rủ lòng thương cho con cậu được sống. Hãy uống mừng vì đi đầu đó, uống đi, đêm nay ta sẽ kết thúc tất cả chuyện này.

Kha vừa uống vừa khóc, ba người họ chỉ có ngày hôm đó là dường như quên đi những chuyện đau buồn, những đi đầu nguy hiểm đã trải qua những ngày trước. Thầy tàu mặc dù tay bị thương nhưng vẫn uống, ông uống rất nhiều. Khi trời đã tối dần, chẳng phải do tâm trạng hay do lo lắng mà cả ba người không ai say. Thầy tàu lúc này mới nói:

- Hai người đem hai tấm gương nhỏ đóng chặt vào hai cửa trước sau của gian nhà dưới. Tiếp đó mỗi cánh cửa dán 4 lá bùa này, dùng muối trắng rải xung quanh gian nhà. Việc còn lại để cho ta...làm ngay bây giờ.

Không chậm trễ cả Tư lẫn Kha lập tức đứng dậy làm theo lời thầy dặn. Tiếng đinh đóng hai tấm gương vì ền gõ vào cửa gian nhà kêu lên cộp cộp, chỉ vừa đóng gương, dán bùa bên trong nhà vợ Kha đã đập cửa r ầm r ầm, miệng nói chậm rãi không rõ:

" Ch ờng... ờng...ơ...i.....cứu....tôi.....tô.....i... "

Tiếng nói yếu ớt nhưng những cái đập cửa thì lại mạnh vô cùng:

" R ầm....r ầm...r ầm...."

" Cứu.....tôi.....Kha.....K...ha....ơi..."

Kha bất giác m ền lòng khi nghe tiếng vợ bên trong nhà đang kêu cứu, Kha toan mở cửa thì lúc này thầy Tào đang ng ồi chính giữa cửa gian nhà dưới quát lớn:

- Nếu cậu muốn con cậu chết thì hãy mở cửa. Im lặng và tiếp tục rải muối xung quanh nhà đi.

Thầy Tào ng ồi giữa cánh cửa miệng nhảm đọc chú, sau mỗi câu chú ông lại nói vọng vào bên trong hỏi:

- Cô còn vương vấn gì nơi cõi tr ần, tại sao chết r ồi vẫn lưu luyến nhân gian..? Trả lời mau, không ta sẽ giết . Bên trong đáp lại những từ yếu ớt:

" Con..tôi....con...tôi....."

" Tha...tha...cho....tôi...đi..."

Thầy tào hỏi tiếp:

- Cô có biết người chết không thể sinh con không..?

" Tôi...biết....con...tôi....đang....chết...d ần..."

- Thế tại sao cô không chịu từ bỏ, kể cả cô cố níu lấy đứa bé, nhưng bản thân cô đã chết thì đứa bé cũng sẽ không sống được. "

Vì...tôi...muốn...chờ...tôi...được...nhìn...thấy con....dù...chỉ....một...lần.."

"

Kha....ơì...tôi...xin...lỗi...mình...tôi...là...người...vợ....người...mẹ...không...tốt.."

Kha gào lên khóc, Kha lao đến áp sát mặt vào cánh cửa nói trong đau đớn:

- Không, không đâu...mình là người vợ tốt, người mẹ tốt...Là tôi, tôi đã không có ở nhà khi mình gặp chuyện....Là tôi đáng chết mới đúng..

Quay sang thầy Tào Kha hét lên:

- Thầy ơi, hình như cô ấy đang đau lắm, thầy làm ơn dừng lại đi được không..? Con xin thầy, vợ con chết đã khổ lắm rồi...Thầy đừng hành hạ cô ấy nữa. Thầy tào vẫn nhắm mắt đọc chú cho đến khi tiếng đập cửa bên trong gian nhà yếu dần, chỉ còn vọng ra một vài từ ngắt quãng:

" Dừng...hại....con....t.ô.....i "

Một lúc sau cả gian nhà trở nên im lặng đến lạnh người, thầy Tào khẽ mở mắt nhìn Kha nói:

- Ta làm vậy chính là để cứu con cậu. Vợ cậu lúc này đã bất tỉnh, nếu lúc đó cậu mà mở cửa ra chắc chắn cô ta sẽ vùng dậy cố gắng chạy thoát bởi bản năng làm mẹ của cô ta sẽ sợ rằng chúng ta đang cố giết cô ấy và con cô ấy. Mở cửa đi và đốt lá bùa này lên cho cô ta uống. Uống xong cơ thể vợ cậu sẽ không cử động được nữa. Đến giờ lành ta sẽ cứu đứa bé, nhưng đó cũng là lúc vợ cậu sẽ chết.

Kha cùng Tư vội mở cửa rồi đặt xác Hoan lên trên giường, cơ thể Hoan lạnh ngắt, da thịt chỗ cứng đơ, chỗ thì mềm nhão. Có lẽ một vài phần cơ thể của Hoan đang dần phân hủy. Trong gian nhà dưới lúc này bốc mùi hôi thối kinh khủng, thầy tào nói Tư dùng nước thơm tẩy uế gian nhà, trong gian nhà đốt hương trầm xua đi mùi xú uế cả một tháng trời qua.

Sau đó thầy tàu ng ỡ trong gian nhà nhìn Hoan r ỡ nói với Kha:

- Ta sẽ cứu được con của cậu, giờ thì ta đã hiểu tất cả. Lý do Linh Miêu xuất hiện để đem h ỡn phách vợ cậu quay lại, cũng như tại sao nó lại lảng vảng nơi nhà ông Phúc, không chỉ là bảo vệ vợ cậu. Mà còn do ta đang ở đó, đi ầu nó muốn là ta đến đây để cứu lấy đứa bé này.

Nhìn cổ chân của Hoan có chỗ bị b ằng đen, có nốt cấn giống như của loài rắn độc. Hai ngày nay thầy tàu cũng đã xem xét xung quanh ng ỡ nhà, nơi này g ần bãi rác, nhiều bờ bụi, cây cối um tùm không ai phát quang. Nhà gạch đã cũ kỹ khá lâu tường ruội ra tạo thành những lỗ hổng. Vậy nguyên nhân dẫn đến cái chết của Hoan là bị rắn độc cắn. Nhưng dù lý do vì sao nếu nói ra chỉ càng khiến Kha cảm thấy bản thân mình bị dấn vật. Thầy tàu chọn cách im lặng không nói đến nguyên nhân cái chết của vợ Kha.

Chẳng hiểu từ lúc nào nhưng đột nhiên Tư giật bắn người khi bất chợt nhận ra đang ng ỡ cạnh xác của Hoan chính là con mèo đen kỳ quái. Nó đang ng ỡ ngay cạnh phần đầu của Hoan hướng đôi mắt đỏ nhìn thầy tàu không kêu lên lấy một tiếng. Cả Kha cũng hoảng sợ lùi lại, thầy tàu ng ỡ đó nhìn con mèo nói:

- Đi ầu người muốn là thứ này phải không..? Ta cũng không biết phải cảm ơn người như thế nào, nhưng người đã cho ta một cơ hội. Cảm ơn người, ta hiểu r ỡ.

Con mèo nhanh thoăn thoắt nhảy ra phía cửa, nó quay lại nhìn thầy tàu r ỡ cất tiếng kêu:

" Meo....Miao.....Meo...."

Kêu lên ba tiếng nó quấy chiếc đuôi dài ngoằng đen xì nhảy vọt ra ngoài hòa vào bóng đêm biến mất.

Ngay lúc ấy vợ Kha cũng mở mắt choàng tỉnh, nhưng có vẻ như cô ta bất động không nói được. Nhưng nước mắt cô ta khẽ chảy ra hai bên, những giọt nước mắt của một người mẹ đã chết vẫn cố chống chọi lại ý

trời để cứu con của mình. Hai hàng nước mắt cứ thế tuôn ra không ngừng. Thầy tàu mỉm cười khẽ nói:

- Cô đã cố hết sức rồi, giờ là lúc cô được yên nghỉ. Hãy cố thêm một chút nữa thôi con cô sẽ được sống. Cô là một người mẹ tuyệt vời...Cảm ơn cô.

Nước mắt từ cái xác vốn dĩ đã chết của Hoan cứ thế chảy ra nhiều hơn sau những câu nói của thầy tàu. Đường như Hoan hiểu được thầy tàu muốn làm gì, chỉ có Kha và Tư lúc này vẫn đang cố chờ đợi thầy tàu sẽ làm cách nào để cứu lấy đứa bé. Bất chợt ông quay ra nói với Tư:

- Bao năm qua con đi theo ta cực khổ cũng không ít, tình thầy trò tuy chỉ vài năm nhưng đối với ta con giống như đứa con đẻ của mình. Có con đồng hành cùng ta những năm qua ta đã nghĩ ông trời không hề phụ mình. Con có hối hận khi đã đi theo làm đệ tử của ta không..?

Tư ngơ ngác không hiểu vì sao thầy tàu lại nói như vậy trong lúc này, Tư đáp:

- Con mới là người phải nói lời biết ơn tới thầy chứ, thầy chính là người cha, người mẹ thứ hai của con trên đời này. Đừng nói cực khổ, công ơn của thầy bao năm qua nếu bảo con chết con cũng cam lòng.

Thầy tàu cười lớn:

- Ha ha ha...Quả đúng là đồ đệ tốt, nghe được những lời này một lão già không con cái, không gia đình như ta có chết cũng thấy vui mừng. Cảm ơn con nhiều lắm...Mong con không trách ta đi đâu này...

" Khụ...Khụ...Khụ..."

Thầy tàu nói xong đột nhiên ho ra máu rồi ngã vật xuống đất, Tư hét lên:

- Sư phụ, thầy làm sao vậy...? Sư phụ....

Kha cũng chạy lại đỡ lấy thầy tàu, nhìn cả hai thầy tàu mỉm cười:

- Đừng lo, chuyện gì đến sẽ...đến...Đây chính là cách để cứu...đứa...bé...trong...bụng...mẹ...quý. Càng nói máu từ miệng thầy tàu càng chảy ra nhiều hơn, Tư gào lên khóc lóc:

- Sư phụ...người...nói vậy là sao....Cứu người tại sao....sư phụ lại thành ra như thế này..?

Thầy Tàu vừa thổ huyết vừa nói:

- Con..quên..r ấi...sao...Chỉ có ăn được nhiều tim người thì quý mới sống được. Nhưng vợ..Kha...không làm như...vậy....Cô ta muốn..cứu...con....mình... nhưng.....lại...không thể...hại...người. Nhưng dù...có ăn....tim...người...đi nữa...cũng không được...vì...quả tim...để...cứu...đứa...bé...phải được nuôi dưỡng trong một quả tim...của người....khác...Con..còn nhớ...câu chuyện...về gia đình...ta chứ...Đây chính là...ý trời...vừa giúp ta...cũng là...giúp con ta...cũng giúp một sinh..mạng...nhỏ khác..

Tư òa lên khóc nức nở, Tư nhớ lại câu chuyện bi thương của sư phụ. Ông đã bị gã thầy Mo hãm hại hóa điên đến mức ăn sống cả tim vợ và đứa con mới sinh của mình. Như vậy trong tim của thầy tàu không chỉ là quả tim của ông, mà bao năm qua tim của con ông, vợ ông cũng đang ở trong đó.

Thầy tàu khẽ nói tiếp:

- Con...đừng buồn...Sư phụ ta...từng nói...r ấi ta sẽ...gặp..được...cơ duyên giúp ta gột rửa...máu của vợ con ta...đã vấy trên tay...Đây chính là cơ duyên..đó....Cứu được đứa bé trong bụng vợ Kha cũng chính là...lúc...ta...trả...hết...nợ...nghĩa trên...con..đường....Và con, con...phải...giúp...ta...làm...đi ầu... còn..lai. Lấy tim của ra cho Người Mẹ Quý đó ăn....Ngay ...bây..giờ.

Nhìn sang Kha thầy tàu cười:

- Hãy...chăm...sóc...tốt...cho...đứa...bé...Ta..phải..đi...r ồi.

Thầy tàu nhắm mắt xuôi tay trong cái gào thét đớn đau của Tư, nhìn sư phụ chết trong vòng tay, nhưng tất cả còn kinh khủng hơn, đau đớn hơn đó chính là Tư sẽ phải lấy tim của thầy để cứu một mạng sống khác. Tiếng gào thét xe toang màn đêm vô tận, một nỗi buồn phủ kín ngôi nhà.

12h đêm, màn đêm một lần nữa bị đánh thức bởi sự sống vừa chào đời:

" Oe...Oe...oa.....Oa...Oe.."

Tiếng khóc của đứa trẻ đã xua tan đi cái không khí ảm đạm, xua đi sự đau thương mới xảy ra trước đó. Đó là một bé gái, cái chết là kết thúc nhưng cũng lại mở ra một cuộc sống cho một sinh mạng mới. Đúng vậy, nỗi đau mất mát đã được cô bé hàn gắn lại tất cả. Cuộc sống của mỗi người dù là ai luôn có một ý nghĩa nhất định, có những người ngay cả khi chết vẫn muốn đem lại một điều gì đó hạnh phúc cho người ở lại.

Tư đã rất đau khi nhìn sư phụ phải chết, nhưng bế đứa bé trên tay con bé bỗng dừng ngừng khóc Tư lại thấy vui một niềm vui dường như rất quen thuộc. Những thứ mà thầy tàu dạy Tư và Kha chuẩn bị không phải để làm gì cả, tất cả dùng để đón một sinh mạng mới vừa chào đời.

Con bé nằm nhỏ nhắn xinh xắn trong chiếc chăn ấm áp, bất chợt bên ngoài có tiếng người đang gọi hối hả: - Kha ơi...Kha...Kha đâu rồi..

Kha vội chạy ra thì đó là vợ chồng ông Phúc, ông Phúc ngay lập tức chạy vào trong, nhìn nơi gian nhà thầy tàu đã chết, nhưng có vẻ như ông Phúc đã biết trước hay sao mà ông quỳ xuống khóc lóc:

- Tại sao thầy lại đi như vậy...? Con đã nghĩ đó là mơ...nhưng...

Vợ ông Phúc bế đứa bé trên tay vừa khóc vừa vỗ về

- Mừng con đến với gia đình....Ngoan lắm, cố chịu đói một chút sáng mai bà kêu bà vú đến cho con ăn nhé...Ngoan ngoan..

Dường như cả hai vợ chồng ông Phúc đều đã biết hết mọi chuyện, cứ như tất cả đã được sắp đặt từ trước. Ai cũng nước mắt lưng tròng nhưng họ biết sự đánh đổi đó là đáng giá.

" Cách "

Tiếng chén được đặt xuống bàn một cách khá chậm rãi, ông Tư nhìn tôi mỉm cười:

- Hết chuyện rồi thì thẳng ranh, ha ha mà bác không ngờ mà với đám này lại có thể ngồi đây nghe hết câu chuyện được đấy. Nghe xong rồi thì quên đi nhé....

Tôi thở dài một cái như vẫn còn tiếc nuối đi đâu gì, khẽ rót tiếp rượu vào chén cho ông Tư tôi hỏi:

- Vậy là thầy tàu và vợ Kha cuối cùng đã chết để cứu đứa bé gái trong bụng phải không ạ..? Chuyện này có thật không vậy bác...?

Ông Tư nhìn tôi phì cười:

- Chuyện ma thì làm gì có thật...Thôi hết chuyện thì giải tán đi cho tao uống rượu.

Tôi chép miệng đứng lên thì bỗng thấy nghe leng keng như một vật gì đó vừa rơi xuống sàn. Tiếng kim loại thì đúng hơn, ngay lập tức tôi nhìn xuống xem thì phát hiện ra đó chính là con dao màu đỏ có cán được quấn bằng dây gai. Tôi định cúi xuống nhặt thì ông Tư nhanh như cắt chớp lấy cất đi và nói:

- Hết truyện rồi...Ranh con còn muốn gì nữa.

Tôi gãi đầu có phần hơi hoảng sợ bởi thái độ của ông Tư, nhưng con dao đó là có thật. Nó có màu đỏ như máu được tả trong truyện và nó không hề bị mất cùng ngôi mộ. Ông Tư quả thật đang giữ nó... Vậy là câu chuyện.....Tôi nhìn ông Tư cười ranh mãnh rồi tự vẽ ra một cái kết trong cái kết của ông Tư khi điện thoại ông ấy đổ chuông:

- Alo, mai bố mới về...rồi con cứ bảo với ông ấy là Tết này bố sẽ vào thăm. Cái con bé này...Lão Kha dạy mày nói chuyện với bố như thế đấy hả...? Tôi ghé sát lại hỏi nhỏ:

- Chị ấy tên gì vậy ạ..?

Ông Tư vô thức trả lời:

- Nó tên Hạnh....Trong từ Hạnh Phúc ấy.

Tôi quay người chạy đi bỏ lại sau lưng ông Tư đang chửi ầm ỹ:

- Thằng mất dạy....Ranh con lừa đảo.....Ha ha ha....ha..

--The End --